

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

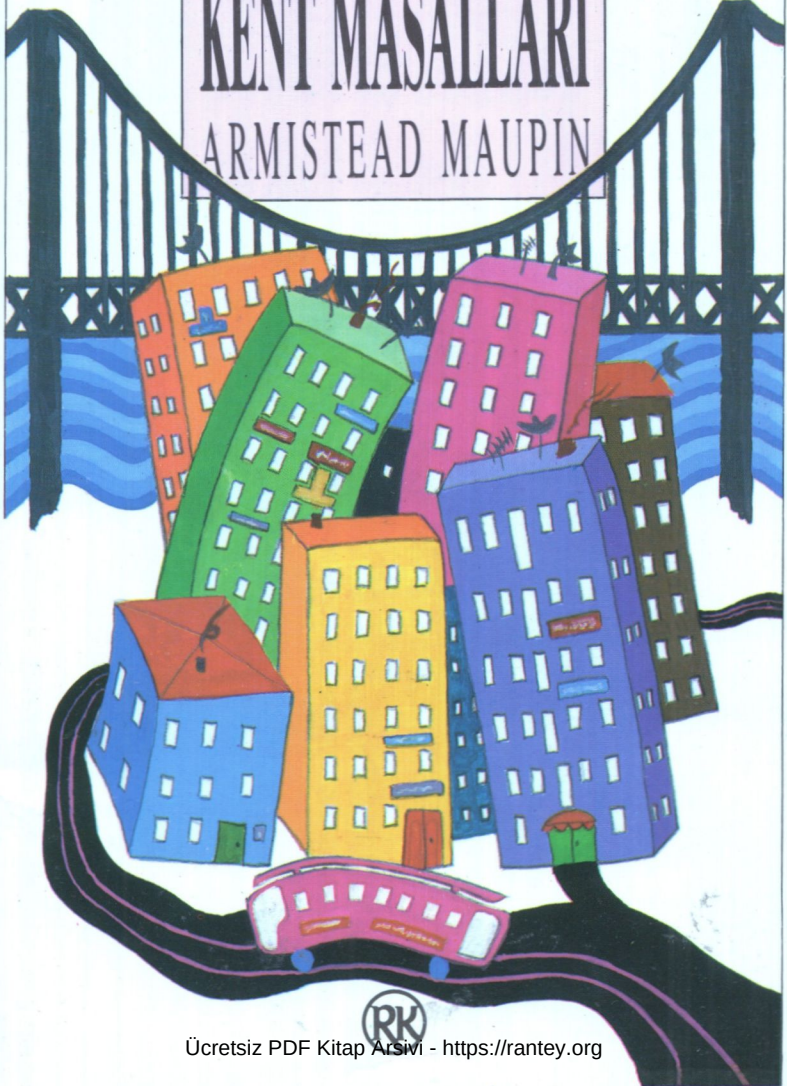
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

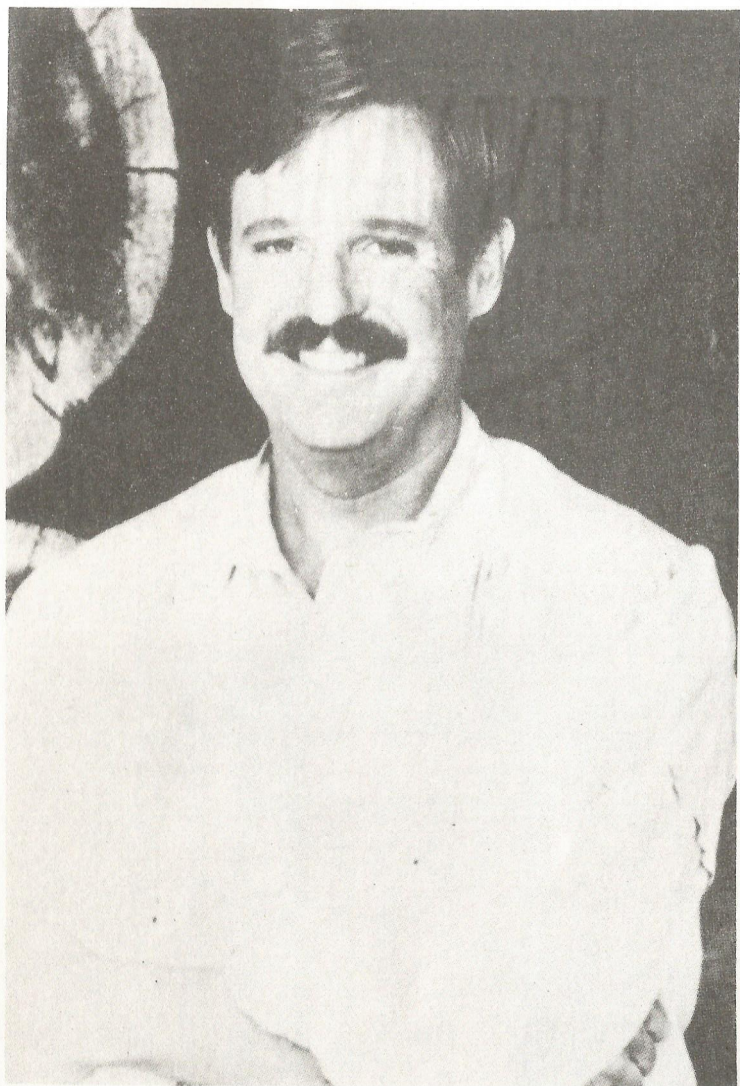
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KENT MASALLARI

ARMISTEAD MAUPIN

ARMISTEAD MAUPIN

Armistead Maupin, 1944 yılında Washington'da doğdu.

Çocukluğunun büyük bölümünü Kuzey Carolina'da geçirdi. Hukuk Fakültesinin ilk yıl sınavlarında çakmadan önce okulun belli başlı bütün derneklerine seçildi. 1966 yılında Kuzey California

Üniversitesinden mezun oldu.

Deniz Subayları Aday Okulunda asteğmen göreviyle Akdeniz'de ve Vietnam'da Nehir Keşif Kolunda irtibat subayı olarak çalıştı.

Kaderin bir dizi cilvesi sonucunda 1970 yılında Kamboçya'dan çekilen son Amerikan neferi oldu. Charleston, Güney Carolina'da

News and Courier'nin muhabirliğinden sonra 1971 sonlarında Associated Press'in San Francisco bürosuna atandı. Beş ay sonra ayrılarak San Francisco Chronicle'daki olağanüstü başarılı dizisi "*Tales of the City*" nin 1976'daki ilk patlamasına kadar postacılık, reklam muhasebeciliği, opera tanıtımcılığı gibi bir dizi işe girip çıktı. "*Tales of the City*" dizisi sonradan beş roman olarak derlendi: *Kent Masalları (Tales of the City)*, *More Tales of the City*, *Further Tales of the City*, *Babycakes* ve *Significant Others*.

Maupin, San Francisco sahnelerinde en uzun oynanan gösteri "*Beach Blanket Babylon*" un ilk versiyonu ve San Francisco Operası tarafından sahneye konan Offenbach'ın "*La Perichole*" si için özgün diyaloglar yazdı. Andy Warhol'ün Interview dergisinde yardımcı editörlüğün yanı sıra California dergisi ve New York Times'da da yazdı.

ARMISTEAD MAUPIN' İN BAŞLICA KİTAPLARI:

More Tales of the City

Further Tales of the City

Babycakes

Significant Others

ARMISTEAD MAUPIN

KENT MASALLARI

Türkçesi
Armağan İlkin

Murathan
Mungan

Kent Masalları
Özgün adı: *Tales of the City*, 1978

Her hakkı saklıdır.

İngilizce aslından çeviren: *Armağan İlkın*

Armağan İlkın' in başlıca çevirileri:

E.L. Doctorow (*Zorlu Günler*), Alice Walker (*Renklerden Moru*), Erica Jong (*Uçuş Korkusu*), Marilyn French (*Kadınlara Mahsus, Kanayan Yürekler*), Suzanne Brögger (*Bizi Aştan Kuru*), Joseph Conrad (*Zafer*), E.M. Forster (*Meleklerin Uğramadığı Yer*)

Dizi Redaksiyon sorumlusu: *Zeynep Süreyya*

Dizi Kapak tasarımı ve sayfa düzeni: *Sinan Saraçoğlu*

Dizi Amblemi: *Ömer Erduran*

Kapak düzeni: *Gökhan Özbal-Tuğrul Aray*

Birinci Basım: Aralık 1990

Baskı adedi: 3000

ISBN 975-14-0208-5

KTB 90.34.Y.0030.0264

Remzi Kitabevi A.Ş.
Selvili Mescit S. 3 34440 Cağaloğlu-Istanbul
Tlf: 522 7248 - 52 0583, Fax: 522 9055

Evrım Matbaacılık Ltd. Sti.
Selvili Mescit S. 3 34440 Cağaloğlu-Istanbul, 1990

ÇAĞDAŞ
EDEBİYAT

6

Dizi no: 11

Ücretsiz PDF Kitap Arama: <http://trantev.org>

KENT MASALLARI

Anneme, babama ve the Duck House'daki aileme

**Gariptir ama, ortadan kaybolan herkesin nedense
San Francisco'da görüldüğü söylenir.**

Oscar Wilde

Kesin Bir Adım

Mary Ann Singleton, San Francisco'yu ilk gördü gününde yirmi beş yaşındaydı.

Sekiz günlük bir tatil için tek başına gelmişti kente. Beşinci gece, Buena Vista'da üç fincan viskili İrlanda kahvesi içtikten sonra, Ruh Hali Yüzüğü'nün 'üzgün'e işaret ettiğini gördü ve Cleveland'a, annesine telefon etmeye karar verdi.

"Merhaba, anne. Benim, Mary Ann."

"Ah canım! Babanla ben de senden söz ediyorduk şimdi. *McMillan'la Karısı*'nda bir manyak vardı, sekreter kızları boğup duruyordu. Elimde olmadan düşündüm..."

"Anne!"

"Biliyorum, canım. Senin deli annen ortada hiçbir şey yokken kuruntudan çılgına döner böyle. Yine de hiç bilinmez. Bak, zavallı Patty Hearst o korkunç şeylerle onca zaman dolapta kilit altında tutulup..."

"Anne... Şehirlerarası arıyorum."

"Haaa... Evet, doğru. Çok eğleniyorsun herhalde."

"Hem de nasıl... Aklın durur! Buranın halkı öyle insan canlısı ki, sanki..."

"Dediğimi yapıp Mark'ın tepesine çıktın mı?"

"Henüz hayır."

"Bak, onu savsaklayayım deme sakın. Biliyorsun, baban Güney Pasifik'teki savaştan döndüğünde beni oraya götürmüştü. Hiç unutmam, Moonlight Serenade'i

çalsınlar da dans edelim diye orkestra şefine bir beşlik toka etmişti, ben de o caanım beyaz denizci üniformasına Tom Collins'imi dökmüştüm..."

"Anne, bana bir iyilik yapar mısın?"

"Elbette, canım. Haa, dinle bak... Unutmadan söyleyeyim... Dün Ridgemont Mall'da Bay Lassiter'a rastladım. Bürodaki işler sensiz yürümüyormuş dediğine göre. Lassiter Gübreleri'ndeki becerikli sekreter sayısı pek fazla değil anlaşılan..."

"Ben de o konuyla ilgili bir şey için arıyorum, anne."

"Söyle, şekerim."

"Bay Lassiter'a bir telefon et ve pazartesi sabahı büroda olmayacağımı söyle."

"Yaa?... Bak Mary Ann, bence tatilini uzatmak isteğinde bulunman pek doğru olmaz."

"Tatilimi uzatmıyorum, anne."

"Yaa nedir?"

"Eve dönmeyeceğim, anne."

Sessizlik. Ardından, uzaklarda bir yerde, bir televizyon sesi Mary Ann'in babasına basur memelerinin acısından -geçici olarak- kurtulmanın yolunu anlatmaya başladı. Sonunda annesinin sesi de duyuldu: "Deli deli konuşma, yavrum."

"Anne... Deli deli konuşmuyorum. Burasını çok sevdim. Daha şimdiden, ömrümce burada yaşamışım gibi geliyor bana."

"Mary Ann, orada bir oğlana rastladıysan..."

"Oğlana falan rastlamadım. Uzun uzun düşündüm ve..."

"Saçmalama. Gideli daha beş gün oldu."

"Anne, neler hissettiğini anlıyorum ama... Bak, bunun seninle ve babamla ilgisi yok. Artık ben de kendi hayatımı yaşamak istiyorum. Kendi evim olsun, kendi..."

"Haa, öyle desene... *Tabii* kendi evin olabilir. Aslını ararsan babanla ben de Rigdemont'taki yeni apartmanlardan birinin senin için çok uygun olacağını düşünüyorduk. Oralara bir sürü genç kiracı alıyorlar. Yüzme havuzu var, saunası var... Ben de sana o şirin perdelerden dikerim. Sony'yle Vicki evlendiklerinde diktiklerimden hani. Özel hayatına kimse karışmaz..."

"Sen beni dinlemiyorsun, anne. Koskoca kadın oldum artık. Bir yetişkin, olgun bir insan olduğumu anlatmaya çalışıyorum sana."

"Olgun bir insan gibi davran o zaman. İnsan anasını babasını, dostlarını böyle pat diye bırakıp hippilerle, bilmem kaç kişinin canına kıyan katillerle yaşamaya gitmez."

"Sen çok fazla televizyon seyrediyorsun, anne."

"Öyle olsun... Horoskop'a ne diyeceksin peki?"

"Neye?"

"Horoskop'a. O kaçık herif. Katil."

"Horoskop değil, anne. Zodiyak."

"Ha Horoskop, ha Zodiyak. Fark etmez. Ya... deprem olursa? O filmi de görmüştüm. Hani Ava Gardner'la... Heyecandan ölüyordum az kalsın."

"Sen Bay Lassiter'a telefon edecek misin, etmeyecek misin?"

Annesi ağlamaya başlamıştı. "Bir daha hiç dönmeyeceksin. Dönmeyeceksin biliyorum."

"Anne... lütfen. Söz veririm ki döneceğim."

"Dönsen de... aynı insan olmayacaksın."

"Evet! Umarım olmam."

Telefon konuşması sona erince Mary Ann bardan çıktı. Aquatic Park'tan geçerek körfeze indi. Serin serin esen rüzgârda birkaç dakika öylece durup Alkatraz'ın

ışılđına baktı. Bir süre için annesini hiç düşünmemeye yemin etti kendi kendine.

Balıkçılar Rıhtımı'ndaki Holiday Inn oteline dönünce rehberde Connie Bradshaw'un telefon numarasını aradı.

Connie, United Havayolları'nda hostes olarak çalışıyordu. Mary Ann liseden beri görmemişti kızı. 1968'den beri.

Connie, "Harika!" diye cıyıkladı. "Ne kadar kalıyorsun?"

"Temelli."

"Süper! Ev buldun mu?"

"Hayır... Aslında... buluncaya kadar sende kalabilir miyim diyecektim."

"Elbette. Hiç sorun değil."

"Connie... Bekâr mısın?"

Hostes kız güldü. "Ayılar ormana sıçar mı?"

Connie'nin Evi

Mary Ann, American Tourister valizini sürükleyerek Connie'nin dairesine girdi, usulca inleyip zebra derisi taklidiyle döşenmiş pilot koltuğuna çöktü.

"Eh... Sodom ve Gomore'ye geldik işte."

Connie güldü. "Annen oynatmıştır."

"Tanrım, hem de ne biçim!"

"Zavallı yavrucak. Duygularını anlıyorum. Ben de anneme San Francisco'ya taşınacağımı söylediğimde keçileri kaçıırıyordu. Halkla Birlikte'ye katılmaya karar verdiğimi söylediğim günden bin beterd!"

"Hay allah.. Onu unutmuştum."

Connie'nin gözleri eski günlerin özlemiyle bulutlanmıştı. "Yaaa... Bana bak, senin gırtlığın kurumuştur."

"Doğru."

"Sıkı dur. Şimdi dönerim."

Otuz saniye sonra havayolunun reklamını yapan iki bardak ve bir şişe Banana Cow'la döndü mutfaktan.

Mary Ann içkisini temkinle yudumladı. "Ey bee... şuraya bak. Sen artık buranın yerlisi sayılırsın, değil mi? Evin de... müthiş."

'Müthiş'ten başka söz bulamamıştı. Connie'nin daire-si plastikten yapılmış Tiffany abajurlar, havı insanın ayak bileklerine kadar yükselen pamuklu halılar, nakış-la dokunmuş Snoopy resimleri, üstlerinde 'Dayan, Be-bek' yazan kedi yavrusu posterleri, makrame saksılıklar ve-hayır, olamaz, diye düşündü Mary Ann- bir adet kaya ile doluydu.

"Ben şanslıyım." Connie ağzı kulaklarında sırtıyordu. "Hostes olduğum için... İnsan yolculuklarda bir sürü sanat eseri toplayabiliyor."

"Hı hı..." Mary Ann merak etmişti; Connie şu siyah kadife boğa güreşçisi tablosunu da sanat eseri mi sayı-yordu acaba?

Hostes arkadaşı hâlâ gülümsüyordu. "İçkin iyi mi?"

"Ne? Haa.. Çok iyi geldi."

"Ben buna bayılıyorum." Söylediğini vurgulamak istercesine koca bir yudum daha aldı, sonra da başını kaldırıp Mary Ann'in varlığını yeni fark etmiş gibi baktı. "Tatlım! Görüşmeyeli çok oldu."

"Çok. Sekiz yıl."

"Sekiz yıl... Sekiz yıl! Ama seni çok iyi gördüm. Fısıktık gibisin... Hey, matrak bir şey görmek ister misin?"

Cevabını beklemeden fırlayarak Foremost marka süt şişelerinin taşınmasında kullanılan, turuncu renkte plas-

tikten yapılmış altı kasanın üstüne yerleştirilmiş kitap raflarına yöneldi. Mary Ann raflarda, *Jonathan Seagull*, *Martı*, *Kösnül Kadın*, *Kendinizin En İyi Dostu Siz Olun*, *Seksin Sevinci* ve *Isıyı Dinle* gibi kitaplar gördü.

Connie şarap kırmızısı yapay deriyle ciltlenmiş koca bir kitabı çekip Mary Ann'e uzattı.

"Ta ta ta taa!"

"Tanrım, olamaz! Bizim yıllık!"

Connie küçük bir zafer kazanmışçasına başını salladı, bir iskemle çekip sokuldu. Yıllığı açtı. "Saçını bir gör de bak! Moraracaksın!"

Mary Ann lise son sınıfta çekilmiş resmini buldu. Saçları sapsarıydı ve büyük bir özenle ütülenmişti. Zörunlu liseli kılığı olan kazak ve bir dizi inci. Fotoğrafa rötuş yapılmıştı ama Mary Ann resim çekileceği gün pırt diye oraya çıkan sivilcenin yerini hâlâ kesin olarak anımsayabiliyordu.

Resmin altında da şöyle yazıyordu:

MARY ANN SINGLETON

'Sakin sular derindir'

Eğlence Derneği 2,3,4; Geleceğin Evkadını 3,4;

Ulusal Münazara Kulübü 4;

Kalem ve Palet 3,4

Mary Ann başını iki yana salladı. "Huzur içinde yat-sın," deyip yüzünü ekşitti.

Neyse ki Connie kendi özgeçmişini incelemesini de istememişti. Mary Ann onu çok iyi hatırlıyordu. Amigo kızların başı, üç yıl süreyle sınıf yönetim kurulunun say-manı, Y-Teens öğrenci derneğinin başkanı. Connie'nin suları yüzeyden, ama hızlı akardı. Çok popüler kızdı.

Mary Ann epey çaba harcayarak şimdiki zamana döndü. "Eee, söyle bakalım, neler yapıyorsun? Eğlence olarak yani."

Connie gözlerini devirdi. "İlk aklına geleni söyle."

"Söylemesem daha iyi."

"Peki öyleyse. Sözelimi..." Connie bir teknenin ambar kapağından yapılmış büyük sehpanın üstüne eğilerek *Oui* dergisinin bir sayısını çekti. Mary Ann, "Bunu mu okuyorsun?" diye sordu.

"Yok canım, bunu adamın biri bırakmış."

"Haa."

"Yetmişinci sayfaya bak."

Mary Ann "Karma Banyolar -Dünyanın En Temiz Orjine Hoşgeldiniz" başlığını taşıyan yazıyı buldu. Yazının yanındaki resimde birbirine karışmış memeler, bacaklar ve kabaetleri görölüyordu.

"Çok şirin."

"Valencia sokağında bir yer. Paranı ödersin, kısmet neyse dersin."

"Sen hiç gittin mi?"

"Hayır. Ama gitmem demiyorum."

"Öyle bir şey tasarlıyorsan korkarım beni hesaptan düşmen gerek."

Connie gırtlaktan gelen bir kahkaha attı. "Heyecanlanma, tatlım. Gidelim demek istemedim... Sen daha yenisin. Hele biraz zaman geçsin. Bu kentte insanlar gevşemesini öğrenirler."

"Ben hiç o kadar gevşek olabileceğimi sanmıyorum. Ya da o kadar çaresiz."

Connie biraz kırılmış gibi bakarak omuz silkti. Banana Cow bardağından bir yudum daha aldı.

"Connie, bak..."

"Önemi yok, şekerim. Ne demek istediğini anladım."

Benim midem kazınıyor yahu. Birer hamburgere ne dersin?"

Yemekten sonra Mary Ann bir saat uyudu.

Düşünde, fayans döşeli, buhar dolu bir odada gördü kendini. Çırılçıplaktı. Annesiyle babası da orada oturmuş, buhar perdesinin gerisinden *Bir Anlaşma Yapalım* programını izliyorlardı. Connie, Mary Ann'e ateş püsküren Bay Lassiter'la birlikte içeri girdi. Mary Ann'in annesiyle babası Monty Hall'un birinci yarışmacısına bağarmaya başlamışlardı.

"Kürsüye çık," diye haykırıyorlardı. "Çık kürsüye..."

Mary Ann gözlerini açtı. Sarsak adımlarla banyoya giderek yüzüne biraz su çarptı.

Lavabonun üstündeki küçük dolabı açınca birkaç çeşit tıraş losyonu buldu: Brut, Old Spice, Jade East.

Anlaşılan Connie hâlâ popüler kızdı.

Frisco'da bir Disko

Diskotek "Kıçın Düşünceye Dek Danset" adını taşıyordu. Mary Ann bunu biraz kaba bulmuştu ama Connie'ye bir şey demedi. Zaten Connie de Marisa Berenson rolü oynamaktan başka bir şey düşünecek durumda değildi.

"Bu işin püf noktası her şeyden bıkmış gibi davranmak," dedi.

"O pek zor olmasa gerek."

"Bak, Mary Ann, düzölmek istiyorsan..."

"Ben öyle bir şey demedim."

"*Kimse* öyle bir şey söylemez. Ama bak... Sen kendi cinselliğinle baş edemezsen bu kentte ananı ağlatırlar şekerim."

"Güzel laf. Sen bunu bir kovboy şarkısı yapsana."

Connie sabrı tükenmişçesine içini çekti. "Yürü hadi. Ve lütfen şeref kıtasını teftiş eden Patricia Nixon gibi davranmamaya çalış." Kapıdan içeri girerek duvara dayalı külüstür bir kanepeye el koydu.

Odanın biraz pespaye bir hava taşıması amaçlanmıştı. Tuğla kırmızısı duvarlar, dönüp duran bira reklamları, ucuz, adi suvenirler. Kınalı saçlı kadınlarla tişörtlü erkekler, Seagram viskisi reklamı için poz verircesine, dekoratif öğeler gibi dizilmişlerdi barın önünde.

Connie içkilerini alırken Mary Ann kanepeye -pek de rahat edemeden- yerleşti ve kendi kendine, her şeyi Cleveland'dakilerle karşılaştırmamak komutunu verdi.

Kovboy çizmeleri, triko pantolon ve kırmızı sincaplı bir Eisenhower ceketi giyen bir kız, birkaç metre ötede durmuş Mary Ann'in poliyester pantolon-cekete takımını tepeden bakışlarla inceliyordu. Mary Ann başını öbür yana çevirince sırtı açık makrame bir bluz giyen, saçları asker tıraşı kesilmiş, tırnaklarını siyah boyamış, her şeyden bıkmış gibi görünen bir başka kadınla yüz yüze geldi.

"Barda bir züppe var, tıpkı Robert Redford." Connie içkileri getirmişti. Kendisine bir tekila şafak, Mary Ann'e bir bardak beyaz şarap.

Mary Ann şarabı alırken sordu: "Etbenleri?"

"Nee?"

"O adam. Etbenleri var mı? Robert Redford'ın etbenleri var."

"Ayy, ne hastalıklı bir ilgi... Bana bak... Ben dans etmek istiyorum. Diskoya girelim mi?"

"Ben biraz...oturup havaya girmek istiyorum. Sen git."

"Emin misin?"

"Tabii. Sağol. Beni merak etme."

Connie disko bölümünün kapısından geçtikten birkaç saniye sonra Yunan köylülerinin mintanlarına benzer bir gömlek giyen bir adam gelip kânepeye oturdu. "Yanınıza oturabilir miyim? Sakıncası var mı?"

"Hayır. Yani oturun tabii."

"Dans etmiyorsunuz ha?"

"Şu anda, hayır."

"Öyleyse kafa yolculuklarını seviyorsunuz."

"Ne demek istediğinizi pek anla..."

"Tabelanda ne yazıyor?"

Mary Ann, 'Lütfen Rahatsız Etmeyin' yazıyor demek isterdi, "Sizce ne yazıyor?" diye sordu.

"Haa, oyun oynamaktan hoşlanıyorsun demek. Pe-ki... Bence sen Boğasın."

Kızı şaşırtmıştı. "Pekâlâ... nasıl bildiğinizi söyleyin."

"Kolay. Boğalarda katır inadı vardır. Burçlarını *asla* söylemek istemezler." Kokusunu rahatça duyuracak kadar sokulmuş, dosdoğru kızın gözlerinin içine bakıyordu. "Ancak o kalın Boğa derisinin altında iflah olmaz bir romantik yatar, onun yüreği atar."

Mary Ann kendini biraz geri çekti.

"Eee?" dedi adam.

"Eee ne?"

"Sen de romantiksin değil mi? Kahverengi tonlarından, sisli gecelerden, Lina Wertmuller'in filmlerinden, sevişirken de limon kokulu mumların yanmasından hoşlanırsın." Uzanıp kızın elini tuttu. Mary Ann irkildi. "Te-laşlanma," dedi adam sakince. "Asılmıyorum...henüz. Avucundaki aşk çizgisine bakmak istemiştım yalnızca."

İşaret parmağını Mary Ann'in avucunda gezdiriyordu usulca. "Giriş noktasına bak. Tam şurada, Jüpiter'le Satürn'ün arasında."

"O ne anlama geliyor?" Mary Ann'in gözü adamın parmağındaydı. Parmak, onun işaret parmağıyla orta parmağının arasında duruyordu. "Senin kösnül bir insan olduğun anlamına gelir," dedi adam. Parmağı ileri geri oynamaya başlamıştı. "Doğru değil mi? Öylesin değil mi?"

"Bilmem... Ben..."

"Tıpatıp Jennifer O'Neill'e benziyorsun, biliyor musun?"

"Hayır ama baştan bir-iki mezür mırıldanırsan..." Mary Ann birden ayaklanmıştı.

"Hey kadın! Dur! Sinirlenme, sinirlenme! Seni sıkıştıracak değilim."

"İyi öyleyse, ben öbür salona geçeyim. Size iyi avlar." Connie'yi aramak için diskoya girdi. Fırtınanın göbeğinde buldu arkadaşını. Hostes kız dolgu topuklu parıltılı pabuçlar ve simli Lurex pantolon giyen bir zenciyle dans ediyordu.

Pistin kenarına kayarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Çok yorgunum. Evin anahtarlarını verir misin?"

"İyi misin sen?"

"İyiyim, iyiyim. Yalnız yorgunum."

"Esaslı birini mi tavladın yoksa?"

"Yoo, hayır... Anahtarları verir misin, Connie?"

"Al canım. Bunlar yedek anahtarlar. Renkli rüyalar."

Mary Ann 41 numaralı Union otobüsüne binerken Connie'nin çantasında niçin bir takım yedek anahtar taşıdığını anlayıverdi birden.

Evde *Mary Hartman*, *Mary Hartman* dizisini izledi, sonra da televizyonu kapatıp yattı.

Connie sabaha karşı döndü eve.

Yalnız değildi.

Mary Ann yattığı kanepede soldan sağa dönerek ka-

fasını battaniyenin altına soktu ve uyur gibi yaptı. Connie'yle konuğu ayaklarının uçlarına bastıkları halde epey bir patırtıyla yatak odasına girdiler.

Erkeğin sesi içtiği viskilerden ötürü hafifçe boğuklaşmıştı ama Mary Ann onun kim olduğunu hemen anladı.

Limon kokulu mum istiyordu.

Yeni Ev

Mary Ann gün doğmadan çıktı evden. Kahvaltılık Trix'i üç kişilik bir sofrada tıkmak düşüncesine katlanamamıştı.

Kiralık tabelaları arayarak Marina'nın sokaklarında dolaştı, sonra da International House of Pancakes'de muazzam bir kahvaltıyla karın doyurdu.

Saat dokuzda, Lombard sokağındaki emlakçının ilk müşterisi olarak kapıya dayandı.

Ayda 175 doları aşmamak koşuluyla, bir Manzara, bir Balkon, bir de Şömine istiyordu.

"Ühüü," dedi emlakçıdaki kadın. "İşsiz bir kız olarak, epey şey istiyorsunuz doğrusu." Mary Ann'e, duvar-dan duvara halısı, AEK'si olan, Fillmore Konser Salonu'nun bir bölümünü gören bir stüdyo önerdi. Mary Ann kabul etmedi.

Sonunda üç seçenekle çıktı emlakçıdan.

Birinci evin sahibi Mary Ann'e marihuana "alıp almadığını" soran kurubüzük bir karıydı.

İkincisi, Upper Market'da tavan badanalarına yaldız katılmış, püskürtme sıvalı pembe bir kale.

Üçüncü ev Russian Hill'deydi. Mary Ann oraya vardığında saat dört buçuk olmuştu.

Adresteki Barbary Lane, Leavenworth caddesinde, Union ve Filbert sokakları arasında daracık bir yaya yoluydu. Ev de kahverengi ahşap kaplı, üç katlı, yıllanmış bir yapı. Mary Ann karşıdan bakınca postuna dal ve yaprak parçaları takılmış yaşlı bir ayıyı düşünmüştü nedense. Evi ilk anda sevmiştii.

Ev sahibii, kırmızı erik rengi kimonoyla dolaşan elli yaşlarında bir kadındı.

"Adım Bayan Madrigal," diye açıkladı neşeyle. "Orta Çağ'daki gibi."

Mary Ann gülümsedi. "Yine de kendinizi benim kadar yaşlı hissediyor olamazsınız. Ben bütün gün ev aradım."

"Öyleyse hiç acele etmeyin. Şu ağaçların arasından görünen körfez kırıntısını sayarsanız, biraz manzarası var bile denebilir. Elektrik ve su parası kiraya dahil tabii. Küçük bir dairedir. Kiracılarım da şeker insanlar. Kente bu hafta mı geldiniz?"

"Hemen belli oluyor ha?"

Ev sahibi başını salladı. "İnsanın yüzünden anlaşılıyor. Bir an önce lotus çiçeğinin tadına bakmak için can atıyorsunuz."

"Efendim? Korkarım..."

"Tennyson. Bilirsiniz... 'Bir günden ötekine, lotus çiçekleri yiyerek, kumsalda kıvrak dalgaları ve apak köpüklerin ince kıvrımlarını izleyerek, ruhlarımızı ve kalplerimizi... bilmem neyin... etkisine... Ne demek istediğimi anladınız mı?"

"Möbleli mi veriyorsunuz?"

"Ben Tennyson okurken konuyu değiştirme."

Mary Ann kadının gülümsediğini fark edinceye kadar biraz ürkmüştü. "Gevezeliğime alışırın," dedi Bayan Madrigal. "Öbürleri alıştılar." Pencereye yaklaşınca ki-

monosunun etekleri esen yelde kelebek kanatları gibi çırpındı. "Möbleli veriyorum. Ne dersin?"

Mary Ann, evet dedi.

"Güzel. Öyleyse bizden biri oldun. Barbary Lane 28 numaraya hoş geldin."

"Teşekkür ederim."

"Etmen gerekir." Bayan Madrigal yine gülümsüyordu. Mary Ann, yüzü biraz yıpranmış, epey kahır çekmiş ama aslında hoş kadın diye düşündü. Yeni kiracı sordu:

"Evde hayvan beslenmesine itirazınız var mı?"

"Benim hiçbir şeye itirazım yoktur, yavrum."

Mary Ann büyük bir sevinç içerisinde, Union sokağının köşesine kadar yürüyüp Searchlight Market'ten Connie'ye telefon etti. "Merhaba. Bil bakalım ne oldu."

"Kaçırdılar mı seni?"

"Oh... Özür dilerim, Connie. Ev arıyordum."

"Aklımı oynatacaktım."

"Gerçekten özür dilerim. Ben... Bak dinle... Russian Hill'de, eski bir yapının üçüncü katında çok şeker bir ev buldum... ve hemen yarın taşınabilirim."

"Ya? Hızlı çalışmışsın."

"Öyle şirin bir yer ki. Sana göstermeye can atıyorum."

"İyi bir yere benziyor. Dinle, Mary Ann... Eğer para sorunun falan varsa benim evde biraz daha..."

"Birikmiş param var. Yine de sağol. Çok iyisin."

"Boşver. Hey... Akşama ne yapıyorsun?"

"Dur bakayım. Haa, Robert Redford saat yedide beni almaya gelecek. Yemeği Ernie's'de yiyeceğiz."

"Atlat. Etbenleri var."

"Ne için atlatayım?"

"Bu kentin en hızlı yerlerinden birine gitmek için. Social Safeway'e..."

"Social neye?"

"Safeway, salak. Supermarket."

"Anlıyorum... İnsanı eğlendirmeyi çok iyi biliyorsun doğrusu."

"Dinle de öğren. Social Safeway şu anda... kentin... en bitirim yeri."

"Bakkaliye sevenler için herhalde."

" Erkeklerden hoşlananlar için, canım. Yerel bir gelenek bu... Her çarşamba akşamı. Adam tavlama için çaba harcamaya bile gerek yok."

"İnanmıyorum."

"Kanıtlamamın bir tek yolu var."

Mary Ann kıkır kıkır güldü. "Ne yapacağım? Enginarların arkasında pusu kurup masum bir borsacının geçmesini mi bekleyeceğim?"

"Sen sekizde burada ol. Görürsün."

Uygun Müşteriyle Aşk

Süpermarketin tavanından sarkan yuvarlak kartonlarda müşterileri kışkırtan iki anlamlı bir yazı okunuyordu: "Komşu olduğumuza göre neden dost olmayalım."

Ve herkes birbiriyle dostluk kurmaktaydı.

Mary Ann sağa sola bakınırken önünde Stanford yazılı tişört giyen sarışın bir erkeğin, dekolte kot bluzlu bir esmere sokulduğunu gördü. "Özür dilerim," diyordu adam. "Acaba söyleyebilir misiniz? Saffola yağı mı daha iyidir, yoksa Wesson yağı mı?"

Esmer kız kıkırdadı: "Ne için kullanacağınıza bağlı."

Mary Ann alışveriş arabalarından birine uzanırken,

"İnanamıyorum," diye mırıldandı. "Her çarşamba akşamı böyle mi?"

Connie başını salladı. "Hafta sonları da fena değildir." O da bir araba almış, geçitlerden birinde ilerliyordu. "Sonra görüşürüz. İnsan tek başına olursa daha iyi iş çıkıyor."

Mary Ann tezgâhlardan birine yöneldi. Connie bu pagan çiftleşme töreni konusunda ne derse desin, onun niyeti alışveriş yapmaktı.

Derken biri kolunu tuttu.

Otuz beş yaşlarında, şiş suratlı bir erkekti. Spor bir takım, beyaz plastik kemer, kemerle birörnek ayakkabılar giymişti. Körpe bezelyelere işaret ederek, "Çin yemeklerinde kullanılanlar bunlar mıdır?" diye sordu.

Mary Ann elinden geldiğince itici davranarak, "Evet," diye karşılık verdi.

"Harika. Bir haftadır arıyorum. Son zamanlarda Çin yemeklerine merak sardım da. Bir Çin yemeği tenceresi bile aldım."

"İyi. Aradığınızı buldunuz. İyi şanslar." Sertçe dönerrek kasaya doğru yürüdü. Adam peşinden geliyordu.

"Bakın, siz bana Çin mutfağıyla ilgili birkaç şey söyleyebilir misiniz?"

"Hiç sanmıyorum."

"Yapma yahu. Bu kentteki fıstıkların çoğu Çin mutfağıyla çok ilgilidir."

"Ben o fıstıklardan değilim."

"Tamam, anladık. Evine göre direk, bokuna göre kürek. Senin ilgini çeken nedir peki?"

"Yalnız kalmak."

"Tamam, tamam. Boşver." Bir an duraladıktan sonra son repliğini söyledi: "Çıkar o paçavrayı, kaltak."

Dondurulmuş yiyecekler bölümünde kalakalmıştı

Mary Ann. Eklem yerleri bembeyaz kesilen eliyle dondurucunun kapağını tutuyor, soluğu, kısık bir imdat düdüğü gibi yükseliyordu. Tek bir gözyaşı damlası bir kutu kakaolu bisküvinin üstüne damlarken buz gibi bir sesle, "Ulu Tanrım!" diye mırıldandı.

Yanında duran adam, "Çok sevimliydi," dedi.

Mary Ann kaskatı kesildi. "Efendim?"

"Arkadaşınız... ve o esprili sözü. Tam bir şövalye."

"Her şeyi duydunuz mu?"

"Yalnız son söylediğini. Başlangıç daha mı iyiydi?"

"Hayır. Charlie Manson'la bezelyeler konusunda çene çalmaktan hoşlanıyorsanız o zaman başka."

Erkek, güzelim beyaz dişlerini sergileyerek güldü. Otuz yaşlarında olmalı, diye düşündü Mary Ann. Kıvrık kestane rengi saçları, mavi gözleri, divitin bir gömleği vardı. "Bazen bu kente akıl erdiremiyorum," diyordu.

"Sahi mi?" Acaba az önce Mary Ann'in ağladığını fark etmiş miydi?

"İşin tuhaf yanı şu ki bütün kent halkı iletişimden, ilişkilerden Aquarius çağından falan söz ediyor, yine de çoğumuz olduğumuzdan başka türlü görünmeye çalışıyoruz. Özür dilerim... Gazetelerin dert köşesi sütunları gibi konuştum galiba."

"Hiç değil. Sizinle aynı kanıdayım."

Adam elini uzatmıştı. "Benim aldım Robert." Bob ya da Robbie dememişti. Robert. Güçlü ve gıllıgışsız. Uzatılan eli sıkı. "Ben de Mary Ann Singleton." Adının hatırlanmasını istiyordu.

"Charlie Manson'a benzetilmeyi göze alarak soracağım... Çaresiz birine mutfakla ilgili bir-iki öğüt verebilir misiniz acaba?"

"Elbette. Siz de mi bezelyeye taktınız."

Robert güldü. "Hayır. Benim zorum kuşkonmazla."

Mary Ann kuşkonmaz konusunun böylesine heyecan verebileceğini o güne kadar hiç düşünmemişti. Bıyıklı, gençten bir erkek alışveriş arabasıyla onlara yaklaşıırken, Robert'ın, holandez sos tarifine gösterdiği güzelim tepkiye bakıyordu.

"Seni de bir dakika yalnız bırakmaya gelmiyor." Robert'a söylenmişti bu söz.

Robert güldü. "Michael... bu Mary Ann."

"Singleton," dedi Mary Ann.

"Bu benim oda arkadaşım Michael. Bana holandez sos konusunda yardımcı oldu, Michael."

"Çok iyi." Michael kıza bakarak gülümsedi. "O sosu hiç beceremiyor."

Robert omuzlarını kaldırdı. "Bizim evde usta aşçı Michael'dır. Bu ona hayatımı zehir etme hakkını verir." Oda arkadaşına bakarak sırtıyordu.

Mary Ann'in avuçları terlemeye başlamıştı.

"Ben de pek usta aşçı sayılmam," dedi. Neden Robert'tan yana çıkmıştı sanki. Robert ondan yardım beklemiyordu ki. Robert onun varlığının farkında bile değildi.

"Bana çok yardımcı oldu," diyordu Robert. "Keşke bazıları da onun gibi yapsa."

"Sinirlenmeyelim, sinirlenmeyelim." Michael gülümseyordu.

Mary Ann cılız bir sesle söylendi. "Eh... en iyisi ben alışverişimi bitireyim."

"Yardımaınıza teşekkürler," dedi Robert. "Sağolun."

Michael, "Tanıştığımıza sevindim," diye söylendi.

"Ben de." Mary Ann arabasını kâğıt ürünleri reyonuna doğru sürdü. Connie birkaç saniye sonra köşeyi dönüp o yana geldiğinde arkadaşını sikkın bir suratla bir Charmin tuvalet kâğıdı rulosunu mıncıklarken buldu.

"Üf bee," dedi hostes. "Bu akşam burası tam av alanı olmuş hani."

Mary Ann tuvalet kâğıdını arabaya attı. "Benim başım ağrıdı, Connie. Sanırım eve yürüyerek gideceğim. Olur mu?"

"Bir dakika bekle. Ben de seninle gelirim."

"Connie, ben... yalnız kalmak istiyorum. Olur mu?"

"Tabii olur."

Her zamanki gibi, kırılmışçasına bakıyordu.

Connie'nin Serserilik Gecesi

Connie süpermarketten Mary Ann'den bir saat sonra döndü.

Aldıklarını patırtı gürültüyle mutfak tezgâhının üstüne boşalttı. Oturma odasına girerken, "Ben Union sokağına uzanmaya hazırım," diyordu. "Sanırım sen de yatağa uzanmaya hazırsındır."

Mary Ann başını salladı. "Yarın hem taşınacağım, hem de iş arayacağım. Gücümü toplamam gerek."

"Unutma, perhizin fazlası sivilce yapar."

Connie kapıdan çıkarken Mary Ann, "Aklımda tutmaya çalışırım," dedi.

Akşam yemeğini televizyonun karşısında yedi. Biftek, salata ve patates. Connie bu listenin erkekleri mutlu kıldığına yemin ediyordu. Ardından arkadaşının plaklarını karıştırdı (*The Carpenters, Percy Faith, 101 Strings*), *Seksin Sevinci* kitabındaki resimlere baktı. Gece yarısından az önce de kanepeye uzanıp uyudu.

Uyandığında oda aydınlıktı. Greenwich sokağından bir çöp kamyonu tangur tungur geçiyordu. Kapının önünden bir anahtarlığın sesi geldi.

Connie hantal adımlarla içeri girdi. "Bu kentteki pezevenkler insanın aklını oynatır!"

Mary Ann yattığı yerden doğrularak gözlerini ovuşturdu. "Kötü bir gece mi geçirdin?"

"Gece kötü, sabah kötü, hafta kötü, yıl kötü. Kaçıklar! Allan kahretsin, nereden buluyorum bu kaçıkları? Yüz kilometrelik bir alan içinde bir tane kaçık bulunsa Connie Bradshaw mutlaka gider onu bulur."

"Kahve ister misin?"

"Benim ne kusurum var, Mary Ann? Söyler misin lütfen? İki memem, güzel bir kıçım var, sık sık yıkanırım. Karşımdakini dinlemesini bilirim..."

"Gel hadi. İkimize de bir fincan kahve gerek."

Mutfak sabahın erken saatlerinde dert dökmek için ters bir yerdi. Aşırı bir neşe saçıyordu sanki. Mary Ann duvarların Doris Day sarısına, kuru fasulyeyle dolu, önleri pencerele kutulara bakarak yüzünü ekşitti.

Connie bir çanak Trix'i mideye indirdi. "Sonunda bir manastıra kapanacağım," diyordu.

"Kıçın Düşünceye Dek Danset'te rahibe kılığına bayılacaklardır."

"Hiç komik değil."

"Peki. Anlat bakalım. Ne oldu?"

"Dinlemek istemezsin."

"İsterim. Anlat. Union sokağına gitmiştin değil mi?"

"Evet. Perry'nin Yeri'ne. Oradan Slater Hawkins'e. Ama en kötüsü Thomas Lord'da başıma geldi."

Mary Ann bir fincan daha kahve doldurdu. "Ne oldu?"

"Anladıysam ne olayım? Barda oturmuş masum masum içkimi içiyordum. Birden, şöminenin yanında otu-

ran adamı gördüm. Hemen tanıdım, çünkü bir ay önce Sausalito'daki yüzer evinde küçük bir numara çevirmiş-tik."

"Numara mı çevirmiştiniz?"

"Düzüşmüştük."

"Teşekkür ederim."

"Onun için de, kalkıp yanına gittim. Adı Jerry Bilmemne... Bir Alman adı. Ayağında deri pantolon, türku-vaz rengi fular, John Denver tipi gözlükler... *Haaarika* bir herif. 'Merhaba, Jerry,' dedim, 'yüzen evini kim sıcak tutuyor?' Pezevenk bir bakış baktı! Sanırsın Market soka-ğındaki orospulardan biri var karşısında. Yani beni tanı-madı bile! Mosmor oldum!"

"Evet, herhalde."

"Sonunda, United Havayollarının Dost Semalarından Connie Bradshaw,' dedim. Ama öyle bir sesle söyledim ki... Ben de biraz orospuluk ettim yani. Anlasın bari di-yordum."

"Anlamadı mı?"

"Anlamadı hergele. O tepeden bakan tavırla öylece oturuyordu. Sonunda bana da yer gösterdi ve yanındaki arkadaşına tanıttı. Danny adında biri. Sonra da sittir olup gitti pezevenk. Beni o Danny'yle başbaşa bıraktı. O da bilmem ne eğitimini yeni bitirmiş, kafa ütöledi durdu..."

"Sonunda ne yaptın?"

"Ne yapabiliirdim ki? Danny'yle birlikte çıktım. Onun evine gittik. *Onun* da çekip giderek beni tek başıma fındık fıstık atıştırmaya bırakmasına izin veremezdim. Gurur denen bir şey var yani!"

"Elbette."

"Her neyse... Danny'nin Mill vadisinde güzel bir evi var. Vitraylar falan. Ama herif çevreciliğe takmış. Birer

cigaralık içtik içmedik, başladı. Yok Mendocino'daki balinaları kurtarmak gerekiyormuş, yok kadınlar cinsel organlarına hijyenik spreyle sıkarak ozon tabakasının canına okuyorlarmış..."

"Neee?"

"Biliyorsun canım. Aerosol spreyle. Anasını sittiğimin ozon tabakası! Her neyse, o arada benim de tepem atmıştı. Bana bak, dedim, bence spreyle kullanmak her kadının vazgeçilmez... vazgeçilmez mi, önüne geçilmez mi? Hangisi doğru?"

"Vazgeçilmez."

"Her neyse işte. Ozon tabakasına ne olursa olsun, her kadının vazgeçilmez hakkıdır dedim."

"VE?"

"O ne dedi biliyor musun? Ben... oram... anla işte... kötü kokuyor diye tuhaf bir inanca kapılmışsam, bu, insan soyunun geri kalanını ultraviyole ışınlarına ya da deri kanserine kurban etmemi gerektirmezmiş."

"Ooof... Ne güzel gece geçirmişsin."

"Herife bak yani! Dahası, o boktan çevreci laflarıyla kafa ütölemekle kalmadı... başka bir şey de yapmadı."

"Hiçbir şey yapmadı mı?"

"Hiç. Hiçbir şey. Sanki çene çalmak için gitmişiz ta köprünün öbür yakasına. Benimle bir *insan* olarak ilişki kurmak istiyormuş. Hah!"

"Sen ne söyledin peki?"

"Beni eve götür dedim. O zaman ne dedi biliyor musun?"

Mary Ann başını iki yana salladı.

"Kusura bakma, boşu boşuna spreyleymiş oldun dedi."

Aynı günün daha ileri saatlerinde Mary Ann, Connie'nin evinden Barbary Lane 28 numaraya taşındı.

Taşınma dediği tek bir valizin götürülmesinden başka bir şey değildi. Connie'nin sıkkın olduğu yüzünden anlaşılıyordu.

"Yine gelip beni görürsün, değil mi?"

"Elbette. Sen de bana gelirsin."

"Yemin et."

"İzci yemini."

Ne biri inanmıştı verilen söze, ne öbürü.

İş Bulma Konusu

Mary Ann, Barbary Lane'de geçirdiği ilk günde geleceğin anahtarını bulmak için rehberin sarı sayfalarını karıştırdı.

Papatyalarla bezenmiş büyük boyda bir ilanın dediğine bakılırsa, Metropolitan İş Bulma Kurumu, bireysel hizmet vermeye ve karşısındakinin geleceğine gerçekten önem veren bir kuruluştı.

Mary Ann bunu beğendi. Sağlam ama duyarlı bir kuruluş.

Enstantane kahvaltısını aceleyle yutup çok gösterişli olmayan lacivert etek-cekete takımını giydi ve 41 numaralı otobüse binerek Montgomery sokağına indi. O günkü yıldız falı 'sorunlara çekinmeden yaklaşan Boğalar için eşsiz fırsatlar' vadeliyordu.

İş bulma kurumu sarımtırak tuğlalardan yapılmış, puro ve sanayi amonyağı kokan bir yapının beşinci katındaydı. Çağdaş California atmosferi sağlamak isteyen biri duvarları Art Nouveau posterlerle süslemiş, bir köşeye, dalgaların kıyıya attığı tahta parçalarıyla, bakırdan yapılmış uçan bir martı heykeli yerleştirmişti.

Mary Ann bir yere oturdu. Ortalarda kimseler görünmediğinden *Büro Yönetimi* dergilerinden birini aldı eline. Arkalardaki küçük bir bölmeden kadının biri çıkıp geldiğinde, o, yazı masasının üstünde avokado yetiştirmenin yolunu öğreten bir yazıya dalmıştı.

"Form doldurdunuz mu?"

"Hayır. Bilmiyordum..."

"Şu masanın üstünde. Form doldurmadan sizinle görüşmem."

Mary Ann formu doldurdu. Sorulara karşılık verirken epey de sıkıntı çekti. Arabanız var mı? San Francisco dışında çalışır mısınız? Yabancı dil bilir misiniz?

Kâğıdı kadının oturduğu bölmeye götürdü, elinden geldiğince becerikli ve neşeli bir hâva takınarak, "Tamam işte," dedi.

Kadın kısaca homurdandı. Formu aldı, zincire bağlı gözlüklerini domuz burnunu andıran küçük burnunun üstüne yerleştirdi. Kır saçlarının ilginç bir modeli vardı.

Formu incelerken yönetici masaları için yapılmış bir oyuncakla oynuyordu. Ceviz ağacından yontulmuş bir darağacından sarkan dört çelik top.

Sonunda, "Herhangi bir unvan yok," dedi.

"Üniversite mi demek istiyorsunuz?"

Kadın terslendi. "Evet, üniversite demek istiyorum."

"Ohio'da iki yıl lisans öğrenimi yapmıştım. Bunun..."

"Konu?"

"Efendim?"

"Ne okudunuz?"

"Haa, sanat tarihi."

Kadın alayla güldü. "Elimizdeki sanat tarihi mezunları bize yeter de artar bile."

"Üniversite öğrenimi o kadar gerekli mi? Sekreterlik için diyorum yani..."

"Dalga mı geçiyorsun? Sekreterlik yapan doktora öğrencilerim bile var." O, sıkıntı içinde çabalayan okumuş-yazmış kişilerden kendi kişisel köleleriymiş gibi söz ediyordu. Küçük bir karta bir şeyler yazarak Mary Ann'e uzattı. "Bu, Market sokağında büro malzemeleri satan küçük bir şirkettir. Müdür kendisine Cuma olacak bir kız arıyor. Bay Creech'i sorarsın."

Bay Creech elli yaşlarında kırmızı suratlı biriydi. Piyedökok deseni aşırı büyüklükte, bordo poliyester ceket giymişti. Pantolonuyla boyunbağı da aynı renkti.

"Daha önce satışta çalıştınız mı hiç?" Gıcırdıyan döner kolutuğunda arkaya yaslanarak sırıttı.

"Tam olarak, hayır. Son dört yıldır Cleveland'da Lasiter Gübreleri şirketinde çalışıyordum. Satış bölümünde değildim ama... temaslar falan yapıyordum."

"Bu hoşuma gitti. Dört yıl. Maymun iştahlı değilsin demek. İyi işaret."

"Ayrıca, son bir buçuk yılda yönetici yardımcısı olarak çalıştım. Birkaç kişiyle..."

"Tamam, tamam. Şimdii, Cuma olacak biri derken ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet, efendim. Sanırım her işe yardımcı olacak birini arıyorsunuz." Huzursuzca güldü.

"Ücret iyidir. Ayda altı yüz elli. Biz de rahat insanlarız. San Francisco'dayız 'ne olsa." Gözlerini Mary Ann'in yüzüne dikmişti. Bir parmağını gevelemeye başladı.

"İşyerinde rahat bir atmosfer olmasından hoşlanırım," dedi Mary Ann.

"Vegas'tan da hoşlanır mısınız?"

"Efendim?"

"Earl."

"Ne?"

"Adım Earl. Rahat insanlarız dedim ya. Samimi olalım." Alnını kurulayarak gülümsedi. Şakır şakır terliyordu. "Las Vegas'ı sever misin dedim. Sık sık Vegas'a gideriz. Vegas, Sacramento, Los Angeles, Hawaii... Yan çıkarlarımız boldur."

"Hoş... olur herhalde..."

, Adam göz kırptı. "Namus düşkününü değilsen tabii."

"Ah."

"Ah ne demek?"

"Namus düşkünüyüm, Bay Creech."

Adam masasından bir ataş aldı, hiç başını kaldırmadan yavaş yavaş parçalara ayırdı. "Sıradaki," diye söylendi usulca.

"Efendim?"

"Defol."

Mary Ann yeni evine dönerek bol bol gözyaşı döktü, ikinci güneşi pencereden içeri dolarken de uyuya kaldı. Beşten sonra uyandı. Terapi niyetine mutfaktaki evyeyi ovdu güzelce. Biraz böğürtlenli yoğurt yedi ve eve gerekli olan şeylerin listesini çıkardı.

Anasıyla babasına mektup yazdı. İyimser bir hava takınmıştı ama kesin bir şey söylemiyordu.

Kapının dışında bir tıkırtı oldu. Bir an kulak kabarttı, sonra kalkıp açtı. Erik rengi ipekli, bir saniye merdivenlerde uçuşup gözden kaybolmuştu.

Mary Ann'in kapısına da bir not bırakılmıştı:

Hoşgeldin demek için bahçemden bir şey getirdim sana.

Anna Madrigal

Not: Annene bundan söz edersen kafanı kırarım.

Kâğıda, düzgünce sarılmış marihuanalı bir sigara ilıştırılmıştı.

Çöp bidonlarının yanındaki kadının permalı kızıl saçları vardı ve rustik modasına uyarak pamuklu bir elbise giymişti.

Hoşnutsuz bir tavırla yüzünü buruşturarak torbasını attı, Mary Ann'e bakıp gülümsedi. "Bilir misiniz, çöpler insana çok şey anlatır. Bunun yanında, fal açmak bir boğa yaramaz."

"Size... Dur bakayım... Dört yoğurt kabı, bir Cost Plus poşeti, üç-beş avokado kabuğu ve çeşitli selofan kâğıtlar desem nasıl yorumlarsınız?"

Kadın bir medyum gibi parmaklarını alnına dayadı. "Ah, evet... Söz konusu kişi kendisine çok iyi bakıyor. Beslenme açısından yani. Sanırım rejim yapıyor ve... yeni evine yerleşmeye çalışıyor."

"İnanılacak gibi değil." Mary Ann gülümsüyordu. "Sanırım bir şeyler yetiştirmeyi de seviyor. Avokadonun çekirdeğini atmadığına göre mutfağında filizlendirmeye çalışıyor olsa gerek."

"Bravo." Mary Ann elini uzattı. "Ben Mary Ann Singleton."

"Biliyorum."

"Çöplerimden mi anladınız?"

"Ev sahibimiz söyledi. Hepimizin 'anası.' Mary Ann'in elini sıkıca kavramıştı. "Ben de Mona Ramsey. Sizin hemen altınızda oturuyorum."

"Merhaba. Anamız dün akşam kapıma ne bıraktı biliyor musunuz?"

"Bir cigaralık mı?"

"O mu söyledi?"

"Yoo. Standart bir işlemdir. Hepimize vermişti."

"Bahçede mi yetiştiriyor marihuanayı?"

"Efendim?"

"Bir daha öyle güldüğümü görmeyeceksin. Şimdi git biraz dinlen. Yarın bu kentin en baş belası patronlarından birinin yanında çalışmaya başlayacaksın."

Mary Ann Barbary Lane'e döndüğünde Bayan Madrigal bahçesindeki yaban otlarını ayıklıyordu.

"İşe alındın değil mi?"

Mary Ann başını salladı. "Mona mı telefon etti?"

"Yoo, alınacağını biliyordum. Sen her istediğini elde edersin."

Mary Ann gülümseyerek omuz silkti. "Sağ olun... demem gerek sanırım."

"Aslında sen bana çok benziyorsun, canım. Farkında olsan da olmasan da."

Mary Ann kapıya yönelmişken durup geri döndü. "Bayan Madrigal"

"Evet?"

"Ben... cigaralık için teşekkür ederim."

"Bir şey değil, tatlım. Beatrice'i seveceksin sanıyorum."

"Çok düşünceli..."

Ev sahibi elini sallayarak onu başından savdı. "Hadi git de dualarını et ya da ona benzer bir şey yap. Çalışan bir kızsın artık."

Reklamcılık Oyunu

Halcyon Communications şirketinin bulunduğu yapı dünyaya bundan önceki gelişinde besin maddelerinin işlem gördüğü bir depo olarak görev yapmıştı. Şimdiyse yıllanmış tuğla duvarlar süper grafiklerle, reklam şahe-

serleriyle pırıl pırıldı. Jackson Alanı'nda kelepir Lui Kenz eşya peşinde koşan zengin kadınlar, şirketin sekreterlerini ünlü mankenler sanırlardı hep.

İşin o yanı Mary Ann'in hoşuna gitmişti.

Pek hoşuna gitmeyen, işin kendisiydi.

"Bayrak göndere çekildi mi, Mary Ann?"

Sabahları Halcyon'ın ilk sorusu bu olurdu. Her sabah.

"Evet, efendim." Lauren Hutton'a gitgide daha az benzetmeye başlıyordu kendini. Kim kalkar da Lauren Hutton'ı her sabah dokuzdan önce bayrak çekmeye yolları?

"Kahvemiz bitti mi?"

"Kahvenizi toplantı odasına hazırladım, efendim."

"Allah allah... Aman Tanrım! Adorable mı geldi?"

Mary Ann başını salladı. "Toplantınız dokuzda."

"Allah kahretsın! Beauchamp'ı bul, kışını kaldırıp son hızla buraya gelmesini söyle."

"Aradım, efendim. Henüz şirkete gelmemiş."

"Hay allah!"

"İsterseniz bir kere de Mildred'a sorayım. Bazen kahvesini Üretim'de içiyor."

"Ara öyleyse."

Mary Ann kendini arkadaşını ele veren bir beşinci sınıf öğrencisi gibi hissederek adamı aradı. O sorumsuzluğuna rağmen *hoşlanıyordu* Beauchamp Day'den; gerçekten. Belki de sorumsuzluğundan ötürü hoşlanıyordu ondan.

Beauchamp, Edgar Halcyon'ın damadı, eski sosyete güzeli DeDe Halcyon'ın kocasıydı. Groton'ı ve Stanford'ı bitiren genç Boston'lu 1971 yılında Bank of America'nın şubesinde eğitim görmek üzere San Francisco'ya taşınınca Bachelors derneğine üye kabul edilmesi kaçınılmazdı.

"Hemen şurada. Açalyaların arkasında. Bitkilerin her birine de ayrı ayrı adlar takmış. Biri Dante, biri Beatrice, falan filan... Hey, biraz ginseng ister misin?"

"Ne ister miyim?"

"Ginseng çayı. Yukarıda demleniyor. Gel hadi."

Mona'nın ikinci kattaki dairesi Kızılderili duvar kilimleriyle, çeşitli yerlerden alınmış sokak tabelalarıyla, Art Deco abajurlarla bezenmişti. Yemek masası, sanayi kablolarının sarıldığı dev boyutlu bir makara; koltuğu, Victoria çağından kalma olup yeni işlevine göre elden geçirilmiş bir tuvaletti.

Mary Ann'e bir fincan çay uzatırken, "Bir zamanlar perdelerim de vardı." dedi. "Ama bir süre sonra şal deseni perdeyle yatak örtüsü pek... altmışlı yılların Vassar Kız Koleji modası gibi görünmeye başladı gözüme." Omuz silkti. "Zaten bedenimi hangi gözlerden saklayacağım ki?"

Mary Ann pencereden dışarı baktı. "Şurada oturanlar..."

"Ben onu demek istemedim. Dediğim şu. Aslında hiç kimse Kozmos'dan bir şey saklayamıyor. Sağaltıcı Beyaz Işığın ışınları altında hepimiz... nasıl diyeyim... büyük harf Ç'yle Çıplak'ız. Küçük harf ç kimin umurunda?"

"Bu çay gerçekten..."

"Neden sekreter olmak istiyorsun?"

"Onu nereden bildin?"

"Koca Ana. Bayan Madrigal?"

Mary Ann sinirlendiğini gizleyemedi. "Ağzında hiç bakla ısanmıyor, değil mi?"

"Seni sevmiş."

"Kendi mi söyledi?"

Mona başını salladı. "Sen onu sevmedin mi?"

"Evet ama... Ne bileyim, daha yeni tanıştık."

"Senin için 'O beni kaçık bir karı sanıyor,' dedi."

"Aman ne iyi. İlk anda anlaşmışız!"

"Gerçekten kaçık mı sence?"

"Evet... Yani... Suç bende belki. Ne bileyim, Cleveland'da öyle insanlara hiç rastlanmaz."

"Senin de aileden biri olmanı istiyor, Mary Ann. Ona bir fırsat tanı."

Mona'nın yüksekten bakan havası Mary Ann'i kızdırmıştı. "Sorun yok," dedi.

"Hayır, artık yok."

Mary Ann tadını biraz tuhaf bulduğu çayı yudumladı sessizce.

Günün en iyi haberi birkaç dakika sonra duyuldu. Mona, Jackson Square'de saygın bir reklam ajansında, Halcyon Communications'da metin yazarıydı.

Yönetim kurulu başkanı Edgar Halcyon -kendi deyişiyle- 'başıma bir gebelik çıkararı' özel sekreterinin yerini alacak birini arıyordu.

Mona, Mary Ann'e bir randevu ayarladı.

"Gerisin geri Cleveland'a kaçmayı düşünmüyorsun değıl mi?"

"Efendim?"

"Burada kalacaksın yani."

"Evet, efendim. San Francisco'ya bayılıyorum."

"Hep öyle derler."

"Kendi adıma söyleyeyim, benimki gerçek."

Halycon'ın gür beyaz kaşları havaya kalktı. "Sen ananla babana karşı çok mu edepsizlik ettin, küçük hanım?"

Mary Ann suratına bir duvar ördü. "Cleveland'a dönemeyeceğime nereden karar verdiniz?"

Kumar oynamıştı ama işe yaradı. Halcyon başını arkaya atıp kahkahalarla güldü. Sonra da kendini toplayarak, "Tamam," dedi, "bu iş bu kadar."

Sosyete sütunlarının dediğine göre, eşi olacak kızı 1971 yılının kızkuruları balosunda tanımıştı. Birkaç ay içinde de Atherton'daki havuz partilerinin, Belvedere'deki 'brunch' davetlerinin, Tahoe'daki kayak yollarının tadını çıkarmaya başlamıştı. Halcyon-Day aşkı fırtına hızıyla ilerlemişti. DeDe'ye Beauchamp 1973 Haziranında Halcyon Tepesi'nin, gelinin ailesine ait Hillsborough malikânesinin güneşli yamaçlarında evlenmişlerdi. Kendi isteği üzerine, gelin yalınayak katılmıştı düğüne. Saks Fifth Avenue'den, Adolfo'nun elinden çıkmış bir köylü elbisesi giyiyordu. Bennington'dan sınıf arkadaşı ve nedimesi Muffy van Wyck da Halil Cibran'dan seçmeler okurken bir yaylı sazlar kuarteti *Elvira Madigan* çalarak ona eşlik etmişti.

Düğünden sonra, gelinin annesi Frannie Halcyon gazetecilere şöyle bir açıklamada bulunmuştu. "Kızımızla gurur duyuyoruz. DeDe'miz her zaman kendine özgü bir insan olmuştur."

DeDe'yle Beauchamp Telegraph Hill'de, günün modası olan Art Deco stili döşenmiş, büyük bir teras katına taşınmışlardı. Çok büyük eğlenceler düzenliyor, hayır dernekleri yararına yapılan görkemli gecelerde de kendilerini herkese sergiliyorlardı. En azından, Mary Ann Singleton dışında herkese.

Mary Ann bir kere görmüştü DeDe'yi. İki reklam şirketi arasında düzenlenen bir maçta (Halcyon'a karşı Hoefer Ditrich ve Brown). Sekreter kız Bayan Day'i pek ki birli bulmamıştı ama Dina Merrill modeli yapılmış saçların yirmi altı yaşında bir kadında gülünç durduğuna karar verdi.

Öte yandan Beauchamp harikaydı o gün; bastığı tümseği minyatür bir Olemp dağına çevirmişti.

Mavi gözler, siyah saçlar, soluk yeşil Lacoste'un kollarından çıkan, güneşte ıslıl ıslıl parlayan esmer kollar...

Haklıydı Mary Ann. Beauchamp, Üretim bölümünde kahve içiyordu.

"Majesteleri sizi kraliyet dairesine bekliyor." Beauchamp'la konuşurken böyle saygısızlık etmeye çekinmiyordu. Onun kafadar çocuk olduğuna inanmıştı.

"Kendisine söyleyin, piç veliaht hemen geliyor."

Birkaç saniye sonra Beauchamp masasının yanında durmuş, güven dolu, pırıltılı gülüşüyle gülüyordu. "Adorable anlaşmasını bok ettiğimi söyleme sakın!"

"Henüz hayır. Toplantı da dokuzda. Biraz sinirliydi o kadar."

"O her zaman sinirlidir. Unutmamıştım."

"Unutmadığınızı biliyorum."

"Sen benden hoşlanıyorsun değil mi?"

"Yönetici olarak mı?"

"Herhangi bir şey olarak?"

"Öyle soru sorulmaz. Bir Dynamint ister misin?"

Beauchamp başını iki yana sallayarak bir Barselona koltuğuna çöktü. "Aslında tam kalın bok değil mi?"

"Beauchamp..."

"Yarın öğle yemeği durumu nedir?"

"Sanıyorum bir sözü var."

"Onu demiyorum canım, sen. Bir saatliğine salar mı seni bu kafesten?"

"Haa.. olur tabii. Alman usulü mü?"

"Hayır, İtalyan lokantası."

Mary Ann kıkır kıkır güldü, Halcyon içeriden zile basınca da yerinden sıçradı. "Söyle ona, ben hazırım," diyordu patron.

Beauchamp yerinden kalkarken Mary Ann'e göz kırptı. "Ne yazık ki ben de öyle diyemeyeceğim."

Edgar böylesine iyi eğitim görmüş, konuşmasını bilen ve genellikle prezantabl sayılabilecek bir kişinin nasıl böyle bir baş belası olabildiğini düşünerek, ateş püskürerek bakıyordu damadına.

"Sanırım neden söz etmek istediğimi biliyorsun," dedi.

Beauchamp öne eğilerek Gucci'lerinden bir toz zerresi sildi. "Evet. Külotlu çorap satışı mavalları. Sanırım ikinci yüzyıl hikâyesini bir yana bırakmak en iyisi."

"DeDe'den söz ettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Biliyor muyum?"

Edgar'ın gözleri kısıldı. Parmakları Frannie'nin ona Abercombie'den aldığı maun ördeğin gırtlığına dolandı. "Dün gece neredeydin, Beauchamp?"

Sessizlik.

"Bak, ben de bu işten pek hoşlanmıyorum bilesin. Dün gece kızımın hüngür hüngür ağlayarak telefon ettiğini hatırlamak da hoşuma gitmiyor."

"Açık konuşmak gerekirse ben sizin bu işle ne ilginiz olduğunu..."

"Allah kahretsin! Dün gece Frannie, kızı yatıştıracağım diye iki saat telefonda konuştu. Sen dün gece eve kaçta geldin söyler misin?"

"Neden DeDe'ye sormuyorsun? Seyir defterine not ettiğine hiç kuşku yok."

Edgar koltuğunu döndürüp yüzünü duvara çevirdi. Bir av tablosunu seyrederek sakinleşmeye çalıştı. O sesin, en korkulan ses tonu olduğunu bildiğinden, pes perdeden, tane tane yeniledi. "Bir kere daha soruyorum, Beauchamp. Neredeydin?"

Sorunun karşılığı ensesine yöneltildi. "Kulüpte bir kurul toplantısı vardı."

"Hangi kulüpte?"

"Üniversite kulübünde. PU kadar saygın bir topluluk sayılmasa da yine de Nob Hill çevrelerinin küçümsemediği bir..."

"Gece yarısına kadar orada mıydın?"

"Toplantıdan sonra birkaç içki içtik."

"Biz kim? Sen ve Ruffles'da tavladığın şıfırtı mı?"

"Ruffles değil, Ripple. Kaldı ki ben hiçbir... Neydi o sevimli sıfat? Ben kulüpte idim. Peter Cipriani'ye sor. O da oradaydı."

"Ben özel dedektif bürosu işletmiyorum."

"Söylemesen inanmazdım. Hepsi bu kadar mı?"

Edgar alnını ovuşturdu. Geriye dönmeden, "Dokuzda toplantı var," dedi.

Beauchamp, "İyi," diye söylenerek odadan çıktı.

Tam on ikide, Mary Ann'la Mona, Royal Exchange'e yöneldiler.

Metin yazarı, ısmarladığı Pimm's Cup'a eğilirken, "Bok," diye mırıldandı. "Bugün uzayda geziyorum."

Onda şaşılacak bir yan yok diye düşündü Mary Ann. Uzayda gezsın diye para veriyorlardı Mona'ya. Halcyon Communications'ın demirbaş uçuğuydu o. Yaratıcılığın ilk anda etkilenmeyenler, nargilelerini; bar olarak kullandığı, meşe ağacından yapılmış eski buzluğu; anti-ka tekerlekli koltuğu; *Playgirl* dergisinden kesilmiş resimlerden oluşan kolajları ve Tenderloin barların birinden çıkma floresan martini bardağını görür görmez fikirlerini değiştirirlerdi.

Mary Ann, "Neyin var?" diye sordu.

"Dün gece meskaline bulaştık."

"Yaa?"

"Mission sokağına indik, püsküllü abajurlarla, yuvarlak yataklarla... anla işte... cam tüplerde akan çağlayanlarla dolu o pespaye eşya mağazalarına girip çıktık. Her şey.. korkunç *naylondur* ama... ne bileyim... *kozmik* bir naylondur sanki. Hani... sanki ruhsal bir yanı vardı, anladın değil mi?"

Mary Ann hiçbir şey anlamamıştı. Bir hindili sandviçle bir fasulye salatası ısmarlayarak konuyu değiştirdi. Mona bir içki daha istedi.

"Bak ne diyeceğim."

"Ne?"

"Bu akşam yemeği Bayan Madrigal'la yiyeceğim."

"Kutlarım. Senden hoşlanıyor."

"Onu daha önce de söylemiştin."

"Öyleyse... sana güveniyor diyeyim."

"Güvenecek ne var ki?"

"Hiç. Öylesine söyledim."

"Nasıl idare edeceğimi bilmiyorum."

"Neyi idare edeceksin?"

"Kadını. Bilmiyorum... Benden bir şey bekliyor sanki."

"Burjuva paranoyası."

"Biliyorum... Ama sen ona çok yakınsın. Düşündüm de... belki... tuhaf yanlarını söyleyebilirsin."

"Has kadındır. Dürüst kadındır. Tuhaflığı bu. Haa, bir de şahane kuzu döşü yapar."

Mona saat dörtte çıktı işten. Mary Ann'in asansörün yanındaki bölmesinin uzağından dolaşmaya özen gösterdi. Eve geldiğinde Bayan Madrigal'ı bahçede buldu. Ev sahibi kareli pantolon, yağlıboya lekeli bir tünik ve hasır şapka giyiyordu. Güneşte çalışmaktan yüzü kızar-

mıştı. "Tarlalardan bu kadar erken mi döndün, kuzucum?" diye sesleniyordu.

"Öyle."

"Eh, külotlu çorap konusunda söylenebilecek sözler de sınırsız değil herhalde."

Mona gülümsedi. "Sana bir şey söylemek istiyorum. Pek de önemil değil ya."

"Daha iyi."

"Mary Ann seninle ilgili sorular soruyor."

"Bir şey anlattın mı?"

"O senin bileceğin iş diye düşündüm."

"Henüz pek acemi değil mi?"

Mona başını salladı. "Şu anda evet."

"Bu akşam birlikte yemek yiyeceğiz."

"Söyledi. Zaten ben de onun için... Hani sıkıcı bir duruma düşmeni istemedim."

"Teşekkür ederim, canım."

"Ben de kendi işimle ilgilensem daha iyi olacak değil mi?"

"Yoo hayır. İlgilenmen hoşuma gitti. Bu akşam sen de gelmek ister misin?"

"Hayır. Sağol ama hayır."

"Senin yerin apayrıdır, Mona."

"Teşekkür ederim, Bayan Madrigal."

Bohemya'da Endişe

Edgar Halcyon işten sonra Bohemya Kulüp'te bir duble viski yuvarladı. Diğerleri özenle düzenlenmiş bir yaşamın kurallarına uymayı kabul etmedikleri sürece, kurallar asla işlemiyordu. Beauchamp da kurallara uymayanlardan yalnızca biriydi.

Carlton salonu kalabalıktı. Edgar sessizliği yeğleyerek Domino Salonunda tek başına oturdu. Korku, dört koldan bastırıyordu yine.

Kalkıp telefona giti. Almaci tutan elleri terliydi. Telefonu hizmetçi açtı.

"Halcyon Tepesi."

"Emma... Bayan Halcyon evde mi?"

"Bir dakika, Bay Halcyon."

Frannie'nin ağzı doluydu. "Mmmm... sevgilim... Cyril'in partisinden nefis peynir kroketleri yürüttüm! Atmayın, ben köpeğe götürürüm dedim. Emma da şahane bir *blanquette de veau* hazırladı. Ne zaman geliyorsun?"

"Frannie, korkarım bu akşam gelemeyeceğim."

"Allah kahretsin! Yine mi o lanet olası külotlu çoraplar?"

"Hayır. Şu anda kulüpteğim. Bir... kurul toplantısı var."

Sessizlik.

"Frannie?"

"Ne?" Buz gibi bir ses.

"Biliyorsun, bu işlere katılmak zorundayım. Yapmak zorundayım."

"İnsan ne yapmak isterse onu yapar, Edgar."

Edgar'ın yüzünü al bastı. "Peki öyleyse, lanet olsun. Bu toplantıya katılmak istiyorum. Şimdi oldu mu?"

Frannie telefonu kapadı.

Edgar bir süre almacı elinden bırakmadan öyleyce durdu, sonra da onu bırakıp mendiliyle alnını kuruladı. Birkaç kez derin derin soluk alıp verdi. Rehberle uzanarak Ruby Miller'ın telefon numarasını aradı.

Numarayı çevirdi.

"İyi akşamlar. Ben Ruby." Her zamankinden de yaşlı çıkıyordu sesi. Tam bir nine gibi.

"Ben Edgar Halcyon, Bayan Miller."

"Aaa, sesinizi duymak ne güzel. Nicedir ortalarda yoksunuz."

"Evet... Biliyorsunuz... İşler."

"Evet. İşler güçler."

Edgar'ın alnını ter basmıştı yine. "Sizi bu akşam görebilir miyim, Bayan Miller. Biliyorum, daha erken aramam gerekirdi ama..."

"Aaa... Bir dakika bekleyin, Bay Halcyon. Defterime bakmam gerek." Telefonu bıraktı. Edgar onun sağı solu karıştırdığını duyabiliyordu. Sonunda, "Pekâlâ," dedi. "Sekizde bekliyorum."

"Çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil, Bay Halcyon."

Şimdi çok daha iyiydi sanki. Ne kadar belirsiz olursa olsun, Ruby Miller ona bir umut vadediyordu. Bir içki de Carlton salonundaki barda içmeye karar verdi.

"Edgar! Koca pezevenk! Sen bu saatte bahçedeki gülleri buduyor olmalıydın."

Roger Manigault'tu seslenen; Pacific Excelsior'un ikinci başkanı. Manigault'ların tenis kortları Halcyon'ların elma bahçelerine bakardı.

Edgar gülümsedi. "Senin de yatma saatin çoktan geldi, hergele." Manigault arada bir belli bir konuyu kafaya takardı. Şimdi de Kızılderililere takmıştı.

"Herkes ne kadar hassas oldu yahu! Kızılderililere de Kızılderili denmeyecek artık! Hiç olur mu! Onlar Amerikan yerlileri! Şu 'zenci' sözcüğünü gerektiği gibi söyleyebilmek için on yıl uğraştım, şimdi de onlar kendilerine Siyah diyorlar. Evdeki hizmetçiye ne diyeceğimi bilmiyorum artık!"

Edgar içkisinden bir yudum alarak başını salladı. Bunların hepsini daha önce de dinlemişti.

"Bir de şu 'gey' sözcüğünü ele alalım. Allah kahretsin, eskiden çok normal, doğru dürüst bir laftı. Neşeli, keyifli anlamına gelirdi, o kadar. Ya şimdi? Tanrı aşkına!" Viskisini bitirerek bardağı tezgâha vurdu. "Namuslu genç çiftler Gaieties'e gittik demeye utanacaklar neredeyse."

"Güzel bir noktaya parmak bastın," dedi Edgar.

"Basarım elbette. Haaa... Yeri gelmişken... Roger'la Suzie geçen gün Gaieties'de Beauchamp'la DeDe'ye rastlamışlar. Suzie'nin dediğine göre Beauchamp müthiş dans ediyormuş. Kıpır kıpır diyor Suzie."

Edgar, sanırım öyledir, diye düşündü. Beauchamp'la Suzie'nin arasında neler olup bittiğini daha önce de merak etmişti bir-iki kez. "Beni bağışla, ahbab," dedi. "Frannie'ye erken döneceğime söz verdim."

Ruby Miller, öyle çok yalan söylemesini gerektiriyordu ki, pekâlâ metresi de olabilirdi.

Beauchamp, Üniversite Kulübünde, San Mateo-da'nın seracılık krallığının varisi Peter Cipriani'den avuntu bekliyordu.

"Belki de bende paranoya başladı," dedi.

"Yine senin moruk mu?"

"Evet. DeDe konusunda mengeneleri sıkıştırdıkça sıkıştırıyor."

"Kuşkulanıyor ha?"

"Onun kuşkularının sonu gelmez."

"DeDe ne düşünüyor?"

"DeDe'nin düşünebileceği varsayımından yola çıkıyorsun."

"Biraz kalın kafalıdır ama senin Wilkes Bashford tutkunun faturalarını ödüyor ne de olsa; locasına da diyecek yok."

Beauchamp yüzünü buruşturdu.

"Operadaki locasını diyorum, Beauchamp."

"Çok komik."

"Bana öyle gelmişti."

"Ben buraya karımdan söz etmeye gelmedim, Peter."

"Allah allah... Tuhaf. Herkes onun için gelmişti."

Sessizlik.

"Özür dilerim. Adilik ettim. Bekârlar balosunu anlatayım mı sana?"

"Dinlemeye can atar gibi bir halim var mı?"

"Gözümüz seni aradı yani. Daha doğrusu o güzelim beyaz tören üniformanı. O üniforma bambaşka bir hava yaratıyor. Tam Gilbert ve Sullivan'dan çıkma bir hava."

"Teşekkür ederim."

"Bu yıl erik prensimiz de büyük amcasının frakını giydi."

"John Stonecypher mı?"

"Ta kendisi. Şimdi sıkı dur! Göğüs cebine bir şişe amil nitrit döktü!"

"Atıyorsun!"

"Hem de Marge'la dans ederken!"

"O ne yaptı?"

"Hiiç. Bütün kavalyelerinden kirli çorap kokusu gelmesine alışıkmiş gibi fırıl fırıl dönüp durdu... Bu akşam oradasınız değil mi?"

"Boku yedik!"

"Unutmuş muydun?"

"DeDe ağzıma sıçacak." İçkisini yuvarladı. "Ben kaçıyorum."

"Kaçarsın elbet," dedi Peter.

DeDe'nin Öfkesi

DeDe, Lui Kenz stili *escritoire* 'nda oturmuş Louis Vuitton marka deri kılıflı çek defterine birtakım açıklamalar yazıyordu.

"Marge'ın partisini unuttun değil mi?"

"Bir an önce geleceğim diye tabanlarım kıcıma vuruyordu."

"Yarım saat sonra başlayacak."

"Öyleyse biraz gecikiriz. Sen de tırnak çıkarma hemen. Zaten baban bütün gün kafa ütöledi."

"Adorable kampanyasını sundun mu?"

"Hayır. O sundu"

"Niye?"

"Niye bana söylemedin?"

"Neden söz ettiğini anlamıyorum."

"Bozuk çalışıyordu, DeDe. Çok bozuk."

Sessizlik.

"Nedenini biliyorsun tabii."

DeDe çek defterine bakıyordu.

Beauchamp kesmedi. "Bozuk çalışıyordu çünkü sevgili yavrusu dün gece ona telefon edip benim ne biçim bir orospu çocuğu olduğumu..."

"Ben asla öyle bir şey..."

"Bok yeme!"

"Merak etmiştim. Kulübü aradım. Sam'ın yerini, Jack'in yerini. Saat on ikiyi geçmişti. Ben... paniğe kapıldım. Babam nerede olduğunu bilebilir diye düşündüm."

"Elbette. Küçük Beauchamp, Büyük Beyaz Adam'a danışmadan şuradan şuraya gidebilir mi?"

"Babamdan öyle söz etme!"

"Babanın da anasını! Soluk almak için de ondan izin isteyecek değilim. Ondan hiçbir şey isteyecek değilim."

"Yaa? Babam bunu duyunca ilgilenecek doğrusu."
Sessizlik.

"İstersen telefonu aç da kendin bildir."
Sessizlik.

"DeDe..."

"Sen mi ararsın, ben mi arayayım?"

"DeDe... Özür dilerim... Yorgunum. Kötü bir gün geçirdim."

"Eminim öyledir." DeDe antredeki aynaya gitmiş makyajını son kez gözden geçiriyordu. "Küçük Bayan Bilmemne nasıllar?"

"Kim?"

"Babamın sekreteri. Senin... iş sonrası eğlenen."

"Şaka ediyorsun herhalde."

"Hayır. Etmiyorum."

"Mary Ann Singleton'ı söylüyorsun."

"Adı bu mu? Pek şirin."

"Ulu Tanrım! Kızı doğru dürüst tanımıyorum bile."

"Bu, daha önce hiç engel olmamıştı sana."

"*Babanın* sekreteri!"

"Evet. Bayağı da hoş kız."

"Benim o konuda yapabileceğim bir şey yok ki!"

DeDe dudakboyasının fazlasını kâğıt mendile silmek için dudaklarını büzdü. Kocasına dönerek, "Ben bu işten sıkıldım," dedi. "Dün gece yer yarıldı ve sen içine girdin sanki."

"Söyledim. Kulüpteydim."

"Aman ne rastlantı. Geçen çarşamba De Young'ların resepsiyonuna gidecekken beni bok gibi ortada bıraktın, o akşam da kulüpteydin. Cuma akşamı Telfair'lerin özel Plaj Havluları Babili gösterimine gidecektik, sen yine kulüpteydin."

"Daha önce beş kere gördük."

"O, ayrı konu."

Beauchamp acı acı güldü. "İnanılır gibi değil. Gerçekten inanılmaz bir şeysin. Durup dururken bu nereden çıktı şimdi?"

"Gözlerim görüyor, Beauchamp."

"Ne gördün? Ne zaman gördün?"

"Geçen hafta. Binky'yle La Remise de Soleil'de alışveriş etmiştik."

"Çok şık alışverişler yapıyorsunuz."

"Sen de o kızla sokağın bir tarafından öbürüne geçiyordun."

"Mary Ann'le mi?"

"Evet."

"Bak bu gerçekten suç delili sayılır."

"Yemek saatiydi. Siz de birbirinize pek yakın görünüyordunuz."

"Sen en heyecanlı yerini kaçırmışsın. Ondan az önce Transamerica Piramidinin arkasındaki kızıl sedir koruluğunda kızın ırzına geçişimi görecektin asıl."

"Bu kez böyle edepsiz küstahlıklarla kendini kurtaramayacaksın, Beauchamp."

"Kurtarmaya çalışmıyorum bile." Antredeki masadan Porsche'nin anahtarlarını aldı. "Sana dert anlatmaya çalışmaktan bıktım."

DeDe kocasının peşinden çıkarken, "Anlat," diyor-du. "Söyle canım, anlat."

Ev Sahibesinin Yemeği

Mary Ann akşam yemeği için Bayan Madrigal'ın daireesine inerken Mona'ya uğradı.

Metin yazarı, "Biraz gevşemek ister misin?" diye sordu.

"Ne düşündüğüne bağlı."

"Coke desem."

"Rejimdeyim. Diyet kola varsa..."

"İnanılır gibi değil!" Mona kablo makarasından bozma masanın üstüne küçük bir ayna yerleştirmişti. "Sen bile *Porgy and Bess*'i görmüş olmalısın yahu!"

"Yani?" Mary Ann'in sesi biraz çatlak çıkmıştı. Mona küçük bir şişeden minik bir kaşıkla beyaz bir toz çıkarıyordu. "Mutluluk Tozu." Kaşığın sapına çevre korumacıların kullandıkları amblemlerden biri işlenmişti. "Sessiz film yıldızlarının hepsi kokain çekerlerdi. Neden hepsi öyle hareket ediyorlardı sanıyorsun?" Kollarını spastik vakalar gibi, Charlie Chaplin'i andıran bir havayla sallıyordu. "Bu nesne artık Amerikan geleneklerinden biri oldu."

Beyaz tozu aynanın ortasına bir çizgi halinde yerleştirirken, "Şimdi bize gerekli olan tek şey herkesce bilinen, her yerde bulunan küçük bir kâğıt, fiş gibi bir şey." On dolar değerinde yiyecek maddesi almasına olanak sağlayan bir şirket fişi çıkararak sihirbaz edasıyla havada salladı ve iki yanını da incelemesi için Mary Ann'e uzattı.

"Sana yiyecek fişleri de mi veriyorlar?" diye sordu. Mary Ann, benden dört kat fazla kazanıyor, diye düşündü.

Mona yaptığı işe dalmış, karşılık vermiyordu. Yiyecek fişini minik bir boru haline getirdi ve burun deliğine soktu. "Çok şık duruyor, değil mi? Çok seksi."

Kıtlıktan çıkmış bir karıncayiyen gibi saldırmıştı toza. Mary Ann dehşete kapıldı. "Mona! Yani o toz..."

"Şimdi sıra sende."

"Teşekkür ederim, istemem."

"Al canım! Toplantılara giderken çok iyi gelir." ·

"Benim zaten sinirlerim gergin."

"Bu gerginlik yapmaz, tatlım. Tersine..."

Mary Ann ayağa kalktı. "Ben gitmek zorundayım, Mona. Geç kaldım."

"Tanrım!"

"Ne oldu?"

"Senin yanında... kırk yıllık uyuşturucu düşkününü gibi hissediyor insan kendini!"

Siyah saten pantolon-bluz ve küçük siyah şapkasıyla Bayan Madrigal *elegan* denecek kadar şıktı.

"Ah, Mary Ann. Ben de gazpaçoyu makineden geçiriyordum. Sen ordövrlerden bir şeyler al. Göz açıp kapayınca kadar yanına gelirim."

Ordövrler iki tabağa simetrik olarak dizilmişti. Bir tabakta içleri doldurulmuş mantar, öbüründe yarım düzine cigaralık.

Mary Ann ağzına bir mantar atarak daireyi gözden geçirdi.

Şöminenin iki yanında kaba sayılabilecek iki heykel: Ayağına diken batmış bir oğlan ve testi taşıyan bir kadın. Her yerden ipekli püsküller sarkıyordu; abajurlardan, perdelerden, koltuk örtülerinden, kornişlerden, hatta antreye açılan kemerli geçiştten. Ortada görünen tek fotoğraf, 1915 Panama-Pasifik Sergisi'nin resmiydi.

Bayan Madrigal dramatik bir havayla kemerin altında durmuş soruyordu. "Ee, benim küçük kerhanemi nasıl buldun bakalım?"

"Çok... sevimli."

"Saçmalama. Ahlaksızlık yuvası."

Mary Ann güldü. "Öyle olmasını planlamışsınız."

"Elbette. Bir cigaralık alsana, tatlım. Sonra da başkasına uzatmaya kalkışma. Elden ele dolaşan o ıslak, kömürlü nesnelerden nefret ederim. Yani dejenere olurken bile kibarlığı elden bırakmamalı. Sence de öyle değil mi?"

Yemekte iki konuk daha vardı. Biri North Beach'te oturan, Joachim Schwartz adında, elli yaşlarında, kızıl sakallı bir şairdi. (Bayan Madrigal, "Şeker adamdır," demişti, "Bir de büyük harf kullanmayı öğrense.") Öbürü Haight-Ashbury Ücretsiz Bakım Kliniği'nde çalışan Laurel adında bir kadın. O da koltuk altlarını tıraş etmiyordu.

Joachim'le Laurel, yemek boyunca en sevdikleri yılları tartıştılar. Joachim 1957'ye gönül vermişti. Laurel da ne varsa 1967'de var, diyordu. Ya da 1967'de varolmuştu.

"Bir süre daha götürebilirdik," diyordu. "Diyeceğim o ki, 1967'nin kendi canı kanı vardı sanki. *Her şeyi* paylaşırdık... asidi, müziği, cinselliği, Avalon'u, Evin Köpeğini... Oak Street'deki o evde on dört tane üşütük ve altı uyku tulumu vardı. Güzeldi, çünkü... tarih yaratılıyordu. *Biz* tarih yaratıyorduk. *Time* dergisi bile bizi kapak yaptı, canına yandığımın."

Bayan Madrigal inceliği elden bırakmıyordu. "Sence sonra ne oldu, tatlım?"

"Öldürdüler. Domuzlar değil. Medya öldürdü."

"Neyi öldürdü?"

"1967'yi."

"Anlıyorum."

"Nixon. Watergate. Anasını sittiğimin Patty Hearst'ü. İkinci Yüzyılımız. Basın-yayın 1967'den bıktı, defterini dürdüler. Biraz daha yaşayabilirdi. Birazı Mendocino'ya

kaçtı ama basın-yayın onu da haber alıp yeniden öldürmeye girişti. Tanrım.... Yani ne kaldı ki? 1967'yi yaşayabileceğimiz tek bir yer kalmadı."

Bayan Madrigal, Mary Ann'e bakarak göz kırptı. "Senin hiç sesin çıkmıyor."

"Bilmem... Ben..."

"Senin en sevdiğin yıl hangisi?"

"En sevdiğim bir yıl olduğunu sanmıyorum."

"Benimki 1987," dedi Bayan Madrigal. "O yıl altmış beşime geleceğim. Devletten emekli aylığı almaya başlayıp para biriktireceğim. Bir sürü para biriktirip küçük bir Yunan adası satın alacağım." Alnındaki bir tutam saç parmağına doladı. "Aslında küçük bir Yunanlıya da fit olurum ya."

Mary Ann yemekten sonra banyoya giderken ev sahibinin yatak odasının kapısında durdu. Şifoniyerin üstünde gümüş çerçeveli bir fotoğraf vardı.

Asker üniformalı genç bir adam 1940 modeli bir arabanın yanında duruyordu. Biraz sakar bir havası vardı ama yakışıklıydı.

"Görüyorsun, bu kocakarının da bir geçmişi var."

Bayan Madrigal da gelip kapıda durmuştu.

"Ah! Özel hayatınıza burnumu sokuyorum, galiba."

"Umarım bu dost olduğumuzu gösterir."

"Ben..." Mary Ann hafifçe kızararak yine fotoğrafa döndü. "Bay Madrigal bu mu?"

Ev sahibi başını iki yana salladı. "Bay Madrigal diye biri hiç olmadı."

"Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun. Nasıl anlayabilirsin ki? Madrigal... gangster filmlerinde dedikleri gibi söyleyeyim, takma bir addır. On, on iki yıl önce yeni bir hayata başladım. O arada adımları da değiştirdim."

"Eski adınız neydi?"

"Fazla kurcalama bakalım. Bilmeni isteseydim değış-tirmezdim."

"İyi ama niye evli kadın unvanı kullanıyorsunuz?"

"Dullar, hiç evlenmemiş kızlar kadar... Mona nasıl diyor bakayım? Haa, kolay av sayılmıyorlar. Şimdiye kadar sen de fark etmişsindir sanırım."

"Beni kimsenin kolay av saydığı yok. Buraya geldiğimden beri telefonla sarkıntılık eden bile olmadı. Aslında biraz rahatsız eden biri çıksa hiç yakınmayacağım galiba."

"Bu kent çekici erkeklerle dolu."

"Evet. Birbirlerini çekici bulan erkeklerle."

"Doğru. O da epey yaygın."

"Grip salgınından söz eder gibi konuşuyorsunuz. İnsanın umutları kırılıyor." •

"Saçma. Onu da yenilmesi gereken güçlüklerden biri olarak düşün. Bu kentte kadınlar zafere ulaşırlarsa tam bir zafere ulaşırlar. Biraz sabret, canım. Sonunda istediğini elde edeceksin."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Öyle olacağını *biliyorum*." Ev sahibi göz kırparak kolunu Mary Ann'in omuzuna attı. "Hadi gel, şu sıkıcı insanların yanına dönelim."

Ruby'yle Randevu

Ruby Miller'ın evi Sunset bölgesinde, büyük camlı ön penceresinde plastik güllerle dolu bir vazo bulunan, önündeki küçük çimenlik özenle bakılmış, küçük, yeşil bir yapıydı. Garaj yoluna park edilmiş Rambler'ın arka

tamponunda İSA'YI SEVİYORSAN KORNA ÇAI. yazılıydı.

Edgar, Mercedes'ini sokağın karşısına bıraktı. Kapıyı kilitlerken Bayan Miller'ın pencereden el salladığını gördü.

O da elini salladı. Tanrım! Sevgili karıcığına dönen bir ayakkabı pazarlamacısına benzetmişti kendini.

Bayan Miller evin önündeki sundurmanın ışığını yaktı, önlüğünü çıkarıp bir tutam kır saçını yerine yerleştirdi. "Kimler gelmiş, kimler gelmiş! Kusura bakmayın, üstüm başım berbat..."

"Siz kusura bakmayın. Umarım işlerinizi aksatmadım."

"Hiç olur mu! Geldiğimize çok sevindim." Adamın elini okşayarak içeri götürdü. "Ernie, bak kim geldi!"

Kocası televizyonun önünde Danimarka stili modern bir koltuğa yayılmıştı. Renk olarak da, biçim olarak da yuvarlak provolone peynirlerini anımsatan kolları vardı.

"Merhaba, Bay Halcyon." Yerinden kalkmadan konuşmuştu. Bütün ilgisi önündeki kutuya yönelmişti besbelli.

"Ne var, ne yok, Ernie?"

"Bob Barker az önce bir deniz piyadesiyle sevgilisini yeniden biraraya getirdi."

"Efendim?"

"*Gerçek ya da Sonuçları* programı. Bir deniz piyadesini Okinawa'dan getirip eski nişanlısıyla buluşturdular. Kız kurbağa kılığına girmişti. Çocuğun gözlerini bağladılar, zorla kızı öptürdüler."

Bayan Miller, Edgar'ın kolunu tuttu. "Ne tatlı, değil mi? Siz pek fazla televizyon izlemiyorsunuzdur herhalde."

"Korkarım hayır."

"Neyse, yeterince çene çaldık. Artık işimize bakalım. Önce birşeyler yemelisiniz. Biraz çerez falan belki."

"Sağolun, aç değilim." Sinirinden, son anda bir tabak tavuk ciğeri yemişti kulüpte. "Siz hazırsanız ben de hazırım."

"Öyleyse biz ikimiz garaja geçelim. Sen de o televizyonun sesini çok açma, Ernie. Duydun mu?"

Kocası homurdanarak karşılık verdi.

Bayan Miller, Edgar'ı mutfaktan geçirdi. "Ernie ve televizyonu! O da öyle oyalanıyor işte. Ayrıca, bugünlerde sinemalarda gösterilen pisliği düşünürseniz, televizyon, dini bütün insanlar için çok daha iyi."

Edgar fazla ilgili görünmemek için, "Hıı," diye mırıldandı. Bayan Miller bir monologa başladı mı İtalyan berberlerden de, New York'lu taksi şoförlerinden de uzun konuşurdu ve Edgar bu seansı da Sinemada Müstehcenlik konusunu dinleyerek geçirmek istemiyordu.

Ruby Miller yarı karanlık garajda hazırlıklarına başladı. Pinpon masasının üstündeki çamurlu bahçe aletlerini kaldırdı, bir teneke kutudan iki-üç tane güdük mum çıkardı ve Edgar'ın çok iyi tanıdığı mor kadife cüppeyi giydi.

"Herhangi bir değişiklik fark ettiniz mi?"

"Garajda mı?"

Bayan Miller kıkır kıkır güldü. "Kendinizde, Bay Halcyon. Bu beşinci gelişiniz. Bazı değişiklikler hissetmelisiniz."

"Emin değilim. Belki."

"Zorlamayın. Zamanla."

"Keşke ben de sizin güveninizi paylaşabilsem."

"Güven değil, Bay Halcyon, iman."

"Evet."

"Güven başkadır, iman başka."

Sıkmaya başlamıştı. "Bayan Miller, karım beni bekliyor. Acaba..."

"Aa, elbette." Bayan Miller işine başladı. Önce cüppesinin önünde bulunabilecek toz zerrecelerini üfledi, sonra ellerini, parmaklarını ovuşturdu. "Pozisyonunuzu alın, lütfen."

Edgar boyunbağını gevşeterek pinpon masasının üstüne çıktı. Sırtüstü uzandı. Bayan Miller bir mum yakıp başının yanına koydu.

"Bay Halcyon?"

"Evet?"

"Özür dilerim ama... karınızdan söz ettiniz... Acaba dedim, konuyu onunla konuştunuz mu?"

"Hayır."

"Bundan söz etmek istemediğinizi de biliyorum. Ancak bazen sevdiklerimiz de bizim çabalarımıza katılırsa, daha iyi..."

"Benim ailem Katoliktir, Bayan Miller."

Kadının sarsıldığı belliydi. "Ah, özür dilerim. Çok üzüldüm."

"Önemi yok."

"Yani Katolik olduğunuza üzüldüm demek istemedim."

"Anlıyorum, Bayan Miller."

"İsa Katolikleri de sever."

"Evet, biliyorum."

Ruby Miller parmaklarını Edgar'ın şakaklarına bastırarak küçük halkalar çizmeye başladı. "İsa sizin sağlığınıza kavuşmanıza yardım edecektir, Bay Halcyon. Ama siz de ona inanmalısınız. Yeniden küçük bir çocuk olmalı, kendinizi onun kucağına bırakmalısınız."

Küfreder gibi patırdayan bir motosiklet Ortega sokağından aşağı inerken Ruby Miller da Edgar Halcyon'ın artık ezbere bildiği nakarata başlamıştı.

"Ulu İsa, onu sağalt. Edgar Halcyon kulunu sağlığına kavuştur. Hasta böbrekleri iyileşsin, yeniden sağlığına kavuşsun. Sağalt bu kulunu, İsa Efendimiz....

Komşu Delikanlı

Mary Ann, Bayan Madrigal'ın evinden saat ondan az sonra çıktı. Kendi dairesine dönünce ayaklarını uzattı, bir diyet kola açtı ve postadan çıkanları gözden geçirmeye oturdu.

Annesi iç karartıcı bir mektup yollamıştı. Connie, beni büsbütün terk ettin anlamına gelen bir kart. Hibernia bankası da üstlerinde San Francisco'dan görünümüler bulunan çek karnelerini.

Çeklerdeki özel ve kişisel mesaj "Güzel Günler Dileriz" diyordu.

Geliri gülünecek kadar az oluşu halde, bir banka seçmek, bu kentte edineceği yeni kimlik bakımından çok önemli görünmüştü nedense.

Önce The Chartered Bank of London'la Wells Fargo arasında kararsız kalmıştı. Birincisinin çok klas bir adı, girişinde de koca bir şöminesi vardı ama bütün kentte tek bir şube açmıştı. İkincisininse adı tam western adıydı ve bir sürü şubesi vardı.

Ama Mary Ann de o kadar büyük bir Dale Robertson hayranı değildi.

Sonunda Hibernia'yı seçti.

Onlar, reklam şarkılarında müşterilerinin adlarını akıllarında tutmaya söz veriyorlardı.

Biri kapısını tıklattı.

Merdiven sahanlığının karşısındaki dairede oturan Brian Hawkins'tı gelen. Perry'nin Yeri'nde garsonluk yapıyordu. Daha önce de bir-iki kere merhabalaşmışlardı. Geliş gidiş saatleri hiç belli olmazdı.

"Merhaba," dedi. "Bayan Madrigal az önce telefon etti."

"Öyle mi?"

"Evet. Zorun ne? Eşya mı çekilecek?"

"Kusura bakma, Brian, pek anlamadım."

"Bir konuda yardıma gerek duyuyormuşsun."

"Ne olabilir ki?" Jeton birden düştü. Mary Ann başını iki yana sallayarak gülerken Brian'ın yeşil gözlerini, kıvrıkcık kestane saçlarını gözden geçiriyordu. Bayan Madrigal işi biraz ileri götürmüştü ama seçimi hiç kötü değildi doğrusu.

Brian biraz bozulmuştu. "Bana da anlat bari."

"Sanırım Bayan Madrigal çöpçatanlık yapıyor."

"Eşya çekilmeyecek mi yani?"

"Biraz ayıp kaçacak ama... bayan Madrigal'a San Francisco'da yeterince normal erkek olmadığını söyledim..."

Brian'ın yüzü aydınlandı. "Evet. Ne iyi değil mi?"

"Brian! özür dilerim... Ben senin şey olduğunu..."

"Dert etme. Ben sapına kadar düzcinsel bir erkeğim. Rekabeti sevmiyorum o kadar."

Brian kızı bir içki içmeye çağırdı. Minik mutfağı boş Chianti şişeleri ve Sierra Club posterleriyle süslenmişti. Bakımsız kalmış bir bitkinin cesedi mutfak penceresindeki saksıdan aşağı sarkmıştı.

"Ocağına bayıldım," dedi Mary Ann.

"Ne külüstür değil mi? Bulunmaz parça. Başka yerde

olsa sefalet denir ama, burada Eski Zaman Şirinliği diye yutturuyoruz."

"Evin demirbaşı mı?"

"Dalga mı geçiyorsun? Stereoyla eğim tahtası da benim. Geri kalanını Canavar Kadın verdi."

"Bayan Madrigal mı?"

Brian kızı tepeden tırnağa süzerek başını salladı. "Demek bizim aramızı yapmaya çalışıyor." Gülüşü pis bir sırıtışa dönmeye başlamıştı.

Mary Ann durumu anlamamazlıktan gelmeye karar verdi. "Biraz tuhaf kadın ama sanırım iyi niyetli."

"Kuşkusuz."

"Hep burada mı oturmuş?"

Brian başını iki yana salladı. "Sanırım daha önce North Beach'de bir kitapçı dükkânı işletiyormuş."

"Buralı mıdır?"

"Hiç kimse buralı değildir." Kızın bardağına Almadén Pinot Noir doldurmuştu yine. "Sen de Cleveland'lısın değil mi?"

"Evet. Nereden bildin?"

"Mona söyledi." Yeşil gözler etini oyuyordu sanki.

Mary Ann gözlerini bardağına eğdi. "Burada da kimse'nin gizlisi saklısı yok galiba."

"Duy da inanma."

"Ne?"

"Bu kentte de herkesin gizlisi saklısı vardır. Ancak bulmak için biraz daha derin kazmak gerekir, o kadar."

Mary Ann, böylesinin daha kıskırtıcı olduğunu düşündüğü için gizemli bir hava takınıyor, dedi kendi kendine. Evine dönmeye karar verdi.

Yerinden kalkarken, "Eh, yarın iş günü," dedi. "Şarap için teşekkürler. Verdiğin bilgiler için de."

"Her zaman emrindeyim."

Mary Ann, öyle olduğuna eminim diye düşündü.

Edgar, saat on biri çeyrek geçe eve döndüğünde, Frannie'nin epey ikili olduğu açıkça anlaşılıyordu.

"Kulüp nasıldı, sevgilim? Güzel oyunlar oynadınız mı?"

Balkondaki kanepeye oturmuş, ayaklarını saf ipek Hawaii muumuu'sunun altına toplamıştı. Peruğu arpık duruyordu. Rom ve roma kattığı Mai Tai Mix kokusunu yayıyordu çevresine.

"Merhaba, Frannie."

"Amma uzun kurul toplantısı."

"Grove gösterisi için planlar yaptık." Umursamazlıkla konuşmaya çalışıyordu. Gerçi Frannie yle şeyleri fark edecek sınırı çoktan aşmıştı.

"ok çalıştınız ha?"

"Sonra da birkaç içki içtik. Bu işler nasıldır bilirsin."

Frannie gırtladıktan yükselen hıçkırığı bastırmaya çalışarak başını salladı. Bu işlerin nasıl olduğunu çok iyi bilirdi.

Edgar konuyu değiştirdi. "Sen neler yaptın? İyi eğlendin mi?" Küçük çocuğuyla konuşan sevecen bir babaydı sanki. Bir zamanlar Veronica Lake'e benzetilen o sosyete güzeli nereye gitmişti?

"Ben Polk sokağındaki o dünya tatlısı lokantada... Pavilion'da... Helen ve Gladys'le öğle yemeği yedim. Sonra seramik bir ördek aldım. *Eşsiz bir şey!* Belki de kazdır. Sanırım aslında çorba için yapılmış ama içine sarmaşık gibi bir şey dikip çalışma odasına koyarsam çok şeker duracak."

"Güzel."

"Veee... Öğleden sonra Opera Sevenler Birliği'nin

toplantısına gittim ve orada harika bir şey keşfettim. Bil bakalım ne?"

"Bilmiyorum." Allah kahretsin, nefret ediyordu bu oyundan.

"Hadi! Bulmaya çalış."

"Frannie! Çok uzun bir gün oldu."

"Meni sevmiyoy musun?"

"Tanrı aşkına!"

"Aman aman, peki! Böyle bir karış surat edecek-sen... Bil bakalım kente kim gelmiş!"

"Kim?"

Frannie gerilimi uzatabildiği kadar uzattı. Kanepede soldan sağa döndü, peruğunu düzeltti. İlgi istiyor, diye düşündü Edgar. Sen de fazla ilgi göstermiyorsun.

"Huxtable'lar." Frannie sonunda açıkladı.

"Kimler?"

"Aman, Edgar! Nigel Huxtable!, Orkestra şefi. Karısı da Nora Cunningham."

"Hatırlayacak gibiyim."

"*Aida*'yı oynadıkları gece gösteri boyunca uyumuştun."

"Evet. Harika bir geceydi."

"Kurt Adler yararına konser vermeye gelmişler. Mark'ta kaldıklarını kimsecikler bilmiyor. Biz de onların onuruna bir parti vereceğiz."

"Biz mi?"

"Heyecanlanmadın mı?"

"Biz daha geçen ay bir parti vermiştik, Frannie."

"Bu bir *bomba* olacak, Edgar! Fransworth'lar mos-mor kesilecekler. Viola iki aydan beri Barışnikov'ların onuruna verdiği o barbeküyü anlatarak kasım kasım kasılıyor. O gülünç yemek..."

"Hatırlamıyorum bile."

"Hatırlarsın canım! Clement sokağındaki bir yerden o kılıksız Rus garsonları kiralamıştı. Rus salatası, Rus çayı. Barişnikov girerken orkestra da 'Lara'nın Şarkısı'nı çalmıştı. Korkunç bir şeydi."

"Bence sen..."

"Edgar! Huxtable'ların yanında Barişnikov... solda sıfır kalır. Çağırırsam gelirler, *biliyorum*!"

"Bak Frannie, hiç sanmam ki..."

"Lütfen! Truman Capote'yi, Giancarlo Giannini'yi çağırma'na izin vermediğin zaman hiç sızlandım mı?"

Edgar arkasını döndü. O Emmett Kelly bakışına dayanamayacaktı.

"Peki," dedi. "Ama masrafları düşük tutmaya çalış, olur mu?"

Emma ona biraz yemek ısıttı. Yeni getirttiği kitaba bir göz atarken yemeğini çalışma odasında yedi Edgar. Kitap *Yaşamın Bir Gerçeği Olarak Ölüm* adını taşıyordu.

"Ne okuyorsun, sevgilim?" Frannie kapıya dayanmıştı. Edgar kitabı kapattı. "Tüketici araştırmaları. Çok sıkıcı."

"Yatmaya gelecek misin?"

"Bir dakika sonra oradayım, Frannie."

O yatağa girdiğinde Frannie çoktan sızmış, horlamaya bile başlamıştı.

Parktaki Yabancı

Edgar, büro içi haberleşme cihazından Mary Ann'e seslendi: "Adorable metnini istiyorum. Hemen. Sanırım Beauchamp'da bir kopyası olacaktı."

"Şu anda büroda değil, Bay Halcyon."

"Öyleyse Mona'ya sor."

"Onda olduğunu hiç sanmı..."

"Sor dedim, allah kahretsin! Birinde bir kopyası bulunması gerek." Mary Ann kapatır kapatmaz Edgar, Jack Kincaid'in numarasını çevirdi.

"Doktor Kincaid'in muayenehanesi."

"Doktor orada mı?"

"Kimin aradığını sorabilir miyim?"

"Hayır, soramazsın."

"Bir dakika, Bay Halcyon"

Kincaid aşırı bir neşeyle konuştu. "Merhaba, Edgar. Külötlü çorap pazarı nasıl?"

"Beni ne zaman görebilirsin?"

"Ne için?"

"Testler. Yeni testler yaptırmak istiyorum."

"Edgar, hiçbir şey değişmeyecek..."

"Allah kahretsin, kaç paraysa öderim!"

"Edgar..."

"Addison Branch'ın hastalığında yanılmıştın. Sen kendin söyledin."

"O başka. Ondaki belirtiler bu kadar açık değildi."

"Belirtiler değişebilir. Aradan üç ay geçti."

"Edgar, bak... Seninle bir dost olarak konuşuyorum. Hastalığınla savaşmaktan vazgeç. Kafanı duvara vuruyorsun boşu boşuna. Kendine de haksızlık ediyorsun, seni sevenlere de."

"Bunun hakla, haksızlıkla ne ilgisi var?"

"Durumu kabul et, Edgar. Bunu yapmak zorundasın. Ailene anlat. Kendine bir yat al, Frannie'yle birlikte dünyayı dolaşın. Ya da İspanya'da bir şato kirala, orospunun biriyle kaç git, yahut olduğun yerde kal ve ne yapacaksan yap... Ama durumu kabul et. Ve önündeki altı ayın tadını çıkar."

Mary Ann yerine döndüğünde patronu onun masasında oturuyordu. "Ben çıkıyorum," dedi. "Soran olursa bir müşteriyle yemeğe çıktığımı söylersin."

"Doro'ya mı gideceksiniz?"

"Nereye gittiğimi hiç karıştıрма. Çıktı dersin, o kadar."

Kendisinin imzalamadığı bir sözleşmenin yürürlüğe girmek üzere olduğunu bilmenin öfkesiyle çıkıp gitti.

Frannie'ye söylemek mi? Ulu Tanrım. Frannie sosyete sütunlarında adının geçmesi için bu olaydan da yararlanmaya bakardı mutlaka.

Hillborough'nun başarılı ev sahibi Frances Halcyon cuma akşamı opera dünyasının ünlü adları Nigel Huxtable'la Nora Cunningham onuruna verdiği küçük yemekle yeni bir zafer kazandı. *Korodakiler* oyununu kısa bir süre önce New York'ta izleyen Frannie (oyuna bayılmış) seçkin konuklarının damaklarına dana rulad ve patates puflarıyla eşsiz tatlar sunarken, kocası Edgar'ın (reklam devlerimizden) yaklaşan ölümünü de açıklayarak onları epey şaşırttı...

Jackson Alanı'na sırtını döndü, Columbus'tan yukarı, North Beach'in güm güm atan yüreğine doğru ilerledi. Carol Doda'nın elektrikle aydınlatılmış meme başları ona dönmüş haince göz kırptırıyor, Edgar'ın isyancılardan biri bile olamadığı bir devrimi duyuruyordu.

Cennet Bahçesi'nin önünde kör bir serseri de kendi duyurusunu yayıyordu çevreye: "Her şey bitti. Artık bitti. Tanrıyla barışın! İsa efendimizi küstürdüyseniz barışın!"

Kâfasını toplayacak bir yer bulmalıydı.

Ve kafasını toplayacak zaman. Artık çok değerli olan zaman.

Washington Alanı'nda bir sıraya oturdu. Yanında da aşağı yukarı onun yaşlarında bir kadın oturuyordu. Yünlü pantolon ve şal deseni bir tünik giymişti. Bagavad Gita'yı okuyordu.

Ve gülümsüyordu.

Edgar kitaba işaret etti. "Yanıt bu mu?"

Kadın sordu: "Soru nedir ki?"

Edgar sırtıttı. "Gertrude Stein."

"Dememiştir bence. Sizce? Hiç kimse ölüm döşeginde o kadar akıllı olamaz."

Buyurun bakalım.

Ansızın, her türlü temkini elden bıraktı. "Siz ne derdiniz?"

"Hangi konuda?"

"En sonunda. Son sözleriniz olarak. Ölüm anında."

Kadın bir an onun yüzünü inceledi, sonra da, "Şey... nasıl olurdu?" diye mırıldandı. "Boku yedik!"

Edgar'ın kahkahası bir boşalımdı sanki; gözlerini yarıktan hayvanca bir nara. Kadın sevecen bir tavırla izliyordu onu; fazla ilgilenmemiştir ama nazikti.

Anlamıştı sanki.

Edgar'ın gülmesi sona erince, "Bir sandviç ister misiniz?" diye sordu. "*Focaccia* ekmeğiyle yapılmıştır."

Edgar bu iyilikseverlikten büyük haz duyarak evet dedi. Kırk yılda bir başkasının ona bakması çok hoştu. "Adım Edgar Halcyon," dedi.

"Ne güzel. Ben de Anna Madrigal."

Öğle Yemeğinde Yakınlık

Beauchamp kedi gibi sessizce içeri girdiğinde Mary Ann dudaklarına parlaticı sürüyordu.

"Canavar yemeğe çıktı mı?"

"Ah... Beauchamp..." Parlatıcıyı kurbağa ve mantar resimleriyle süslediği hasır çantanın içine attı. "O bir saat önce çıktı. Sanırım bir şeye sıkılmıştı."

"Bir haber mi aldı?"

"Farklı bir şeydi galiba."

"Grove gösterisinde orman perisi olmasını istemişlerdir belki."

"Ne?"

"Hiç. Öğle yemeğine bana sözün var hatırlarsan."

"Aaa... doğru ya."

Bütün sabah başka bir şey düşünmemişti oysa.

Mac Arthur Park'ta ikisi de salata ısmarladılar. Mary Ann kafeslerdeki kuşlarla sağlıklı besin lokantasının soğuk havasından biraz tedirgin olmuş, yemeğini isteksizce yiyordu. Beauchamp onun duygularını sezdi.

"Biraz korkuyorsun, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Biliyorsun. Sen ve ben. Burada."

"Niye öyle diyorsun?"

"Önce soruma karşılık ver."

Mary Ann bir parça avokado arayarak zaman kazanmaya çalıştı. "Eh... benim için yeni bir durum.. herhalde."

"Evli bir erkekle öğle yemeği yemek mi?"

Mary Ann erkeğin mavi gözlerine bakmamaya çalışarak başını salladı. "Biraz buzlu su isteyebilir miyim, Beauchamp?"

Beauchamp gözlerini ondan ayırmadan garsona işaret etti. "Aslında sinirlenmene gerek yok biliyorsun. Bağımsız olan sensin. Bu da az şey değil."

"Bağımsız mı?"

"Bekâr olan."

"Haaa."

"Bekârlar istediklerini yapabilirler."

Garson gelmişti. "Hanımefendi biraz buzlu su istiyor," dedi Beauchamp. Mary Ann'e bakarak gülümsedi. "Sana hanımefendi dememe kızmazsın değil mi?" Mary Ann başını iki yana salladı. Garson sırtarak uzaklaştı.

"Biliyor musun?"

"Ne?" Mavi gözler kızınkilere kilitlenmişti şimdi.

"Ben senin adını Biiçam diye okuyacağıma Boşamp derdim."

"Herkes diyor."

"Ne aptalmışım. Sonunda Mildred doğrusunu öğretti. İngiliz adı, değil mi?" Beauchamp başını salladı. "Annemle babam gösteriş düşkünüydüler."

"Bence çok güzel. Yanlış söylediğimde düzeltmeliydin ama."

Beauchamp omuz silkti. "Önemli değil."

"İlk geldiğimde Greenwich sokağının adını bile yanlış söylüyordum."

"Ben de Kearney'ye Kiirni derdim."

"Gerçekten mi?"

"Jirardelli'ye de Cirardelli. Ve... bağışlanmaz günah, tramvaylara tramvay dendiğini bilmiyordum."

Mary Ann kıkır kıkır güldü.

"Ne olmuş yani? Mizah duyguları yoksa sittirsinler."

Mary Ann bu sözden tedirgin olduğunu gizlemek için gülmeye çalıştı.

"Hepimizin acemilik günleri oldu," dedi Beauchamp. "O dönemi hepimiz yaşadık. Yararlanmaya bakmalısın aslında. Masumlüğün çok erotik bir yanı vardır." Salatasından bir lokma aldı. "En azından bana göre."

Garson suyu getirmişti. Mary Ann teşekkür ederek bir yudum içti ve yeni bir konu bulmaya çalıştı. Beauchamp ondan önce davrandı.

"Sen karımla tanıştın mı hiç?"

"Evet, bir kere. Şirket mağında."

"Ah, evet. Nasıl buldun?"

"Çok sevimli."

Adamın gülüşü pek silikti. "Evet, sevimlidir."

"Bütün gazetelerde sizden söz ediliyor."

"Yaa, öyledir."

Mary Ann yerinde oturamaz olmuştu. "Beauchamp, bence Bay Halcyon biraz sonra döner."

"Sosyete sütunlarında okuyamayacağın bir şey' söyleyeyim mi sana?"

"Karından söz etmek istemiyorum."

"Haksız da sayılmazsın."

Mary Ann ağzını peçetesine sildi. "Bu yemek gerçekten..."

"Fol de Rol'dan bu yana yatmadım onunla."

Fol de Rol'un ne olduğunu sormamak daha doğrudu. "Artık gitmemiz gerek, Beauchamp"

"DeDe'yle ben artık arkadaş bile değiliz, Mary Ann. Seninle konuştuğum gibi konuşamıyorum onunla. Birbirimize *yaklaşamıyoruz*..."

"Beauchamp...."

"Lanet olsun, sana bir şey anlatmaya çalışıyorum. Lütfen... on saniye süreyle şu... Orta Amerika kasabalısı havasını bırakır mısın?" Başını önüne eğerek alnını ovuşturdu. "Özür dilerim... Tanrım! Lütfen bana yardım et!"

Mary Ann uzanıp erkeğin elini tuttu. Beauchamp ağlıyordu.

"Senin için ne yapabilirim?"

"Bilmiyorum. N'olur gitme! Lütfen. Konuş benimle."

"Beauchamp, burası yeri değil."
"Biliyorum. Biraz da zamanımız olsa."
"Belki işten sonra buluşup bir içki içebiliriz."
"Bu hafta sonu buluşmaya ne dersin?"
"Ben... Sanmıyorum."
"Ben Mendocino'da bir yer biliyorum."

Anna'nın Geçmişinin Bir Bölümü

Güneş çok daha fazla ısıtıyordu şimdi. Parktaki kuşlar daha büyük bir coşkuyla ötüyorlardı.

Ya da Edgar'a öyle geliyordu.

"Madrigal! Ne güzel adınız var. Philadelphia'da bir Madrigal ailesi yok muydu?"

Anna omuzlarını kaldırdı. "Bu Madrigal Winnemucca'dan gelme."

"Yaa? Nevada'yı pek iyi bilmem ne yazık."

"Winnemucca'ya mutlaka gitmişsinizdir. En az bir kere. On sekiz yaşında falan."

Edgar bir kahkaha attı. "Yirmi yaşında. Bizim ailede erkekler geç gelişir."

"Hangisine gitmiştiniz?"

"Ohooo, Taş Devrinden söz ediyoruz. Öyle bir şeyi nasıl hatırlayayım?"

"İlk gidişiniz değil miydi?"

"Evet."

"Öyleyse hatırlarsınız. İlk gidişini kimse unutmaz." Utangaç bir öğrenciye çarpım tablosunu hatırlatmaya çalışan bir öğretmen gibi, gözlerini açıp kapatarak adamı yüreklendirmeye çalışıyordu. "Hangi yıld? 1935 falan mı?"

"Sanırım... 1937'ydi. Stanford'daki üçüncü yılım."

"Nasıl gitmiştiniz?"

"Döküntü bir Oldsmobil'le. Bütün gece yol aldık, sonunda çölün ortasında briketten yapılma bir eve geldik. İnsanı düş kırıklığına uğratan bir yerdi." Kıs kıs güldü. "Sanırım bir Arabistan Geceleri'ni anımsatan bir şey bekliyorduk. Hiç değilse kırmızı kâdifeler, havagazı lambaları falan."

"San Francisco'lular da çok şımarık oluyorlar."

Edgar yine güldü. "Bulduğumuzdan fazlasını hakettiğimizi düşünüyorduk. O evde çılgınlık diye bir şey yoktu. Salonda Bay ve Bayan Roosevelt'in resimleri bile asılıydı."

"Eee, zevahiri kurtarmak' diye bir şey vardır. Evin adını hatırladın mı şimdi?"

Edgar'ın kaşları havaya kalktı. "Tanrım, evet! Mavi Ay! Yıllardır aklıma gelmemişti."

"Kızın adı neydi peki?"

"Ne kızı? Kırk beşlik bir karıydı."

"Ona kız denir. İnan bana."

"Özür dilerim."

"Evet, adı neydi?"

"Yok, bulamam. Hiç yolu yok."

"Margaret mi?"

"Evet! Nereden bildin?"

"Bütün çocuk kitaplarını o okurdu bana."

"Ne?"

"Bana bak, bunları dinlemek istediğine emin misin?"

"Bilmem. Eğer senin..."

"Mavi Ay'ı annem işletirdi. Ben orada oturuyordum. Orada büyüdüm."

"Bunları uydurmuyorsun ya?"

"Yoo."

"Ulu Tanrım!"

"Bana bak, sakın özür dilerim deme. Özür dilerim dersen, yemin ederim sandviçimi alıp eve kaçırım."

"Niye anlattırdın bana bunları?"

"O zaman kim olduğunu hatırlamanı istedim. Şimdi ki kimliğinden pek hoşnut görünmüyorsun."

Edgar gözlerini dikip baktı. "Görünmüyorum ha?"

"Hayır."

Adam sandviçinden bir lokma ısırды. Kendisinin şu andaki durumu kadının bulanık geçmişinden çok daha tedirgin ediciydi. Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Sen hiç..."

Anna gülümsedi. "Sence?"

"Aa yok! O soruyu sormaya hakkın yok."

"Peki. Bin on altı yaşında evden kaçtım. Yani sen Mavi Ay'ın müşterisi olmadan birkaç yıl önce. Annemin evinde de hiç çalışmadım."

"Anladım."

"Şimdi kendi evimi işletiyorum."

"Burada mı?"

"Barbary Lane 28 numara, San Francisco. Posta kodu 94109."

"Russian Hill'de!"

Anna oyunu sona erdirdi. "Evimin birkaç dairesini kiraya veriyorum, bay Halcyon."

"Haaa!"

"Düş kırıklığına uğradın!"

"Hiç de değil."

"İyi. Öyleyse yarın... öğle yemekleri senden."

Telefon sesi Mona'yı yerinden sıçrattı.

"Alo?"

"Merhaba, ben Michael."

"Miki Fare! Ben seni belediye zehirledi sanmıştım."

"Çoktandır görüşmedik değil mi?"

"Üç ay oldu."

"Evet, ortalama olarak üç aydan fazla sürmüyor zaten."

"Haaa... Sepetlendin mi?"

"Dostça ayrıldık. O çok uygar davrandı, ben de Lafayette Parkı'nda oturup sabahdan öğlene kadar ağladım. Evet, sepetlendim."

"Çok üzüldüm, Fare. Bu kez yürür sanmıştım. Senin... Adı Robert miydi? Hoşuma gitmişti."

"Evet, benim de hoşuma gidiyordu." Michael güldü. "Bilir misin, Deniz Piyadesine asker yazdırmaya bayılırdı. Daha önce hiç söylemiş miydin? Bir gün bana bir anahtarlık vermişti. Üstünde Deniz Piyadesi Sağlam Erkek Arıyor yazıyordu."

"Ne şirin."

"Her sabah Golden Gate Parkı'nda koşardık. Ta okyanusun kıyısına kadar. Kırmızı bir Deniz Piyadesi eşofmanı vardı. Yaşlı denizciler bizi durdurur, dünyada hâlâ sizin gibi temiz, sağlıklı delikanlılar bulunduğunu görmek ne güzel derlerdi. Sonradan çok gülerdik... Genellikle yatakta."

"Ne oldu peki?"

"Kimbilir... Panikledi sanırım. Birlikte eşya falan almaya başlamıştık. Tam tamına birlikte de denmez ya. O bir kaneppe alırdı, ben ona uygun iki koltuk. İnsan bo-

şanmayı hiç aklından çıkarmamalı... Yine de, büyük bir adımdı... Ben daha önce hiç eşya satın alma aşamasına gelmemiştim."

"Eh, o da bir şeydir."

"Evet... Ve daha önce hiç kimse bana yatakta Almanca şiir okumamıştı."

"Bak bu müthiş."

"Ağız mızıkası da çalardı, Mona. Kimi zaman, sokakta yan yana yürürken onunla öyle gurur duyardım ki..."

"Konuşur muydu?"

"Ne?"

"Ağzı laf yapar mıydı? Yoksa daha çok mızıka mı çalardı?"

"Çok tatlı çocuktu, Mona."

"Onun için mi sepetledi seni?"

"Beni sepetlemedi."

"Az önce söyledin!"

"Yürümeyecekti, o kadar."

"Saçma. Sen fazla duygusalsın."

"Sağol. İnsanı avutmayı iyi biliyorsun doğrusu."

"Benim bildiğim tek şey seni üç aydır görmediğim. Dünyada Bay Bulunmaz'dan başkaları da var ve bizler de seni seviyoruz."

"Biliyorum, Mona. Kusura bakma."

"Fare!"

"Gerçekten üzgünüm. Seni kırmak..."

"Miki Fare ağlamaya başlarsan bir daha seninle asla dans etmem."

"Ağlamıyorum, düşünüyorum."

"Kendini toplaman için sana on saniye veriyorum. Allah allah, parklarda koşan Deniz Piyadesi avcısı mı kalmadı dünyada? Sen ve senin bu masum, rustik deli-

kanlı merakın! Bahse girerim dolabında bir sürü ekose gömlek vardı. Yok muydu?"

"Üsteleme."

"Şu anda da Toad Hall'dadır garanti. Mavi pilot ceketıyla dans ediyordur? Elinde bir şişe bira, başparmağı Levis'inin kemerinde..."

"Çok acımasısızsın."

"Tam sana göre... Bana bak, birkaç tane Almanca şiir öğrenirsem kendine bir yer buluncaya kadar gelip bende kalır mısın? Bu ahıra rahatça sığarız. Bayan Madrigal da bir şey demez."

"Bilmem."

"Açıktasın değil mi? Paran var mı?"

"İki-üç yüz dolarım var."

"Eee, ben Edna St. Vincent Millay'i oynamaktan bıktım. Bundan iyisini bulamazsın. Bir yer... ya da bir mızıkaçı buluncaya kadar -hangisi önce çıkarsa- burada kalacaksın."

Michael o gece bütün eşyalarını Mona'nın evine taşıdı.

Mary Renault'yla müteveffa Adelle Davis'in kitapları, birkaç çeşit çizme, Kaplan'ın Ordu Iskartası Mağazasından alınma tulumlar ve pantolonlar, tek ayağının üstünde duran orman perisi biçiminde bir Art Deco lamba, çeşitli deniz kabukları, üstünde DANS 10, SURAT 3 yazan bir tişört, bir jimnastik tekerleği, La Belle'in imzalı bir fotoğrafı.

"Mobilyalar Robert'ın evinde kaldı," diye açıkladı.

"Sittir et Robert'ı," dedi Mona. "Şimdi yeni bir oda arkadaşın var."

Michael kıza sarıldı. "Yine canımı kurtardın."

"Sözünü etmeye değmez, tatlı bebek. Yalnız kuralları baştan koyalım."

"Ben diş macunu tüpünü dibinden sıkarım."

"Ne demek istediğimi anladın, Fare."

"Evet. Peki. Herkesin kendi yatak odası var."

"Ve oturma odasında hiçbir numara  evrilmeyecek."

"Elbette."

"Ve ben eve birilerini getirecek olursam.. el sürme-
yeceksin."

"Aşkolsun! Öyle alçaklık yapar mıyım ben?"

"Geçen yaz bulduğum o Bask'lı bahçıvana ne diye-
lim?"

"Doğru ya." Gülüyordu Michael. "Hoş çocuktu değil
mi?"

Mona ona bakıp dilini çıkardı.

 lk Buluşmaları

Anna, Washington Alanı'ndaki Bar and Grill'de ye-
mek yemeyi  oneriyordu. Telefonda, " ok komik olu-
yor," dedi gülerek. "Herkes edebiyatçı gibi görünmeye
 alışıyor. Bir hamburger parasını gözden çıkardın mı, az
 nce bir şiir kitabın yayımlanmış gibi davranabiliyor-
sun."

Edgar temkinli davranıyordu. "Ben daha sessiz bir
yer olsun diyorum."

"Yani daha gözden uzak bir yer."

"Evet... Öyle de diyebiliriz."

"Yasak bir aşk yaşıyor değiliz ya canım! Dostların-
dan biri görecek olursa o kadın m şterilerimden biridir
dersin."

"Senin gibi güzel müşterim yok benim."

" apkın seni!!"

Sonunda Richard Brautigan'dan iki masa ötede oturmak zorunda kaldılar. Ya da kendini Richard Brautigan diye yutturmaya çalışan birinden.

"Bak, şuradaki de Mimi Farina."

Edgar boş boş baktı.

"Joan Baez'in kız kardeşi, cahil! Bütün ömrünü nereden geçirdin sen?"

"Külüstür bir ev işleten bir karı olarak sen de çok bilgiçsin."

"Öyleyimdir."

"Kusura bakma. Benim ünlülerle pek ilgim yoktur."

Anna suçlarcasına gülümsedi. "Karın habire ünlü kişileri ağırlamıyor mu?"

"Gazeteleri okuyorsun anlaşılan."

"Bazen okurum."

"Benim karım bir şeyler toplar, Anna. Porselen ördükler toplar, eski hasır eşyalar toplar, Blois şatosunu andıran on dokuzuncu yüzyıl Fransız kuş kafesleri, provansal kafesler... Bazı insanları da toplar. Geçen yılki koleksiyonunda Rudolf Nureyev, Luciano Pavarotti, birkaç tane Auchincloss, bir de Umberto de Bilmemne adında birinci baskı bir İspanyol prensi vardı."

"Onlar artık çok zor bulunuyor."

"Haa, bir de şişe toplar. Rom şişesi."

"Yaa."

"Ondan söz etmeyi bırakalım mı artık?"

"Nasıl istersen. Sen ne yapmak istiyorsan söyle."

"Berî, şöyle... Kaç yaşındasın sen?"

"Elli altı."

"Peki. Ben elli altı yaşında, hoş bir kadının benimle birlikte deniz kıyısında yürümesini ve bana birkaç fıkra anlatmasını istiyorum."

"Ne zaman?"

"Hemen şimdi."

"Öyleyse Mercedes'i gazla."

Point Bonita'da kumsal hemen hemen boştu. Yalnız kuzey uçta, on beş, yirmi yaşlarında bir grup genç, kuyruğu ışıltılı ışıltılı yanan bir uçurtma uçuruyorlardı.

"Lanet olsun," dedi Edgar. "Uçurtma uçurmak ne eğlenceliydi hatırlar mısın?"

Anna kaba kara kumlara bata çıka yürüyordu. "Hatırlamak ne demek? Ben hep uçurtma uçururum. Kafayı bulduktan sonra daha da keyifli oluyor."

"Marihuanayla mı buluyorsun kafayı?"

Anna haşarı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. Kilim torbasını karıştırarak düzgünce sarılmış bir cigaralık çıkardı. "Lütfen sigara kâğıdına dikkat et," dedi. "Senin o katı işadama anlayışına uygun düşer diye düşündüm."

Kâğıt, bir dolarlık sahte bir banknottu.

"Anna... keyfini kaçırmak istemem ama.."

Anna cigaralığı hemen çantasına attı. "Elbette istemezsin. Hadi gel, güzel bir yürüyüş yapalım."

Bu zoraki neşe Edgar'ı sıkımişti. Şimdi her zamankinden de yaşlı hissediyordu kendini. Bu kadına ulaşabilmek, aralarında kalıcı bir bağ kurmak istiyordu.

"Anna."

"Efendim."

"Elli altı yaşında bir kadın olarak, sen inanılmaz bir şeysin."

"Saçma."

"Bence öyle."

"Hadi canım! Elli altı yaşındaki kadınların tam benim gibi olmaları beklenir aslında."

Edgar cılız bir gülüşle güldü. "Keşke sen de benim için olumlu şeyler düşünsen."

"Edgar..." Anna ilk kez erkeğin kolunu tutmuştu. "Senin için olumlu şeyler düşünüyorum ben. Ama büründüğün o kalın deriden sıyrılmanı istiyorum. İstiyorum ki ne kadar harikulade...."

Birden keserek kumsalın kuzey ucundaki gençlere doğru koşmaya başladı. Bir dakika sonra, o koca pırıltılı uçurtmayı peşinden sürükleyerek döndü.

İpini Edgar'a uzattı. "On dakikalığına senin oldu," dedi. "Zamanı değerlendirmeye bak."

"Kaçıksın sen." Gülüyordu.

"Olabilir."

"Çocukları nasıl kandırdın?"

"Hiç sorma."

Kumsalın ucundaki çocuklar bir halka halinde toplanmış, Anna'nın rüşvetinin duman olup havaya uçuşunu izliyorlardı.

Mendocino Yolunda

Beauchamp'ın gümüş renkli Porsche'si hedefi vura-
cak bir top gibi yokuş aşağı yuvarlanıyordu.

Mary Ann, Ruh Hali yüzüğüyle oynuyordu.
"Beauchamp..."

"Evet?"

"Karına ne söyledin?"

Beauchamp yoldan çıkmış bir izci gibi sırtıttı. "Benim
bir çocuğu kampa götürdüğümü sanıyor."

"Nee?"

"Guardsman Derneği'nin yoksul çocukları hafta so-
nu için kampa götüreceğini söyledim. Önemi yok zaten.

Söylediğimi dinlemedi bile. Annesiyle o, Nora Cunningham onuruna bir eğlence düzenliyorlar."

"Opera oyuncusu Nora Cunningham mı?"

"Evet."

"Sizinkiler bir sürü ünlü insan tanıyorlar, değil mi?"

"Öyle herhalde."

"Bay Halcyon'a söylemedin, değil mi?"

"Neyi?"

"Bizim... birlikte gittiğimizi."

"Deli misin?"

Mary Ann dönüp erkeğe baktı. "Bilmem. Deli miyim?"

Motel, Medocino kıyılarına bakan ormanlık bir düzlükteydi. Bakımsızlığın çeşitli dönemlerini sergileyen altı tane bungalov.

Motelin sahibi olan kadın, Mary Ann'e göz kırpıp duruyordu.

O gittikten sonra Mary Ann sordu. "Bir tek yatak mı var?"

"Portatif bir yatak getirtirim."

"İyice kaçık sanacak bizi."

"Evet, herhalde."

"Bir şey yapmayacağız demiştin, Beauchamp."

"Biliyorum. Ve sözümde duracağım. Merak etme. Kardeşim olduğunu söylerim."

Mary Ann küçük çantasını boşaltırken Beauchamp şöminede ateş yaktı. Alışkanlıkla, son üç yazdır okumaya çalıştığı *Nicholas ve Alexandra*'yı da valizine koymuştu kız.

"Bir skoç ister misin?"

"Sanmıyorum."

"Benim gevşememe yardım ediyor."

"Sen iç öyleyse."

"Bu yaptığın gerçekten çok hora geçti, Mary Ann. Benim için çok gerekliydi."

"Biliyorum. Umarım yararı olur."

Beauchamp şöminenin önüne oturarak viskisini yudumladı. Mary Ann de onun yanına oturdu. "Pek fazla arkadaşın yok değil mi?"

Adam başını iki yana salladı. "Hepsi DeDe'nin arkadaşları. Hiçbirine güvenemem."

"Bana güvenebilmeni isterdim."

"Ben de isterdim."

"Bana güvenebilirsin, Beauchamp."

"Umarım."

Mary Ann elini onun dizine dayadı. "*Güvenebilirsin.*"

Hava kararırken köye inip Medocino Hotel'de akşam yemeği yediler.

"Burası ne güzeldi," dedi Beauchamp. "Ucuz, salaş bir yerdi. Yer döşemeleri düzgün değildi."

Mary Ann çevresine bakındı. "Bana şimdi de güzel görünüyor."

"Eski havası kalmadı. Değerini biliyor artık. Eski şirinliği kalmadı."

"Ama bak tavana neler koymuşlar."

Beauchamp gülümsedi. "Harika. Tam sana göre bir laf."

"Ne dedim ki?"

"Sen de burası gibisin, Mary Ann. Bu yapı gibi. Sakın ne olduğunun bilincine varma. Yoksa o büyülü yanını tümüyle yitirirsin."

"Beni saf buluyorsun, değil mi?"

"Biraz."

"Dünyayı tanımadığımı sanıyorsun."

"Evet."

"Beauchamp, bence bu doğru..."

"Bu özelliğine tapıyorum, Mary Ann. Bayılıyorum bu saflığına."

Motele döndüklerinde şöminede hâlâ birkaç kor vardı. Beauchamp diz çöküp korların üstüne bir çam kütüğü daha yerleştirdi.

Maxfield Parish'in keçi ilah heykellerinden biri gibi, altın rengi ışığa boyanmış, kıpırtısızca duruyordu orada. "Portatif yatağı getirmemişler," dedi. "Bir sorayım bakalım."

Mary Ann onun yanına çöktü. Erkeğin kolundaki esmer tüyleri okşamaya koyuldu usulca.

"Portatif yatağı boşver, Beauchamp."

Brian Duvarlara Tırmanıyor

Brian tam üç kere çaldı Mary Ann'in zilini. "Hastır," diye söylendi ve suratını asıp kendi dairesine döndü.

Böyle olacağı belliydi zaten.

Onun gibi bir kız cumartesi gecesini televizyon seyrederek geçirmezdi. Onun gibi bir kız... şu anda, bir 240 Z'si, Sea Ranch'te bir devre mülkü olan, yönetici sınıftan bir gencin Brut kokulu kulağını kemirerek dans ediyor ve içiyordu muhlaka.

Perry'nin Yeri'nde çalışırken giydiği mavi kot gömleği çıkararak yatak odasının tabanında yirmi şnav çekti. Mary Ann Singleton'ı düşünerek boşu boşuna cinsel isteklere kapılmanın anlamı yoktu.

Belki de soğuk kaltağın biriydi. Belki de Readers Digest'in roman özetlerini okur, Saadet Halkası mektupları

yazar, 'i' harflerinin üstüne nokta yerine minik daireler çizerdi.

Belki de yatakta bomba gibiydi.

Duşa girdi, cinsel dürtülerini de bir Donna Summer şarkısı söyleyerek bastırdı.

Bu gece ne yapacaktı peki? Henry'nin Afrika'sı. Orası Union sokağından da, Perry'nin Yeri'nden de yeterince uzaktı. O da insana bir kaçış duygusu verirdi en azından. Üstelik oraya giden kızların, "Sahi mi?" ve "Olamaz!" dışında bir şey söyleyebildikleri de oluyordu bazen. Öyle iki kıza rastlamıştı Brian.

Yok, yapamayacaktı.

Fujer zehirlenmesinden geberecekti. Tiffany lambaların ışığından ölecekti. O plastik-fantastik ortamdan gına gelmişti. Peki ama başka neresi?..

Vay anasını! Gel Paklan Merkezi elbette.

Bir ay önce orada ne ateşli karılar tavlamıştı. Üstelik zımbalamak için onlarla evlenmek zorunda değildi. Ateşli karılar denize koşuşan kaplumbağa yavruları gibi üşüşürlerdi Gel Paklan Merkezine.

Harika! Çabucak kurulandı, çizgili kadife Levis'lerini, grili bordolu gömleğini giydi. Gel Paklan Merkezini niye daha önce düşünmemişti sanki?

Aynanın önünde midesine bir şaplak indirdi. Beyzbol eldivenine çarpan beyzbol topunun sesine benzer tok bir ses çıktı. Otuz iki yaş için hiç fena değildi doğrusu.

Kapıya yönelmişken birden aklı başına geldi, durup geri döndü.

Yataktan bir yastık kılıfı aldı, dolabını açarak yastık kılıfını kirli don ve gömleklerle, kirli çarşaflarla doldurdu.

Neredeyse koşarak çıktı Barbary Lane'den.

Gel Paklan Merkezi Lombard ve Filmore sokaklarının kesiştiği noktada, Marina Sağlık Merkezi'nin karşı-sındaydı. Mavi renkli, güdük, gösterişsiz bir yapı. Kansas City'de, Boise'da rastlanabilecek, altmışlı yıllardan kalma sıradan bir yapı. Kapının yanındaki tabelada LÜTFEN AKŞAM SEKİZDEN SONRA ÇAMAŞIR YIKAMAYINIZ yazıyordu.

Brian yöneticilerin kaygılarını anlıyordu. Kimileri son ana kadar pes etmeyi bilmezlerdi. Gülümseyerek saatine baktı: 19:27. Hızlı çalışması gerekecekti.

İçeride, duvar boyunca sıralanmış langur lungur çalışan Speed Queen makinelerinin başında on-on iki genç kadın kendilerini çamaşır yıkama işine vermiş gibi davranıyorlardı. Gözleri bir an için Brian'a kaydı, sonra yine makinelere çevrildi. Brian'ın kalbi de eski bir Maytag'ın şanzımanı gibi atmaya başlamıştı.

Ortalıkta görünen erkekleri gözden geçirdi. Pek fazla rekabet yoktu. Bir-iki eşofman, kötü bir peruk, bir de kulağına pırlanta taklidi tek küpe takmış biri.

Gömleğini kemerinin içine yerleştirdi, karnını içeri çekerek deterjan satan makineye doğru panter gibi süzüldü. Bundan sonra her ayrıntı önem taşıyacaktı; her kasın her kıpırtısı, gözkapaklarının her hareketi.

"Hey, Hawkins!"

Brian hızla dönüp bakınca Chip Hardesty'nin en adi sırtışıyla sırtıttığını gördü. Chip, Larkspur'da oturan, Northpoint'ta, eskiden antrepoyken işhanı haline getirilen bir yapıda dişçilik yapan bir bekârdı. Muayenehanesi vitraylarla, ipekli Rönesans çağı flamalarıyla doluydu. Müşterileri yanlış bir yere geldiklerini sanırlardı bazen.

Brian sıkın bir tavırla içini çekti. "Tamam, anladık. Bu bölge parsellendi desene."

"Ben gidiyorum," dedi Chip. "Bağırsakların guruldamaya başlamasın hemen."

Lafa bak, diye düşündü Brian. Tam Chip Hardesty'ye göre. Bağırsakların guruldamaya başlamasın! Bu herif televizyondaki spor programı sunucularına benzeyebilirdi ama zekâsı 1963 yılı üniversiteli derneği düzeyindeydi hâlâ.

Brian onu biraz kızdırmaya karar verdi. "Bu akşam şansın yok anlaşılan."

"Aramıyordum." Çamaşır sepetini gösteriyordu Chip. "Bak."

"Larkspur'de çamaşırhane mi kalmadı?"

"Bak oğlum, benim bu akşam biriyle sözüm var. Yoksa burada garantili bir parça bulmuştum."

"Burada mı?"

"Evet."

"Nerede?"

"Kendi ayak işlerini kendin yap, oğlum. Dolaş bak."

"Ananın..."

Chip kıs kıs gülererek salonun bir köşesine göz attı. "Sana bırakıyorum," dedi. "Şu turunculu kız." Brian'ın omuzuna vurarak kapıya yöneldi. "Bana hiç iyiliğin dokunmadı diyemezsin artık."

Brian saldırıya geçmeye hazırlanırken, "Haklısın," diye mırıldandı.

Otopsi

"Beauchamp..."

"Efendim?"

"Yatağın o tarafı uygun mu senin için?"

"Evet, çok iyi."

"Emin misin? Değişmek istersen..."

"Eminim."

Mary Ann yatakta oturmuş, parmağını geveliyordu.

"Ne yapmak isterdim biliyor musun?"

Sessizlik.

"Anayolun üstünde bir kiralık kayık tabelası gördüm. Bir piknik yemeği hazırlatıp kayık kiralasak, pazar sabahını tembel tembel kayıkla nehirde... Adı ne o nehrin?"

"Big."

"Big nehri mi?"

"Evet."

"Daha güzel bir ad bulamamışlar mı? Her neyse, ben çok iyi kürek çekerim. Sana lisenin son sınıfında yazdığım bütün şiirleri de okurdum."

"Ben çok geç kalmadan dönmek zorundayım."

"Söylememiştin."

"Mary Ann, biraz uyuyabilir miyiz acaba?" Beauchamp kızdan iyice uzaklaşarak yatağın ucuna kaydı. Mary Ann kımıldamadan oturuyordu. Bir dakika sessiz durdu.

Sonunda, "Beauchamp?" dedi.

"Ne var?"

"Acaba sen?.."

"Ne?"

"Önemli değil. Düşünüyordum."

"Allah kahretsin, ne düşünüyordun?"

"Bu geceden ötürü sıkıldın mı?"

"Sen ne dersin?"

"Önemli değil, Beauchamp. Yani senin için önemli olabilir ama benim için hiç önemli değil. Herhalde çok gergindin. Olur arada bir."

"Harikasin yani! Çok teşekkür ederim, Dr. Joyce Brothers."

"Ben yalnızca seni..."

"Boşver, uzatma."

"Belki de içkiyi fazla kaçırmışsındır."

"Topu topu üç viski içtim."

"O kadarı bile..."

"Bırak lütfen, kapat."

"Bak, Beauchamp, bu hafta sonu yolculuğunun tek amacı oymuş gibi davranmandan hoşlanmıyorum. Ben senden hoşlandığım için geldim buraya. Sana yardım etmemi istedin..."

"Pek yararı oldu ya..."

"Kendini fazla zorluyorsun. Bence, DeDe'yle arandaki sorunlar bile..."

"Tanrım! Şimdi de DeDe'ye mi geldik?"

"Ben düşünmüştüm ki..."

"DeDe'den söz etmek istemiyorum."

"Peki, ya ben istiyorsam? Bu işte ağzı yanacak biri varsa o da benim, Beauchamp... Kendini tehlikeye atan benim. Sen buradan çıkıp teras katı evine, karına, lanet olası sosyete eğlencelerine döneceksin. Ben... yine bilgisayarla erkek arkadaş aramaya adı batasınca Jack Tar Hotel'in bekârlar balolarına!"

Yataktan fırlayıp banyoya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Beauchamp.

"Dişlerimi fırçalamaya. Sakıncası var mı?"

"Mary Ann, bak... Ben...."

"Duyamıyorum. Burada su akıyor."

Beauchamp de banyoya gitti, kızın arkasında durarak yatıştırıcı bir havayla karnını okşamaya başladı.

"Özür dilerim, dedim."

"Lütfen banyodan çıkar mısınız?"

"Seni seviyorum."

Sessizlik.

"Duydun mu?"

"Beauchamp, şampuan dökülecek!"

"Allah kahretsin, seni seviyorum dedim."

"Ah hayır, burada olmaz."

"Burada olur!"

"Lütfen, Beauchamp, lütfen!"

Mary Ann dirseklerini dizlerine dayayarak uyuyan erkeği gözledi. Öyle kısık bir sesle horluyordu ki kedi mırıldıyor sanırdı insan. Kara tüylerle kaplı esmer sağ kolu Mary Ann'in beline dolanmıştı.

Uykusunda konuşuyordu.

Önce anlamsız sesler çıkardı. Ardından birinin adını söyler gibi geldi Mary Ann'e. Nedir ki pek iyi anlamamıştı söylenen adı. DeDe değildi... Mary Ann de değildi.

Biraz daha sokuldu. Sesler büsbütün anlaşılmaz oldu. Derken Beauchamp kolunu onun üstünden çekerek öbür yana döndü. Yeniden horlamaya başladı.

Mary Ann yataktan çıkıp pencereye yürüdü. Dolunay okyanusun üstünde gümüş bir yol çizmişti. Mary Ann on yaşındayken erkek kardeşi, "O bir ay ışığı ırmağı," demişti. Mary Ann inanmıştı ona. Günün birinde Audrey Hepburn olacağına da inanıyordu. Ve onun George Peppard'ı olacak birinin çıkıp geleceğine.

Ondan sonraki iki saat boyunca şöminenin yanında oturarak *Nicholas ve Alexandra*'ya okudu.

Marina'da Temizlik

Brian'ın avı çamaşırhanenin bekleme bölümündeki plastik bir koltukta oturuyordu. Giydiği cırtlak turuncu

pantolon, karanlıkta çalışan bir yol onarım ekibini kazadan korumaya yeterdi.

Göğüsleri, üstündeki Mao Zedung tişörtünü öylesine germişt ki, Başkan bayağı sırtıyordu.

Ve kız *People* dergisi okuyordu.

Brian deterjan makinesinin önünde kararsızlık çekmiş gibi biraz oyalandı. Sonra kıza döndü.

"Ah... affedersiniz... Acaba bana Cheer'le Downy'nin arasındaki farkı söyler misiniz?"

Kız başını Cher'le ilgili yazıdan kaldırıp kobalt mavis lenslerinin arkasından baktı. Şekersiz çikletiyle geviş getirerek, çayıra giren bu yeni boğayı şöyle bir kokladı.

"Downy yumuşatıcıdır," diyerek gülümsedi. "Çamaşırlarınız yumuşacık, mis kokulu olur. Buyurun, benimkinden biraz alın isterseniz."

Brian da gülümsedi. "Size yetecek kadar var mı?"

"Bol bol var."

Kırmızı plastik çamaşır sepetinden bir şişe Downy çıkardı. "Bakın, burada yazıyor..."

Brian biraz sokuldu. "Nerede?"

"Burada... Etiketinde..."

"Yazıyor gerçekten." Kızın yanağından ancak birkaç santim uzaktaydı şimdi. Charlie parfümün kokusunu duyabiliyordu. "Evet... Bahar tazeliği diyor!"

Kız kıkır kıkır gülererek okumayı sürdürdü. "Statik elektiriğin yol açtığı yapışmayı da önler."

"Statik elektrikle yapışmaktan nefret ederim. Siz?"

Turunculu güzel soru sorarcasına baktı, sonra okumasına döndü. "Beyazlar bembeyaz, renkliler pırıl pırıl..."

"Elbette."

"Derinlemesine yumuşatır, haz veren bir temas sağlar."

"Hımmm. Derinlemesine ve haz veren."

Kız birden kendini çekti, sonra Brian'ın yüzüne bakarak çapkınca güldü. "Siz de bir hoşsunuz yani!"

"Haz veren bir hoşluk umarım."

"Sizin gibisini görmedim."

"Hep öyle diyorlar."

"Bana bakın..."

"Siz buralı değilsiniz galiba."

"Niye?"

"Bilmem. Öyle bir havanız var ki... Neyse, kalsın."

"Ne?"

"Söylesem asılıyormuşum gibi olacak."

"Bırakın da ona ben karar vereyim."

"Sizde... kozmopolit bir hava var."

Kız bir-iki kere gözlerini kırıştırdıktan sonra, önce eğilip tişörtüne, ardından yine Brian'a baktı.

"Niye öyle baktınız?"

"Acaba *Paris Match* tişörtümü mü giymiştim diye düşündüm."

Brian tatlı tatlı güldü. "Giyeceklerinizle ilgili bir şey değil. Öyle bir hava. Unutun gitsin."

"Siz buralardan mısınız?"

"Tabii. Sağdaki üçüncü kurutucunun oradan."

"Şaka etmeyin."

"Dışarıdan pek bir şeye benzemiyor ama içerisi güzeldir. Kristal avize, kabartma duvar kâğıdı, yerlerde Armstrong muşambalar... Siz nerede oturuyorsunuz?"

"Marina'da."

"Yakında ha?"

"Evet."

"Yayan gitsek kaç dakikada varınız?"

"Hiç... Beş dakikada."

"Hiç ne?"

"Hiçbir şey."

"İyi. Gidelim mi?"

"Bakın, daha adınızı bile bilmiyorum."

"Doğru ya! Ne aptalım. Brian Hawkins."

Kız ciddi bir tavırla el sıkıştı. "Ben de Connie Bradshaw. United Havayollarının Dost Semalarından."

... ve Nice Yıllara

Connie'nin yatağının çevresi, o yeri gündüz işgal edenlerin cesetleriyle doluydu: bir buçuk metre boyunda tüylü bir Snoopy köpek, sarımtırak yeşil bir kurbağa, havlu kumaştan yapılmış, gözleri yuvalarında dönen bir piton yılanı (Brian, onu bağışla Sigmund, diye düşündü) ve üstünde OKULUMUZUN RUHU, CENTRAL LİSESİ, 1967 yazan bordo bir minder.

Brian yatağın başucuna dayanmış oturuyordu. "Sigara içsem sakıncası var mı?"

"Yoo, iç tabii."

"Pek Yeni Dalga değil mi?" Kıs kıs gülüyordu.

"Hangisi?"

"Yani her şey olup bittikten sonra kadınla erkek... Neyse, önemi yok."

"Peki."

"Gitmemi ister misin?"

"Ben öyle bir şey dedim mi, Byron?"

"Brian."

"İstersen gidebilirsin."

"Sen bozuk mu çalışıyorsun?"

Sessizlik.

"Evet, bayan bir şeye bozuk çalışıyor."

"Aman, ne entel adam!"

"*Beynim* mi rahatsız ediyor seni?"

Sessizlik.

"Bak, Bonnie..."

"Connie."

"Tamam, ödeşdik. Bak... istersen suçlu olayım. Çok liberal adamımdır. Bir zil çal, salyalarımı akıtayım, kendimi kırbaçlayayım, *haftalarca* suçluluk çekeyim. Ama ne yaptığımı söyle."

Connie yattığı yerde dönerek cenin konumuna girdi. "Sen bilmiyorsan zaten konuşmanın anlamı yok."

"Bonnie! Connie!"

"Bütün yatak arkadaşlarına böyle mi davranırsın?"

"*Nasıl?*"

"Şip şak, haydi kalk."

"Hah, şimdi anlaşıldı."

"Sordun, söyledim."

"Sordum, evet."

"*Birazcık* sevecenlik beklemek anormallik sayılmaz sanırım."

"Belki de yorgundur. Kadınların bezgin günleri olur."

"Bok canına!"

"Hep aynı eski püskü elbiseyle dolaşmak..."

"Gerçekten hayvansın sen! *Acınacak* bir insansın. Çevrendekilere gösterdiğin yakınlık... neye benzetmeli bilemiyorum."

"Çok güzel açıkladın."

"Hastır git be!"

Fransız provansal stili tuvalet masasında oturmuş hırsıyla saçlarını fırçalıyordu.

"Özür dilerim," dedi Brian. "Tamam mı?"

"Niye özür dileyeceksin. Birbirimizi tanımıyoruz bile."

"Çamaşır yumuşatıcısını paylaştık. Bunun senin için hiçbir anlamı yok mu?"

"Evet. Korkunç bir günün sonu anlamına geldi."

"Tanrım! Bugün başka şeyler de mi geldi başına?"

"Hiçbir şey gelmedi. Hiçbir şey!"

"Öyleyse?"

"Bugün benim doğum günümdü, salak!"

Brian, ağlaması sona erinceye kadar kollarında tuttu kızı. Sonra da çiçekli Wamsutta çarşafının bir köşesiyle gözlerini kuruladı.

"Ben acıktım," dedi. "Ya sen?"

Connie karşılık vermedi. Kırık bir Barbie bebek gibi oturuyordu yatağın ucunda. Brian mutfığa yöneldi.

Birkaç dakika sonra, elinde küçük bir tepsi, yapmacıklı bir ciddiyetle döndü. "Bu North Beach pastacıları da işlerini iyi biliyorlar," diye söylendi.

Üç dilim ekmeğin arasına sürülmüş fıstık ezmesiyle reçelden oluşan kalın sandviçin üstünde dört kibrit yanıyordu.

"Bir dilek dile," dedi Brian. "Espri yapmaya da kalkma."

Bayan Day Evinde

DeDe sıkılmıştı. Pazar ikindi saatleri olmuş, Beauchamp dernek arkadaşlarının düzenlediği Tam Dağlı gezisinden hâlâ dönmemişti.

Yapacak bir şey arayarak teras katında oradan oraya dolaştı, *Town and Country* dergisini okumuş, çiçekleri sulamış, korgi cinsi köpeklerini gezdirmiş, oturma odasına alınacak hasır eşyalar için Michael Vincent'la konuşmuştu.

Faturalara bakmaktan başka yapacak iş yoktu.

Escritoire'ına oturarak pencereli zarfları boşaltmaya koyuldu. Wilkes Bashford'un faturasında 1,748 dolar yazıyordu. Babasının iyice tepesi atacaktı. DeDe o ayki harçlığını tüketmiş, üstüne üç kere de avans çekmişti.

Sittir et! Bir kere de Beauchamp düşünsündü faturaları. O bıkmış usanmıştı.

Öfkeyle kalkıp pencereye gitti. Karşısında neredeyse gülünç sayılacak kadar egzotik bir görünüm vardı: Telegraph Hill'in pastoral yamaçları, bir Norveç tankerinin kaba görkemi, körfezin uzayıp giden maviliği...

Derken, yabancı papağan sürüsü okalıptüs ağaçlarının üstünden uçarak kuzeye yönelirken, ansızın parlayan elektrik yeşili...

Kuşlar bir destan haline gelmişlerdi tepede. Bir zamanlar sahipleri olduğu söyleniyordu. Sonra, nasıl başlamışlarsa, kafeslerinden kaçarak bir sürü halinde toplanmış ve gürültücü bir özgürlük savaşçıları taburu kurmuşlardı. Çoğunluğun dediğine göre, günlerini Telegraph ve Potrero Tepeleri arasında geçiriyorlardı. Bir tepeden öbürüne uçarken çıkardıkları cırlak sesler de pek çok kişiye bir özgürlük şarkısı gibi geliyordu.

Ama DeDe'ye değil.

Ona kalırsa papağanlar son derece kendini beğenmiş kuşlardı. İnsan kentteki en güzel papağanı satın alabilirdi ama bu onun sizi seveceği anlamına gelmezdi. Ona bakabilir, onu besleyebilir, güzelliğine hayran kalabilirdiniz ama o da sizin yanınızda kalacağını garantilemezdi.

Bunlardan çıkarılacak bir ders olmalıydı.

Banyoya kapandı, küveti doldurup içine yarım bardak Vitabath döktü. Sinirlerini yatıştırmaya çalışarak bir

saat suda yattı. Hillborough'da geçirdiği sorumsuz gençlik günlerini düşünmenin epey yararı oluyordu. Binky, Muffy ve o babasının Mercedes'inin anahtarlarını yürütürler, Fillmore'un oralara inip sokak köşelerinde bekleyen kara derili aygırları azdırırlardı.

Güzel günlerdi onlar. Kotiyon Öncesi günler. Kızkurusu balolarından önceki günler. Beauchamp Öncesi günler.

Şimdi ne kalmıştı ortada?

Muffy, Kastilyalı bir prensle evlenmişti.

Binky hâlâ Amerika'nın Yahudi prensesi gibi gezip tozuyordu.

DeDe'nin payına da kendini papağan sanan kokoz bir Boston Kibarı düşmüştü.

Güzel kokulu ılık suyun içinde yatarken aşk, evlilik ve cinsellik konularındaki düşüncelerinin ta on dört yaşındayken biçimlenip kalıplaştığını fark etti birden.

Sosyal bilimler öğretmeni Sör Immaculata her şeyi açıklamıştı.

"Erkekler seni öpmek isteyeceklerdir, DeDe. Bunu bilmeli, hazırlıklı olmalısın."

"Peki ama nasıl?"

"Hepsi kalbine çok yakın bir yerde, DeDe. Boynuna astığın madalyon..."

"Boynumdaki madalyon nasıl?.."

"Erkekler seni öpmeye çalıştıkları zaman madalyonu çıkarır, 'Al, mutlaka bir şey öpmek istiyorsan bunu öp,' dersin."

DeDe'nin boynundaki madalyonun üstünde ya İsa'nın resmi vardı, ya Sent Antuan'ın. Hiç kimse onu öpmeye yanaşmamıştı.

Sör Immaculata ne dediğini çok iyi biliyordu doğrusu.

DeDe banyodan çıkıp uzun bir süre aynanın karşısında oyalandı. Yüzünü bitki özlü bir kremle yağladı. Gıdısının altındaki doku biraz yumuşak, biraz süngerimsiydi. Dert etmeye değmezdi yine de. Gençlik tombulluğu diye yutturulabilirdi, hâlâ.

Gövdesinin geri kalanında... kösnül bir hava vardı ona kalırsa. Gerçi bir başkasının fikrini almak hiç de fena olmazdı. Beauchamp artık onu istemiyorsa bile isteyen başkaları bulunurdu. Yarımadanın 1969 Bakire Kraliçesi gibi davranmanın gereği yoktu-yani.

Adres defterini bulup Splinter Riley'nin telefon numarasını aradı.

Kapı gibi omuzları, sıvı bakışları olan Splinter ılık bir yaz gecesi (1970 mi? 1971 mi?) Mallard'ların kayıkhanesine gelmesi için yalvarmıştı ona. Kayıkhanede de kızın Oscar de la Renta gece elbisesini mahvetmiş, sapına kadar erkek olduğunu göstermişti.

Tanrım! Hiçbir ayrıntıyı unutmamıştı DeDe. Erkekler İçin Chanel kokusuna kârişan ter kokusu, kayıkhanenin kabaetlerine sürten tahta döşemeleri, tepede çalan orkestranın uzaklardan gelen sesi.

Telefon numarasını çevirirken eli titriyordu.

Lütfen, lütfen Oona evde olmasın, diye dua etti.

Çin Bağlantısı

Neyse ki Splinter açmıştı telefonu.

"Aloo?"

"Merhaba, Splint."

"Kim arıyor acaba?"

"Al sana bir ipucu: 'Körfezde, iskelede oturarak, günümü gün ederkeeen..."

"Sen misin DeDe?"

"Hatırlayacağını biliyordum." Sesi kışkırtıcıydı ama hanımefendiliği de elden bırakmamıştı ona kalırsa.

"Ne iyi ettin de aradın. Beauchamp nasıl? Neler yapıyorsunuz?"

"Pek bir şey yaptığımız yok. Beauchamp, Guardsmen üyeleriyle bir yere gitti."

"Eyvah! Ben toplantılardan birini kaçırdım mı acaba?"

"Ne?"

"Beauchamp'la ben aynı alt-kuruldayız. Bir şey kaçırdıysam derimi yüzerler."

"Belki de Guardsmen değildi, Splint. Değildi galiba... Hatta..." Evet, böylece o sorunun da cevabını almış oluyordu.

"Umarım değildir. Evet, senin için ne yapabilirim?"

"Bir zamanlar bu soruyu ben sorardım, Splint."

Sessizlik.

"Beauchamp akşama kadar dönmeyecek, Splint."

"DeDe..."

"Hiçbir koşul ileri sürmüyorum."

"Doğrusu ben..."

"Oona orada mı? Onun için mi böyle konuşuyorsun."

"Bak, DeDe... Doğrusu gurumu okşadın ama..."

"Duygusal bir ilişki aramıyorum, Splint. Ben çok değiştim."

"Ben de değiştim."

"Seni bu kadar değiştiren ne olabilir?"

"Oona'yı seviyorum."

DeDe telefonu kapattı.

Hemen hiç zaman kaybetmeden bir numara daha çevirerek Jiffy Market'i aradı. İki kilo süt, muz ve bir kutu Familia ısmarladı. Kahvaltılık tahıl ürünlerinde insanın içini rahatlatan bir özellik vardı. Halcyon Tepesi'nde geçirdiği çocukluk yıllarını hatırlatıyordu DeDe'ye.

Marketin çırağı on beş dakika sonra geldi.

DeDe çocuğu tanıyordu. Lionel Wong adında, aklını Bruce Lee'yle bozmuş on sekiz yaşında bir genç irisi.

"Bunları mutfağa götürüyüm mi, Bayan Day?"

"Teşekkür ederim, Lionel. Ben de yatak odasından çantamı alayım."

"Dert etmeyin, Bayan Day. Hesabınıza da yazabiliriz."

"Hayır. Zahmetlerin için sana bir şey vermek istiyorum."

Yatak odasından bir dolar alıp döndü.

"Çok teşekkür ederim, Bayan Day."

DeDe gülümsedi. "De Young'daki sergiyi gördün mü?"

"Neyi?"

"Çin Halk Cumhuriyeti'nin sergisi. Olağanüstü bir şey, Lionel. Ulusunla gurur duymalısın."

"Evet, efendim."

"Gerçekten olağanüstü. Şaşırtıcı bir kültürünüz var."

"Yaa, öyledir."

"İçecek bir şey ister misin, Lionel? Korkarım evde Coca Cola yok ama limonlu bir gazoz?"

"Bir-iki yere daha uğramak zorundayım, Bayan Day."

"Birazcık otur."

"Çok teşekkür ederim, ancak..."

"Lütfen, Lionel!"

Beauchamp yarım saat sonra döndü eve. Lionel'la asansörün kapısında karşılaştı.

"Pazarları da mı çalışıyorsun, Lionel? Bu kötü işte."

"Dert değil."

"Bize bir şey getirdin mi?"

"Evet. Bayan Day birkaç şey istemişti."

"Kung Fu nasıl gidiyor?"

"İyi sayılır."

"Bırakma sakın. Kasların çok iyi geliyor."

"Sağolun. Hadi, görüşürüz."

"Kendini yorma. Benim yapmayacağım bir şey de yapma."

Yukarıda, DeDe günün ikinci Vitabath banyosuna gömülmüştü.

Çıplak İtiraf lar

Devil's Slide'daki otopark tıklım tıklım doluydu. Çiçekli hippie minibüsleri, kentlilerin ağırbaşlı arabaları, üstlerine tahtadan çingene kulübeleri kondurulmuş kamyonetler ve bir yığın tozlu Harley Davidson.

Mona 1964 modeli Volvo'sunu plajdan hemen hemen üç yüz metre uzakta park etmek zorunda kaldı. "Boku yedik," dedi. "Kumsal vıcık vıcık et yığınıdır herhalde."

Michael pis pis sırttı. "Umarım öyledir."

"Senin aklın erkeklerde ve bu tavrın bir seks düşkünlüğü."

"Ne yapalım, ben de seks düşküneyüm öyleyse."

Başkalarıyla birlikte toprak yolda ilerleyerek kumsala yöneldiler. "Donner'ların partisi gibi," dedi Mona.

Michael sırtıttı. "Evet. Yolun kıyısına düşecek olsan seni yiyip tüketirler."

Mona bilet kesen adama ikisi için bir dolar verdi.

"Bugün bendensin," dedi. "Sen henüz yasta sayılırsın."

Michael kumsala inen merdivenlerden aşağı koştu. "Sen şimdi yastan nasıl çıktığımı gör de bak, bebek."

İki dakika sonra beyaz kumların üstünde duruyorlardı. Michael minik bir çakıl taşını havaya attı. "Ne tarafa gideceğiz? Gey'lerin toplandığı uca mı, kurşetlerin tarafına mı?"

"Bana kalırsa..."

Michael sırtıttı. "Gey'lerin bulunduğu uçta daha az rüzgâr var."

"Ben o kayalara tırmanmayı hiç istemiyorum."

"Ben seni kucağımda taşıyım, güzelim."

"Tam bir centilmensin!"

Kol kola girerek kumsalın kuzey ucundaki kayaların arasında uzanan küçük koya doğru yürüdüler. Bir noktada, çırlıçıplak oynayan beş-altı esmer gencin yanından geçtiler. Çıplak gövdeler hurma rengini almışlardı.

Mona göğüs geçirerek, "Şunların rengine bak," dedi. "Bunların yanında bir balığın karnının altı gibi kalıyorum ben."

Michael başını iki yana salladı. "O hoş değil ki! Yanık çizgileri yok."

"Neleri yok?"

"Yanık ten sınırı. Mayonu çıkarınca beyaz deriyle yanmış deri arasında bir çizgi olur hani."

"Ona ne gerek var ki? Ayrıca ben kimsenin yanında mayomu çıkarmadım nicedir. Her yanımin esmerleşmiş olmasını yeğlerim."

"Sen bilirsin. Ben yanık çizgisi belli olsun isterim."

"Çıplak dolaşmaya utanıyorsun da ondan. Aslında sen geri kafalısın."

"Az önce de seks düşkünüydüm."

Mona kumsaldan bir tutam yosun alıp Michael'ın kulağına astı. "Sen seks düşkününü, geri kafalı nonoşun birisin."

Daracık kumsalda otuz-kırk kadar çıplak erkek vardı. Mona'yla Michael üstünde *Chez Toi ou Chez Moi?* yazısıyla çıplak bir erkek resmi bulunan plaj havlusunu yere serdiler.

Mona önce çevresine, sonra da havluya baktı. "Ne kadar gereksiz. Bakanların bir karşılaştırma yapmalarından korkmuyor musun?"

Michael pantolonuyla gömleğini çıkardı, yeşil-sarı çizgili saten mayosuyla havlunun üstüne uzandı.

Mona da kendi pantolonuyla tişörtünü çıkardı. "Büyük beyaz bir balinaya benziyorum, değil mi?"

"Saçma. Çok güzelsin. Bir eylül sabahını andırıyor-sun."

"Kumsalın bu ucunda ne yararı olacaksa?!"

"Hiç belli olmaz. Heteroseksüellik salgın bir hastalık gibi yayılıyor. Tanıdığım nice gey, kadın tavlama için Sutro Banyolarına gitmeye başladılar."

"Ne garip."

"Evet. Bir süre sonra hiçbir şeyin eski tadı kalmıyor. Kendi adıma söylemek gerekirse, ben, sevgilisi hafta sonunu geçirmek için Los Angeles'e giden bir adam tavlama diye Lion'da oturup kafa çekerek karaciğerimi mahvetmekten biraz sıkılmaya başladım."

"Sen de sıradan, düzcinsel bir erkek mi olacaksın yoksa?"

"Öyle bir şey demedim."

Mona yüzüstü dönerek Michael'a bir şişe güneş yağı uzattı. "Sırtımı yağlar mısın lütfen?"

Michael güçlü, yuvarlak hareketlerle isteneni yaptı. "Vücudun çok güzel biliyor musun?"

"Sağol, canım."

"Bir şey değil."

"Miki Fare?"

"Efendim?"

"Sence ben hep eşcinsellerle gezen karılardan mı olacağım?"

"Nee?"

"Bence öyle. Eminim."

"Sen gene o halüsinasyon yapan mantarlardan yemişsin."

"Öyle de olsam aldırmayacağım belki. Daha kötüsü de olabilir."

"Saçmalıyorsun, Mona."

"Yoo... Belirtilere baksana. Senden ayrı kalamıyorum. Buzzby'ye, The Endup'a gidip dans ediyoruz. Palms'da neredeyse demirbaş haline geldim." Güldü. "Orada o kadar çok Mavi Ay içtim ki Dorothy Lamour'a dönüşeceğim gibime geliyor."

"Mona!"

"Bak Fare, artık erkek denebilecek bir erkek bile tanımıyorum neredeyse."

"Eee, burası San Francisco."

"Ondan değil. Düz erkeklerin çoğu hoşuma da gitmiyor. Brian Hawkins'den iğreniyorum. Onlar da pek hayvan gibi oluyorlar. Sıkıcı, kaba..."

"Sana hep kötülerini rastlamış belki."

"İyileri nerede o zaman?"

"Bilmem. Ama vardır herhalde."

"Olgun erkeklerden de söz etmeye kalkma. Onların kılıklı göğüslerinde de gerçek bir domuzun yüreği gizlidir çoğunlukla. Onları da denedik.

"Ne diyebilirim?"

"Hiç. Hiçbir şey."

"Seni çok seviyorum, Mona."

"Biliyorum, biliyorum."

"Bazen... keşke bu kadarı yeterli olsaydı diyorum."

İki saat sonra el ele tutuşup yürüdüler ve Hazreti Musa'nın Kızıl Deniz'den geçişi gibi çıplak erkek gövdelerini yararak plajdan çıktılar.

Akşam yemeğini Pier 54'te yediler. Buzzby'de biraz dans edip on buçuk sularında Barbary Lane'e döndüler.

Mary Ann merdivenlerde karşılaştı onlarla.

Mona, "Hafta sonu nasıl geçti?" diye sordu.

"İyi."

"Bir yere mi gitmiştin?"

"Eski okul arkadaşlarıyla kuzeye gitmiştik."

"Michael Tolliver'la tanıştın mı? Yeni oda arkadaşım."

"Hayır, sanmıyorum."

"Evet." Michael gülümsüyordu. "Tanışmıştık."

"Özür dilerim, hatırlayamadım."

"Safeway markette."

"Aaa, evet. Nasılsınız?"

"Yuvarlanıp gidiyoruz işte."

Eve girince Mona sordu: "Sen Mary Ann'le bir süpermarkette mi tanıştın?"

Michael acı acı güldü. "Robert'ı tavlamaaya çalışıyordu."

"Buyurun bakalım," dedi Mona. "Buyurun bakalım."

Mary Ann çantasını boşalttıktan sonra evin içinde annesinin Rigdemont Mall'dan yolladığı pembe kapitone sabahlıkla huzursuzca dolaşmaya başladı.

Pazar akşamlarından *nefret* ediyordu.

Çocukken, pazar akşamlarının tek bir anlamı vardı onun için. Bitirilmemiş ev ödevleri.

Şimdi de aynı duyguları taşıyordu. Suçluluk, endişe, cezalandırılmak korkusu. Bitirilmiş olması gereken ev ödevi Beauchamp Day'di. Er ya da geç, bunun bedelini ödeyecekti.

O gece kendini biraz şımartmaya karar verdi.

Bir domuz pirzolasını suyun altına tutarak eritti. Bir yandan da düşünüyordu. Marcel&Henri'den alınmış pahalı bir eti fırına atarak kurutmak günah olur muydu. acaba?

Oturma odasındaki küçük masanın üstüne baharat kokulu bir mum yerleştirdi, Tasarım-Araştırma'dan aldığı bez peçeteleri, ceviz saplı çatal bıçağını, Dansk taklidi porselenlerini, inek biçimindeki seramik sütlüğünü çıkardı.

İnsan yalnız da yaşasa düzenini kurmalıydı.

Mutfakta bir sebze aradı. Birkaç yaprak buruşuk yeşil salatayla yarısı yenmiş bir ıspanak suflesinden başka bir şey yoktu. Lor peynirinin içine incecik taze soğanlar doğramaya karar verdi.

Mum ışığında yedi yemeğini. Bir yandan da bir kadın yazarın kaleminden çıkma, Birden Fazla Orgazm Arayışı başlıklı bir yazı okuyordu. Müziği KCBS-FM programı sağladı.

İşim yok, hiç aklım yok.

Kendime de saygım yok.'

Ekmeğim yok.
Sevenim yok...
Yuvama dönmek istiyorum.
California'da hiç yağmaz derler,
Ama bir de yağdı mı seller gider...

Yemekten sonra, Bitkilerle Yüz Bakımı kitabındaki Canavar Maskesi' tarifini denemeye karar verdi. Biraz yulaf, birkaç kuru erik ve çürümeye yüz tutmuş bir inciri küçük bir tencerede kaynatarak yıvışık bir karışım elde etti ve hepsini yüzüne sürdü acımasızca.

Banyoyu bol sabunlu suyla doldurup yirmi dakika hiç kıınıldamadan yattı.

Maskesinin kuruduğunu, yer yer çatlayıp cüzam yaralarının kabukları gibi göğsünün hizasındaki suya dö-küldüğünü hissediyordu. Bir on dakika daha böyle oylanabilirdi.

Peki ya sonra?

Anasıyla babasına mektup yazabilirdi.

Sierra Kulübü'nün başvuru formunu doldurabilirdi.

Az ilerideki ucuzluk mağazasına gidip bir kahve fincanı daha alabilirdi.

Beauchamp'a telefon edebilirdi.

Bir Japon korku filminden fırlamışcasına çıktı banyodan. Aynada yüzünü incelemeye durdu.

Fırında pişmiş bir domuz pirzolasına benziyordu suratı.

Ne için yapmıştı bunu?

Kıçın Düşünceye Dek Danset'e gitmek için mi? Bay Halcyon için mi? Aşağıdaki Michael Bilmemne için mi? Uykusunda yabancı adlar sayıklayan evli bir erkek için mi?

Telefon etmeyecekti. Onun sunduğu sevgi, sonu olmayan, yıkıcı, yalana dayalı bir sevgiydi.

Onun kendisini araması gerekecekti.

Nicholas ve Alexandra elinde, gece yarısından az önce uyuyakaldı.

Telegraph Hill'deki evde, DeDe kitaplıktaki gemi saatini ayarlayan Beauchamp'ı kötücül bakışlarla izliyordu.

"Bugün Splinter'la konuştum," dedi.

Kocası hiç başını kaldırmadı. "Öyle mi?"

"Sizin Guardsmen üyelerinin Tam Dağı'na gideceklerini unutuvermiş."

"Ya? Buraya mı telefon etti?"

"Hayır."

"Öyleyse?"

"Ben Oona'yı aramıştım, telefona Splint çıktı."

"Sen Oona'dan nefret edersin."

"Opera Sevenler Birliği'nde birlikte hazırladığımız bir konu var. Splinter bu kadar önemli bir toplantıyı nasıl unuttu dersin, Beauchamp? Siz ikiniz aynı alt-kurulda görevliymişsiniz."

"Hiç anlayamadım."

DeDe duyulabilecek bir sesle homurdandı. Beauchamp kanepede uyuklamakta olan köpeğe bir ıslık çaldı. Efendisi yazı masasının çekmecesini açıp tasmağını çıkarınca köpek heyecanla havladı.

"Ben Sezar'ı dolaştırmaya çıkıyorum."

DeDe kaşlarını kaldırdı. "Ben bugün onu iki kere dolaştırdım."

"Olsun. O zaman ben biraz hava alırım."

"Ne oldu? Tam Dağı'nda yeterince hava yok muydu?"

Kocası hiç karşılık vermeden çıktı. Aşağı inmeden yatak odasına uğradı. Kapıyı kapadı, çamaşır çekmecesini karıştırarak Mendocino'dan getirdiği bir şeyi aradı. Bulunca spor ceketinin göğüs cebine koyup karanlık

garaja indi. Orada da cebinden çıkararak Porsche'nin torpido gözüne yerleştirdi.

Sezar'ı Filbert Merdivenlerinden yukarı götürürken, bunu iyi düşündün, dedi kendi kendine.

Bu, çok güzel oldu.

Mona Domuza Karşı

Mona'nın, Adorable Külotlu Çorapları şirketinin başkanı Bay Siegel'la toplantıya girmeden Mary Ann'in masasının yanında durduğu pazartesi sabahı, pazartesisilerin en kötüsüydü belki.

"Senin neyin var, tatlı bebek?"

"Hiçbir şey. Her şey."

"Eeevet. Ayın hareketlerinden ötürüdür. Haa aklımdayken... Az sonra Kalın Bok Siegel'la bir toplantımız var. Beauchamp'ı bir yerlerde gördün mü?"

"Hayır."

"Görürsen, on dakikada orada olmasını istediğimi söyledi. Hey... sen iyi misin, Mary Ann?"

"İyiim."

"İstersen bir Valium vereyim."

"İstemem, sağol. İyiim."

"Belki de o Valium'u ben kendim almalıydım."

Mona reklam metniyle resimleri sımsıkı tutmuş, Beauchamp'ın yanında dikiliyordu.

"Kaygısız bir yaklaşım benimsemeliyiz," diyordu. "Söylediklerimizi geri alıyor değiliz. Yalnızca bir *gelişme* getiriyoruz. Yüzde yüz naylon ağ zararlı değildi. Şimdi ki, yalnızca... ondan daha iyi."

Müşterinin yüzü hiç değişmedi.

"Gençlik imgesi verebilmek için çok önemli tabii. Pamuklu ağ çok daha yeni, daha çağdaş. Pamuklu ağ, çağdaş, hareketli kadınlar için yaratıldı."

Buda beni affetsin diye düşünüyordu.

Resimlerin ilkini gösterdi. Saçı Dorothy Hamill modeli kesilmiş genç bir kadın bir tramvayın basamaklarından sarkıyordu. Metin kısaydı: "Eteğimin altında Adorable olduğunu bilmek isterim."

Mona elindeki sopayla işaret etti.

"Dikkat ederseniz başlıkta pamuklu ağdan hiç söz yok."

Müşteri, "Hıı," diye mırıldandı.

"Fikir orada tabii. Sağlıklı, güvenli, kullanışlı. Ama bunu hemen söylemiyoruz. Pes perdeden, belirsizce, algılama eşiğinin altında etki yaratmak istiyoruz."

"Pek açık değil," dedi müşteri.

"Ağ konusuna daha sonra geleceğiz. Dördüncü paragrafta. Çorabın ağını insanların gözünün içine sokmak istemeyiz. İncelik..."

Çorabın ağını insanların gözünün içine sokmak mı? İkinci bir Lillian Hellman olmayı uman karı o muydu?

Müşteri homurdandı. "Biz incelik satmıyoruz, tatlım."

"Öyle mi? Ya ne satıyoruz, tatlım?"

Beauchamp kızın kolunu sıktı. "Mona... Bay Siegel, belki de ağı birinci paragrafta bir yere yerleştirebiliriz."

"Sayın bayan onu istemiyor galiba."

"*Kadın*, Bay Siegel, kadın deyin. Bana sayın bayan demeyin. Ben size sayın bay demeyi aklımın köşesinden bile geçirmem."

Beauchamp kıpkırmızı kesilmişti. "Allah kahretsin, Mona... Bakın Bay Siegel, gerekli değişiklikleri ben kendim yapabilirim sanıyorum. Mona, seninle de daha sonra konuşuruz."

"Bana patronluk taslama, pezevenk! Bu işle nikâhlı değilim ben."

"Mona, çizgiyi çok aştın..."

"İyi ki de aştım! Kim bu pis kapitalist, şişko, ağ düşkününü herifle aynı çizgide olmak ister ki!"

"Mona!"

"Siz ağ mı istiyorsunuz, Bay Siegel? Ben şimdi size ağ gösteririm..." Fırtına gibi yürüdü kapıya kadar. Orada durdu, geri dönüp Beauchamp'a bir Budist küfürü savurdu: "Senin de 'karma'nın içine sığılmış!"

O akşam Michael'a da haber verdi.

"Peki, ne yapacaksın, Mona?"

Mona omuz silkti. "Bilmiyorum. İşsizlik sigortasından yararlanabilirim. Belki kolektif yaşam süren bir kadın topluluğuna katılırım. Kusurlu mallar satan yerlerden alışveriş ederim. Kokaini bırakırım. İdare ederim."

"Belki Halcyon konuyu bir kere daha düşünmeyi kabul eder."

"Onu unut. Ömrümün en keyifli saatiydi. Milyon verseler o saati geri vermem."

"Belki ben yine eski işime girebilirim."

"Bir şeyler yaparız, Fare. Ben de bağımsız çalışabilirim. Bayan Madrigal anlayış gösterecektir."

Michael yere oturdu, Mona'nın ayakkabılarını çıkarp ayaklarını ovuşturmaya koyuldu. "Seni çok seviyor, değil mi?"

"Kim? Bayan Madrigal mı?"

"Evet."

"Evet. Seviyor galiba."

"Belli oluyor. Kovulduğunu söyledin mi?"

"Hayır. Söylemek gerekecek herhalde."

Kuyruğu havada tutmaya çalışıyordu ama işinden olduğuna üzüldüğü belliydi. Michael onu neşelendirmek için her zamanki yöntemini uygulayarak gazeteden bazı ilanlar okumaya başladı.

"Tanrım! Şunu dinle! 'Otuz iki yaşında, eli yüzü düzgün, kurşet görünüşlü, adli muhabirlik yapan bir gencim. Barlardan, banyolardan, şımarıklardan bıktım. Bahçıvanlıktan ve klasik müzikten hoşlanan *gerçek* bir erkekle kalıcı bir ilişki kurmak istiyorum. Şişmanlar, efemineler ve uyuşturucu kullananlar lütfen başvurmasınlar. Samimiyim. Ron."

Mona güldü. "Sen *samimi* misin?"

"Kim değil ki?"

"Beni hiç düşünmeden bırakıp gidersin değil mi?"

Michael bir an duraladı. "Ancak Potrero Tepesi'nde bir evi, çok şık bir mutfak, çalışan bir şöminesi, küçük ama özenle düzenlenmiş bahçesinde kızıl tüylü bir av köpeği varsa."

"Boşuna umutlanma."

"Biliyor musun, üç yıl önce, buraya gelmeden önce, hiç bu kadar çok ibne görmemiştim. Dünyada bu kadar çok ibne *bulunduğu* aklıma bile gelmezdi. Tanrım! Benim yapacağım tek şey bir partiye gitmek diyordum. Orada istediğimi seçebilirim sanıyorum. Herkes bir sevgili aramıyor mu?"

"Hayır."

"Her neyse, hemen hemen herkes. Beni kapışırılar sanıyordum. En fazla altı ayda tamam diyordum."

"Kapıştılar ya! Yüzlerce kez."

"Hiç komik değil."

"Peki, Robert'ı saymıyor musun?"

"Kısa ömürlü ilişkiler sayılmaz."

"Peki, ben bir bıyık bıraksam ne dersin?"

Michael gülererek bir minder fırlattı kıza. "Hadi gel, sinemaya gidelim."

"Bilmem."

"Surf'te Fellini oynuyor. İki film birden."

"İç karartır."

"Öylesi değil. Koca koca memeler, cüceler, güzel oğlanlar falan var."

"Sen git. İstersen arabayı da al."

"Sen ne yapacaksın peki?"

Mona omuz silkti. "Anaïs Nin okurum belki. Belki de bir Quaalude yutarım. Bilmiyorum."

"Benim MDA hâlâ senin hap kutunda mı?"

"Evet. Sinemaya gitmek için MDA'ya gerek yok ki!"

"Sinemaya gitmeyebilirim, anneciğim."

"Yaa?"

"Tek başıma film seyretmekten nefret ediyorum."

"Kusura bakma, Michael, ben hiç..."

"Tamam, anladık."

"Nereye gideceksin?"

"Şuraya buraya."

"Serserilik edeceksin yani."

"Belki."

"Dikkatli ol, e mi!"

"Ne?"

"Tehlikeli bir şey yapma."

"Sen fazla gazete okuyorsun."

"Sen dikkatli ol da! Kafanı da bozma. Yakışıklı prensin günün birinde çıkıp gelecektir."

Michael kıza kapıdan bir öpücük yolladı. "Seninki de, ahbap!"

Mona yarım saat süreyle evde oradan oraya dolaştı. Kaktüsle öyalandı, Ching sikkeleriyle uğraştı.

Quaalude almamaya karar vermişti. Uykulu bir gevşeklik veriyordu ilaç. Birlikte gevşeyecek ve uyuyacak biri olmadıktan sonra o da beş para etmezdi.

Birlikte gevşemek. Tek bir fiil halinde ifade edilebilir miydi acaba bu. Gevşesmek. O karşılıklı gevşemek anlamına mı gelirdi yoksa?

Sözcükler hep Mona'nın aklını kurcalardı. Sanatla, ekmeğini kazanmanın arasındaki farkı da hatırlatarak. Annesi, "Mona sözcükleri çok güzel kullanıyor," derdi aldırmazlıkla; "bir de o yolla Ekmeğini Kazanmayı başarsabilse."

Annesi kendi ekmeğini Emlakçılıktan kazanıyordu.

Sekiz aydır konuşmamıştı annesiyle. O Minneapolis'te Reagan'ın seçim kampanyasına katılıp Mona'nın büyük bir umursamazlıkla annesine Kozmik Işık Dostları topluluğuyla bir Cinsel Bilinçlenme Kampına gittiğini yazdığı günden beri.

Bunun da önemi yoktu.

Gün geçtikçe, Mona'ya öyle geliyordu ki gerçek annesi evrenle tam bir uyum içinde bulunan, marihuana bitkilerine bile adlar takan kadındı.

Onun için de olanları Bayan Madrigal'a anlatmak için aşağı indi.

Pabuç Ayağına Uyuyorsa

Michael MDA almamaya karar verdi. MDA kullanan birinin bir hafta önce Barracks'da pat diye düşüp öldüğüne ilişkin söylentiler gelmişti kulağına. Herhalde doğru değildi ama insan şansını zorlamamalıydı.

Aslı aranırsa San Francisco'nun gey çevrelerinde buna benzer bir sürü gizemli söylence dolaşırdı. Nasıl ortaya çıktıklarını da Tanrı bilirdi ancak.

Bir Ressam'dan söz ediliyordu bir kere. Barlarda oturup beğendiği erkeklerin resimlerini yapan, sonra da onları evine götürüp öldüren kara derili, kötücül bir adam.

Bir de Beyazlı Adam vardı. Beyaz Minibüsle dolaşan. Topladığı gafil yolcular bir daha asla evlerinin yolunu bulamayan, yüzü hiç tanınmayan Beyazlı Adam.

Bir de Dempster Dumpster Katili; onun da sado-mazoşistik fantezileri sınır tanımıyordu denildiğine göre.

Sonunda, insanın Mary Tyler Moore'dan başkasına bakmamaya yemin edeceği geliyordu.

Dönüp dolaşıp yine Castro'ya gitti. Gey çevrelerin uğrak yeri olan bu semti günde en az iki kere kötüleyip yerin dibine sokardı ama insan arkadaş arıyorsa kalabalığa karışmakta da yarar vardı.

Toad Hall'la Midnight Sun duvardan duvara gri kaşe takım elbiseydi. Oraları boşverip çizgili kadife pantolonuyla balıkçı kazağının daha az yadırganacağı Twin Peaks'e uğradı.

Çoktan anladığı bir şey vardı. Adam tavlamaya çıkmak, otostop yapmaya benziyordu bir bakıma.

İnsan nasıl birine yaklaşmak istiyorsa onun gibi giyinmeliydi.

"Kalabalık değil mi?" Bardaki adam Levis, futbol forması ve kırmızı, beyaz, lacivert Tigers pabuçlar giyiyordu. Köşeli bir çenesi, hoş bir yüzü vardı. Michael'a bir zamanlar katıldığı İsa İçin Kampüste Kampanya hareketinde birlikte çalıştığı gençleri hatırlatmıştı.

"Acaba neden bu kadar kalabalık?" diye sordu. "Dolunay falan mı var?"

"Bana öyle şeyler sorma," dedi adam. "O astroloji saçmalığına hiç inanmam."

Olumlu not almıştı. Mona ne derse desin, Michael da kafayı yıldızlara takanlardan hoşlanmazdı.

Devam et, dedi kendi kendine. İşlet onu. Ucuz numaralardan utanma.

"Kimseye söyleme ama ay, Uranüs'te"

Adam boş boş baktı ona. Sonra işletildiğini anladı:

"Bence ay senin anüsünde."

Adamın onu beğendiği de belliydi. "Ne içiyorsun?" diye sordu.

"Maden suyu."

"Öyle bir şey olduğunu anlamıştım."

"Nasıl?"

"Bilmem. Çok sağlıklı bir görünüşün var da."

"Sağol."

Adam elini uzattı. "Ben Chuck."

"Ben de Michael."

"Merhaba, Mike."

"Michael."

"Peki. Sana bir şey diyeyim mi, ahbab? Açık açık söyleyeceğim. Kapıdan girdiğin anda dikkatimi çektin. 'İşte bu çocuk, Chuck!' dedim kendi kendime. Yemin ederim!"

Bu herife de ne oluyordu böyle. Michael. "Devam et," diyerek sırtıttı.

"Okşanmaktan hoşlanırım."

"Neden biliyor musun?"

"Hayır."

Adam kendine güvenen bir havayla gülümsedi, sonra da Michael'ın pabuçlarına işaret etti. "Bunlar."

"Pabuçlarım mı?"

Chuck başını salladı. "Evet. Bass Weejuns."

"Öyle mi?"

"Bir de beyaz çorapların."

"Anlıyorum."

"Yeni mi bunlar?"

"Yoo, kısa bir süre önce yarım pençe yaptırttım."

Chuck gözlerini mokasenlerden ayırmadan hayran hayran başını salladı. "Yarım pençe! İnanılacak gibi değil!"

"Özür dilerim ama sen..."

"Kaç çiftin var?"

"Yalnız bunlar."

"Bende altı çift var. Siyah, kahverengi, koyu bej..."

"Çok mu seviyorsun bu markayı?"

"Sen benim gazetedeki ilanımı gördün mü?"

"Hayır."

"Şöyle diyordu..." Michael'ın gözünün önüne getirebilmesi için elleriyle de gösterdi. "Şöyle koca koca siyah puntolarla... 'Bass Weejuns' "

"İlk anda göze çarpacak sözler."

"Çok telefon eden oldu. Üniversiteli tipler. Bu kentteki bir çok erkek o pırıltılı perilerden bıkmış durumda."

"Bunu anlayabilirim."

Adam biraz daha sokularak sesini alçalttı. "Hiç pa-
buçlar ayağındayken yaptın mı?"

"Hatırladığım kadarıyla, hayır. Bana bak, madem altı çiftin var, niye bu akşam da birini giymedin?"

Chuck bu görgü eksikliğinden dehşete düşmüştü. "Futbol formasıyla her zaman Tigers giyerim!"

"Tamam, anladım."

Ayağını kaldırmış incelemeye sunuyordu. "Bunlar tıpkı tıpkısına Billy Sive'ın *İlk Koşucu*'da giydiklerinin eşi."

Bayan Madrigal kapıyı açtığında şaşılacak kadar durgun görünüyordu.

"Mona! Tatlım."

"Merhaba. Arkadaş isteyebilirsin diye düşündüm."

"Elbette."

"Yalan aslında. Ben arkadaş arıyordum."

"Olsun. Her şey karşılıklı. İçeri gelsene."

Ev sahibi konuğuna bir bardak şeri doldurdu. "Michael yok mu?"

Mona başını salladı. "Bu gece iyice havalandı sanırım."

"Anlıyorum."

"Allah bilir kaçta döner."

"Çok tatlı bir çocuk, Mona. Benim onayımı aldığını bilmeni isterim."

Mona burnunu çekti. "Onunla evlenecekmişim gibi konuştun."

"Evlilikler de çeşit çeşittir, canım."

"Michael'la benim aramdaki durumu anladığınızı sanmıyorum."

"Bak, Mona... Cinsellikten daha güçlü bağlar da vardır. Daha kalıcı bağlar. Küçükken annem bana bir şey söylemişti. Genç bir çift ilk evlendikleri yıl her sevişmelerinde bir kutuya bir sent atsalar, ondan sonraki yıllarda da her seviştiklerinde bir sent çıkarsalar, yine de bütün parayı bitiremezler... İşe bak! Bunu yıllardır düşünmemiştim."

"Çok matrak."

Bayan Madrigal gülümsedi. "Kutuya başlangıçta da pek fazla para atamayanlar için.. benim gibileri için de bir avuntu oluyor."

Mona biraz utanmıştı. Şerisinden bir yudum aldı.

"Michael'la konuştun mu, canım?"

"Senin hakkında mı?"

Ev sahibi başını salladı.

"Hayır. Bence o sana kalmış bir şey."

"Siz birbirinize çok yakınsınız da. Bir şeyler sormuş olmalı."

"Hiçbir şey sormadı."

"Onunla konuşsan da... aldırmam sanıyorum."

"Anlıyorum ama o senin bileceğin iş,"

"Teşekkür ederim, canım."

Sonunda, "İşten atıldım," dedi Mona.

"Neee?"

"O pezevenk moruk beni kovdu."

"Kim?"

"Edgar Halcyon. Damadı ispiyonlamış, ihtiyar da kırıma tekme bastı."

"Mona, ama niye...?"

Mona homurdandı. "Sen Edgar Halcyon'ı tanımazsın. Barbary kıyılarının bir numaralı oruspu çocuğudur."

"Mona!"

"Öyledir işte! Aslında rahatladım. Nefret ediyordum o işten. Yok demografik dağılım, yok tüketici araştırmaları..."

"Bir şey mi yaptın, Mona?"

"Bir müşteriye dürüst davrandım."

"Ne dedin?"

"Ne önemi var?"

"Benim için önemi var; Mona."

"Allah allah, sana da ne oluyor?"

"Ben... Özür dilerim. Kusuruma bakma. Senin durumun nasıl? Para bakımından yani."

"İyi. Kirayı öderim."

"Onu sormak istememiştim."

"Biliyorum. Ben de özür dilerim. Ben de seni terslemek istememiştim. Durumum kötü değil, Bayan Madrigal. Gerçekten."

Durumu pek iyi de değildi. On dakika sonra evine döndü ve Quaalude'u yuttu. İlaç onu uyuttu.

Michael bir buçukta döndü. Kanepede uyuyan kızı uyandırdı. "İyi misin, bebeğim. Yatağına yatmak ister misin?"

"Hayır. Burası iyi."

"Bak, bu Chuck, Mona."

"Meraba, Chuck."

"Meraba, Mona."

"İyi uyu, tatlı bebek."

"Sen de."

İki erkek Michael'ın odasına girip kapıyı kapadılar.

Irza Geçmenin Konuşulması

DeDe annesini Halcyon Tepesindeki terasta buldu. Frannie 1976 San Francisco Sosyete Rehberini okurken dehşete düşmüştü.

"İnanmıyorum," diye söyleniyordu. "İnanamıyorum."

"Anne, onu bir dakika bırakır mısın lütfen?"

"Sosyete Rehberine geçmişler! Gerçekten adları buraya geçmiş!"

"Kimler?"

"Broadway'deki eski Feeney arazisini alan o korkunç insanlar. Viola, adlarının Sosyete Rehberine geçtiğini söyledi ama inanmamıştım."

"Adam yedi dil konuşuyor, anne."

"İsterse *step* dansı bilsin. Onlar Castro'da oturuyorlardı, DeDe... Şimdi de adamın sevgilisiyle birlikte oturuyorlar. Yoksa kadının sevgilisi mi?"

"Binky'ye sorarsan ikisinin de sevgilisiymiş."

"Olamaz. Olabilir mi? Gerçi o çocuğu hiçbir yere götürmüyorlar... Oturduğu bölümün de ayrı bir kapısı var. Onun için adresi bile aynı değil..."

"Anne, seninle konuşmam gerek."

"Viola'ya bakarsan posta kodları bile ayrıymış."

"Anne?"

"Ne canım?"

"Sanırım Beauchamp'ın bir metresi var."

Sessizlik.

"Sanmak değil, eminim aslında."

"Ah şekerim... Zavallı yavrum! Nasıl...? Emin misin? Şu sürahiye uzatır mısın?"

DeDe elini Obiko çantasına sokarak suç delili eşarbyı çıkardı. Frannie Mai Tai içmeye ara vermeden inceledi eşarbyı.

"Bunu arabada mı buldun?"

DeDe başını salladı. "'Pazartesi günü işe yayan gitti. Binky'yle ben de Porsche'yle Bay Lee'ye gittik öğleyin. O zaman buldum. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştım." Sesi çatlamıştı. Ağlamaya başladı. "Bu kez çok eminim, anne."

"O kızın olduğuna emin misin?"

"Başında görmüştüm."

"Belki kızı arabayla evine falan bırakmıştır, DeDe. Ayrıca... aralarında bir şey olsaydı baban fark etmez miydi sence?"

"Anne! Biliyorum diyorum!"

Frannie de burnunu çekmeye başlamıştı. "Öyle güzel bir parti olacaktı ki!"

DeDe ögle yemeğine Prue Giroux'nun Nob Hill'deki evine gidecekti.

Başka zaman olsa, o koşullar altında hiç uğramazdı ama bu *herhangi* bir ögle yemeği değildi.

Sorumlu ve kaygılı ev kadınlarının toplumsal önem taşıyan konuları tartışmak için ayda bir düzenledikleri Forum toplantısıydı söz konusu olan.

Daha önceki aylar alkolizm, lezbiyenlik ve bağbozumunda çalışan kadın işçilerin durumu ele alınmıştı. O gün de, bayanlar, ırza geçilmesi konusunu konuşacaklardı.

Prue'nun aşçısı da harika bir pavuryalı *quiche* pişirmişti.

DeDe gergindi. İlk kez ögle yemeği yiyecekti Forum'dakilerle. Protokolü de pek iyi bilmiyordu. Ona yol gösterebilmesi için Binky Gruen'ın yanına oturdu.

Binky, "Gözünü Prue'dan ayırma," diye fısıldadı. "O küçük gümüş çingırağı çaldığı zaman sessizlik istiyor demektir. O zaman konuşmayı kesmelisin."

"Ne yapmalıyım peki?"

Binky kızın elini okşadı. "Ne yapacağını Prue söyler."

TİNG LİNG!

Bayanlar çatallarını bırakıp öne eğildiler; kuşkonmazların üstünden bakan on iki düşünceli kadın.

Prue konuklarını gözden geçirerek ağzı kulaklarına vararak sırtıttı. "Merhaba, arkadaşlar," dedi. "Bugün çok önemli bir konuda kişisel duygularımızı paylaşmak için toplanmış bulunuyoruz. Geldiğiniz için teşekkür ederim." Yüzü darbe yemiş sufle gibi birden çöktü. "Bugünkü özel konuğumuz Velma Runningwater, Cehennem Melekleri çetesinin on altı üyesinin ırza geçme girişimi

karşısında kendisini başarıyla savunabilmiş bir Amerikan yerlisi."

Binky sessizce ısıklık çaldı. "O sevicî azmanı karıyı getirdiği günden de ilginç olacak bu!"

DeDe, "Ekmeği uzat," diye fısıldadı.

"Ancak Bayan Runningwater'ın olağanüstü öyküsünü dinlemeden önce, bugün burada toplanmış olan arkadaşlar arasında çok özel bir konuşma yapılmasını istiyorum."

Binky örtünün altından DeDe'yi dürtükledi. "Şimdi dinle. Her zaman yeni bir şey bulur."

Prue dramatik bir havayla duraladı. "Bugün ırza geçme konusunda içimizi dökeceğiz."

Binky, DeDe'yi çimdikledi. "İnanabiliyor musun!"

DeDe sinirinden ekmek atıştırıyordu boyuna. Geoffrey Beane marka gömleğinin koltuk altlarında koyu renkli lekeler belirmişti. İnsan içinde konuşmaktan nefret ederdi o. Kutsal Kalp manastırındayken bile topluluk içinde konuşmaktan ödü patlardı.

Prue, "Bu hiç kolay olmayacak," diye sürdürdü. "Ancak ben her birinizin... büyük bir olasılıkla aklından silmeye çalıştığı bir günü... bedeninizin sizin rızanız olmadan... kullanıldığı... şiddete hedef edildiği bir günü bizimle paylaşmanızı istiyorum. Şimdi açık sözlü olmanın zamanıdır, yaşadıklarınızı kardeşlerinizle paylaşmanın zamanıdır."

Binky, "Shugie Sussman benim kardeşim değil," diye fısıldadı. "Kotiyon'dan sonra Alfa Romeo'mun içine kusmuştu."

"Susss!" dedi DeDe. Saniyeleri sayıyordu. Ne zaman konuşması gerekecekti acaba? Ve ne söyleyebilirdi? Canına yandığının, hiç ırzına geçilmemişti ki! Saldırıya bile uğramamıştı.

Prue 'konuklarının çekingenliğini sezmişti. "Önce ben başımdan geçeni anlatsam daha iyi olacak," dedi.

Binky kıkır kıkır güldü.

DeDe onu tekmeledi.

"Bu öyküyü ilk kez siz duyacaksınız," diye sürdürdü Prue. "Kocamın dışında, daha önce hiç kimseye anlatmadım. Sizin düşündüğünüz gibi Fillmore'da, Tenderloin'da ya da Mission gibi bir yerde değil... Atherton'da oldu!"

On iki gırtlaktan birden bir şaşkınlık sesi yükseldi.

Ev sahibi, pek çok şeye gebe olan sessizliğe düşük yaptırdı: "Ve hepinizin *çok, çok iyi tanıdığı* biriydi."

Prue başını önüne eğmişti. "Çirkin ayrıntılara girmek istemiyorum. Yararı da olmaz... Şimdi belki sizlerden biri de başımdan geçenleri bizimle paylaşmak ister. Sen neler anlatabilirsin, DeDe?"

Allah kahretsin! Hep onu bulurdu.

Peçetesini katlayıp buruşturarak ayağa kalktı. "Ben... Pek emin değilim."

Binky kıkırdadı.

Prue gümüş çingırağını salladı usulca. "Lütfen, bayanlar... DeDe başımdan geçenleri bizimle paylaşacak. Bizler senin kardeşleriniz, DeDe. Bizimle açık konuşabilirsiniz."

DeDe, "Çok korkunçtu," dedi sonunda.

Prue anlayışlı bir havayla mırıldandı. "Elbette. Nerede olduğunu söyleyebilir misin, DeDe?"

Dede yutkundu. "Evde," dedi cılız bir sesle.

Prue sari'sinin önünü tuttu. "Biri zorla içeri mi girdi?"

"Hayır," dedi DeDe. "Bakkalın çırağıydı."

Eve döndüğünde telefonu açıp Jiffy's Market'i aradı, bir kutu bisküviyle bir tuvalet dezenfektanı istedi.

Lionel on dakika sonra kapıdaydı.

Mona aylaklık günlerinin birincisini Malvina'da keyifli bir sabah kahvesi içerek kutladı. Barbary Lane'e döndüğünde Michael duştaydı.

"Tanrım! Dün gece banyolarda yeterince buhar yok muydu?"

Michael başını duş perdesinin dışına uzattı. "Ah, kusura bakma. Pencereyi aç. Ya da dur, ben açayım." Duş bölmesinden çıktı, üstünden sular damlatarak pencereyi açtı.

"Michael... canımın içi..."

"Ne var?"

"Niye öyle yapıyorsun?"

"Nasıl yapıyorum?"

"Blucinle duş yapıyorsun."

"Haa..." Gülerek suyun altına girdi yine. "Popomu tel fırçayla fırçalıyorum." Yerden bir tel fırça almış, gösteriyordu. "Bak. Belirli noktalarda o güzelim yıpranmışlık havasını vermek için bunun gibisi yok." Fırçayı blucin ağında gezdirerek canı yanmış gibi yüzünü buruşturdu. "Ahhh!"

Mona hiç bozuntuya vermedi. "Kendi kendine sado-mazoşizm uygulaması mı?"

Michael kıza biraz su attı. "Kuruyunca harika olacak."

"Bunu nereden öğrendin? Ev Kadını sütunundan mı?"

"İşin gülünecek yanı yok, kadın. Bu blucin bu gece kusursuz olmalı."

"Chuck'la randevun mu var?"

"Kimle? Yooo, hayır. Büyük Arena'ya gidiyorum."

"Yeni bir bar mı?"

"Hayır. Paten pisti."

"Patenle kaymaya mı gideceksin?"

"Evet. Salılar gey gecesi."

Mona gözlerini devirdi. "Artık hiç kuşum yok. Canıma kıyacağımı biliyorum."

"Çok eğlenceli. Gitsen sen de bayılırsın."

Michael duştan çıktı, ıslak jean'ini sıyrarak çıkardı, kurulandı.

Büyük Arena'ya vardığında saat sekizi bulmuştu. Onun için de en kötüsüne hazırды.

Korktuğuna da uğradı.

Erkek pateni kalmamıştı.

Kalmazdı elbette. Dev boyutlu pist, avlanma keyfiyle halkalar çizen divitin gömlekli erkeklerle doluydu.

Michael'ın soluğu kesilmişti.

Lacivert parkasını çıkardı, kadın patenleri giymenin utancına katlandı (beyaz ama püsküllü) ve sarsak adımlarla piste yürüdü.

Çalınan müziği tanıyınca sırtıttı: "Kız Olmayı Seviyorum."

Altı-yedi tane de kız vardı pistte. Dördü, on iki yaşından küçüktü. Öbürleri pastel renkli paten kılıkları giymiş, saçları arı kovanı gibi kabartılıp krepe edilmiş, hepsi Loretta Lynn'e benzeyen kızlardı. Kendileri gibi pastel renkli paten kılıkları giyen delikanlılarla el ele tutuşmuşlardı. Delikanlılar rotayı çiziyor, hep birlikte pupa yelken gidiyorlardı.

Geri kalan yüz kadar erkek aynı derecede usta patenci değillerdi.

Onlar kollarını sallayarak, dişlerini göstererek, blucinleriyle pistin bir yanından öbürüne savruluyorlardı.

Bazıları tek başlarına kayıyorlardı. Bazıları da dörtlü, beşli diziler oluşturmuş, yılan gibi kıvrıla büküle ilerliyorlardı neşeyle. Michael için büyüleyici bir görüntüydü bu.

Bir an durup düşündü.

En son ne zamandı? Murphy'nin Paten Pisti... Orlan-do, 1963.

Pek de kötü değildi aslında.

Dönüşlerde biraz sallanıyordu ama alay edilecek kadar değil.

Beş dakika sonra, ciddi bir şekilde ava çıkacak kadar güven kazanmıştı.

En beğendiği erkek, mavi bir Gant gömleğiyle dar paçalı Çinli pantolunu giyen bir sarışındı. Kuzey Florida liselerinde sınıf başkanlığına seçilen gençleri andırıyordu. Ve büyük bir olasılıkla *hâlâ* Mustang araba kullanıyordu.

Ve tek başına paten kayıyordu.

Michael avının peşine takılmak için iki küçük zenci oğlanı solladı. Şimdi aralarındaki tek engel, üç metre ileride Arthur Murray dans figürleri yapan pastel renkli bir çiftti.

O çift de fırtınaya tutulmuş tekne gibi iskele tarafına kayınca Michael'ın önü açılmış oldu.

Tekerlekli bir yarış atı gibi hissediyordu kendini. Son hamleyi yapmaya hazırды.

Gözlerini hedefinden ayırmadan, dönerken hızını artırdı... ve ne olacağını iş işten geçtikten sonra anladı. Sarışın adam dönmüyordu.

Durmaya karar vermişti.

Oysa Michael nasıl durulacağını unutmuştu.

Çaresizlik içinde havayı yakalamaya çalışırken kutsal gömleğin bir ucu geçti eline. Sağ bacağı kıvrıldı, pal-

dır küldür demir parmaklığa toslarken adamı da kendisiyle birlikte sürükledi.

İki zenci çocuk dönüp baktılar, felaketi, gizlemeye bile yeltenmedikleri bir keyifle izledikten sonra yollarına devam ettiler.

Michael'ın yüzü kan içinde kalmıştı. Sarışın adam ayağa kalkmasına yardım etti.

"Hay allah! İyi misin?"

Michael parmak uçlarıyla yüzünü yokladı. "Burnum kanıyor. Bir şeyim yok."

"Emin misiniz? Bir kâğıt mendil vereyim mi?"

"Sağolun. En iyisi ben bir tuvalete gidip geleyim."

Döndüğünde sarışın onu bekliyordu. "Az önce anons ettiler," dedi. "Şimdi yalnız çiftler kayacak. Var mısın? Erkeksen..."

Michael sırtıttı. "Varım. Yalnız duracağın zaman haber ver."

Bu kez bir çift olarak el ele tutuştular ve dönen aynalı topların altında kaymaya başladılar.

"Adım Jon," dedi sarışın.

"Ben de Michael." Tam o anda yeniden burnu kanamaya başladı.

Kadınlı Erkekli Banyo

Bir sürü sendika idarehanesinin, Meksika lokantalarının ve motosiklet tamirhanelerinin bulunduğu Valencia sokağı, cennetin kapılarının açılmasının beklenemeyeceği kadar külüstür bir sokaktı.

Nedir ki Brian için işin heyecanı biraz da buradaydı.

DAHA SAĞLIKLI YAŞAMAK İÇİN BUHAR BANYO-

LARI yazan neon lambalarını her gördüğünde kapıldığı Tijuana'daki delikanlı duygusuna, sokağın o pespaye havasına bayılırdı.

Banyoların bulunduğu yapının önündeki küçük bölmede plastik kaplı kimlik kartını gösterdi ve bilet kesen adama beş dolar verdi.

Dört dolar giriş.

Bir dolar da parti için.

Pazartesi, partiden ötürü Sutro Banyoları daha da özel bir yer sayılırdı.

Kadınlardan giriş ücreti alınmazdı ve o akşam içeride en az bir düzine kadın vardı.

Onların iki katı kadar erkek. Pembe abajurlu lambalardan, birbirine uymayan eşyalardan, odanın duvarlarını çevreleyen rafta dolaşıp duran küçük elektrikli trenlerden ötürü, Walnut Creek'teki bir evin oyun odasını andıran salonda kadınlarla erkekler bir aradaydılar.

Duvardaki bir başka rafta duran televizyon da *Phyllis*'i sunuyordu konuklara.

Karşıkı duvardaki sinema perdesinde eski bir porno film oynatılıyordu.

Partiye gelen konuklar çıplak dolaşıyorlardı. Ancak bazıları bir hamam havlusunun korumasına sığınmışlardı.

Ve çoğu *Phyllis*'i izliyorlardı.

Brian soyunma odasında soyundu. Başının üstündeki plastik çardakta mekanik bir kanarya ötüp duruyordu. Kuşa bakıp gülümsedi, sonra da beline bir havlu dolayarak televizyon odasına doğru yürüdü.

Koridorda hosteslerden birine rastladı.

"Merhaba, Frieda."

"Ne var, ne yok, Brian."

"Az önce geldim. Bu akşam olay var mı?" Frieda'nın görevi banyolara gelen kadınların erkekler tarafından rahatsız edilmemelerini sağlamaktır. Rahatsız edilmek istemeyenlerin tabii.

Frieda başını iki yana salladı. "Her zamanki gibi sa-kiniz."

"Çok yazık."

Frieda adamın poposunu çimdikledi. "Hadi sen git de kendinle oyna bakalım."

Sonra da, üstünde SIKIYSA yazan tişörtüyle kendisi yürüyüp gitti.

Brian orji odasına girmek için biraz erken olduğuna karar verdi. Parti tam kıvamındaydı. Müşterilerin çoğu üst kata çıkmadan biraz soğuk et, peynir falan atıştırır-lardı zaten. *Phyllis* de bitmemişti henüz.

Belindeki havluyu düzelterek gövdesinin her yanı güneşte esmerleşmiş bir sarışının yanına yaklaştı.

"Size biraz salam sosis ikram edebilir miyim?"

"Eh yani, böylesini de yeni duyuyorum."

Brian sırttı. "Emin olun o anlamda söylememiştim."

Kadın da sırttı. "Ben vejetaryenim."

"Ben de," dedi Brian. Elini uzattı. "El sıkışalım öyley-se."

Kadın onu birkaç saniye süreyle inceledikten sonra sordu: "Siz ne tür vejetaryensiniz?"

"Şeyy... Bilirsiniz canım, en sıkılarından."

"Ama arada sırada süte ve yumurtaya bayılırsınız."

"Doğru. Hafta sonlarında, bir de sarhoş olduğumda bifteğe, süte ve yumurtaya bayılırım. Ya da pirzolaya, süte ve yumurtaya."

Kadın onun yalanına gülüp geçti. "Aslında ben veje-taryenlerle pek ilişki kuramıyorum."

"Ağzının tadını biliyorsun da ondan."

"Biz daha önce tanışmamış mıydık?"

"Ben daha değişik bir laf bulabilirdim."

"Hayır, gerçekten... Bu yıl Yeni Oyunlar'da birlikte top oynamadık mı?"

"Hayır, ama ben..."

"Balinalarla ilgileniyor musun?"

"Neyle?"

"Balinaların kurtarılmasıyla."

Brian keşke bir-iki balina kurtarmış olsaydım diye düşünerek özür dilercesine başını salladı.

"Fok yavruları?"

"Hayır. Eskiden pek çok şeyle ilgilenirdim ama şimdi bir tek şeyle ilgileniyorum."

"Hiç değilse açık sözlüsün."

"Bu övgü dolu sözlerin için teşekkür ederim."

"Hey! Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Yalnız... bir iş için başvurmuşum gibi geliyor."

Kadın güldü. "Öyle zaten."

"Bu kez ikisi de güldüler. Brian ilk adımı atmaya karar verdi. "Bak, benim odam yok ama... istersen üst kata çıkabiliriz."

"Ben teşhirciliği hiç sevmem."

"O zaman belki..."

"Telaşlanma," dedi kadın. "Benim odam var."

Hillary'nin Odası

Mahvolmuştu Brian, yıkılmıştı. *Tanrıça* gibiydi kadın. Liv Ullmann'ın küçük kardeşi... ve bir odası vardı.

Karının niyeti ciddiydi canım!

Kadın kapıyı kapatırken, "Adım Hillary," dedi. Odası büyücek bir dolap kadardı ancak.

"Başka bir şey olsa şaşardım."

"Ne?"

"Adın sana uyuyor. Sen de adına."

"Yağ çekmene gerek yok. Öyle şeyleri çoktan zeride bıraktım ben."

"Yağ çekmiyordum."

"Senin adın ne?"

"Brian."

Kadın oturduğu yatağı işaret etti, "Gel otur, Brian." Çıplak olduğu halde tuhaf bir havası vardı; doktorca bir tavrı. "Bunu sık sık yapar mısın?"

"Banyolara gelmeyi mi?" Düzüşmek demek istemişti herhalde.

"Hayır. Kadınlarla birlikte olmayı demek istemiştin."

Brian en tatlı Steve McQueen gülüşüyle sırtıttı. "Eh, elimden geldiğince."

"Ne zamandır geysin?"

"Nee?"

"Bu konuyu konuşmak istemiyorsan zararı yok."

"İıı... Korkarım sen bir yanlışlık yaptın."

"Peki. Nasıl dersen...." Profesyonel bir anlayış gösteriyordu sanki. Brian'ın kafası bozulmuştu.

"Bak, Hillary, ben gey değilim. Tamam mı?"

"Değil misin?"

"Hayır."

"Öyleyse burada ne arıyorsun?"*

"Şimdi aklımı kaçıracağım! Burada ne aradığımı soruyor. Sen ne aradığımı sanıyorsun kuzum?"

"Buraya gelen erkeklerin çoğu geydir. Hiç değilse bi-seksüel."

"Ben öyle değilim. Oldukça usta sayılırım ama re-

pertuarım sınırlıdır?" Elini kadının bacağının üstüne koydu usulca.

Kadın da o eli usulca kaldırıp kenara bıraktı.

"Hepimizde biraz eşcinsellik vardır, Brian. Sen kendi bedeninde temas halinde değilsin korkarım."

"Ben *kendi* bedenimle temas halinde olmak istemiyorum."

"Hep maço erkek olmana da gerek yok biliyorsun."

"Maço erkek olmaya çalışan kim? Ben sadece düşünmek istemiyorum."

"Evet. Kalpsiz, mekanik bir sömürü..."

"Bak kızım..." Daha yumuşak bir sesle konuşuyordu şimdi. "Benim şovenist bir erkek ya da öyle bir şey olduğumu söylemeye çalışıyorsan haksızlık ediyorsun. Eşitiz, değil mi? Durumumuza baksana. Sen beni odana çağırdın, ben de kabul ettim. Öyle değil mi?"

"Bu adam yardım bekliyor diye düşünmüştüm."

"Doğru! Yardım bekliyorum. Hem de nasıl."

"Aynı şey değil."

"Garipsem suç bende mi? Ne yapabilirim? Kendimi bildim bileli kadınlara ilgi duyarım. Belki sapıklık ama öyleyim."

"Alayı bırak. Senin geylerden üstün bir yanın yok."

"Ben öyle bir şey dedim mi, Hillary? Geyleri severim ben. Onları oldukları gibi kabul ederim. Tanrım, en iyi dostlarımdan bazıları geylerdir dedirteceksin neredeyse."

"Desen de inanmam."

"Bak, Hillary..."

"Sen gitsen daha iyi olacak, Brian."

"Lütfen bir dakika..."

"Frieda'yı çağırmak zorunda bırakma beni."

Brian ayağa kalkıp yere düşen havlusunu aldı. Hillary kapıyı açmış onun çıkmasını bekliyordu.

Brian, "Bir gün," diye başladı çabuk çabuk, "on iki

yaşımdayken, izci oymağımızdaki bir çocukla donlarımı çıkartmıştık..."

"O sayılmaz," dedi Hillary.

Kadın kapıyı kapatırken Brian istek dolu bakışlarla baktı.

Venüs yine istiridyesinin içine girmişti.

Yatakta Kabvaltı

Michael uyandığında ağzının içi paslıydı.

Elinden geldiğince sessizce çıktı yataktan. Banyoya girdi, Tiffany marka gümüş tüp sıkacağıyla fırçasına diş macunu sıktı. Kapıyı kapatarak dişlerini fırçaladı..

Parmak uçlarına basarak yatak odasına döndüğünde çarşafın altındaki kabartı sesini duyurdu: "Hile yaptın."

Michael yeniden yatağa girdi. "Senin uyuduğunu sanıyordum."

"Şimdi benim de dişlerimi fırçalamam gerekecek."

"Gerekmez. Ben kendi ağzımın kokusu konusunda paranoyağım. Senin ağzının değil."

Jon çarşafı üstünden atıp banyoya yöneldi. "Bir ortak yönümüz daha var öyleyse.

Mona kapıya vurmak için kötü bir an seçmişti.

"Evet? Bir dakika, Mona..."

Mona kapının öbür yanından seslendi. "Oda servisi, baylar. Çarşafı üstünüze çekin yeter."

Michael gülerek baktı Jon'a. "Evini paylaştığım kız. Sıkı dur."

Birkaç saniye sonra Mona bir tepsi kruasan ve kahveyle içeri girmişti.

"Günaydın," dedi, "bakın ne getirdim."

O çıktıktan sonra Jon, "Sevdim kızı," diye mırıldandı. "Her sabah yapar mı bunu?"

"Hayır. Sanırım merak etti."

"Neyi?"

"Seni."

"Yaa. Yoksa siz ikiniz..."

"Hayır. Yalnızca arkadaşız."

"Hiç ...?"

Michael başını iki yana salladı. "Hiç."

"Neden?"

"Neden mi? Çünkü ben böyle yaratılmışım desem."

"Yani?"

"Yani kadınlar söz konusuysa ben bakirim. Tipik bir Kinsey vakası."

"Yaa."

"Bu seni ürküttü mü?"

"Hayır. Yalnız... Kaç yaşındasın?"

"Umarım piliç meraklısı değilsindir. Yirmi altı yaşındayım."

"Ben yirmi sekiz yaşındayım. Piliç meraklısı da değilim."

"Buna sevindim."

"Lisede nasıldın?"

"Genellikle ortayla geçerdim."

Jon güldü. "Lisede kızlarla aran nasıldı demek istedim. Hiç kız tavlamadın mı?"

"Lisede hep erkek öğrencilerle ve altılık bir kasa birayla gezer, dövecek heteroseksüel arardım."

"Doğru mu söylüyorsun?"

Michael başını salladı. "Heteroseksüeller hemen belli olur. Bir tuhaf yürürler. Kitaplarını da kalçalarına dayayarak dolaşırlar. Sen de öyle yapmaz mıydın? Heteroseksüelken yani."

Jon bir an onun yüzünü inceledi. "Diken çıkarma," dedi. "Seni kınamıyordum."

"Bir yararı olacaksa söyleyeyim. Ben daha üç yıl önce katıldım sosyeteye. Lisedeyken hadımdım sanki."

"Keşke seni o zaman tanısaydım."

"Şimdi tanıyacağına mı?"

"Öyle demek istemedim. Keşke seni o zamandan tanısaydım yani." Michael'ın saçını karıştırdı. "Senden çok hoşlandım," dedi.

Jon gittikten sonra Michael yerinde duramadı. "İnanılmaz bir adam, Mona. Uyumlu, kendine güveni var... üstüne üstlük doktor! Düşünebiliyor musun? Kendi özel doktorum."

"Evlenmekten söz etti mi?"

"Teknik ayrıntılara girme."

"Ne doktoru?"

"Kadın-doğum."

"Çok işe yarayacaktır herhalde."

Michael kızın kışına bir şaplak indirdi. "Bırak da biraz düş kurayım."

"Buradan taşınmak isteyeceksin, değil mi?"

"Mona!"

"İstemeyecek misin?"

"Sen benim dostumsun, Mona. Şöyle ya da böyle, her zaman birlikte olacağız."

"Öyle mi? Ne yapacaksınız? Beni evlat mı edineceksiniz?" Gidip kapıyı açtı ve görünmeyen bir konukla konuşmaya başladı. "Aa, Bayan Plushbottom, hoşgeldiniz. Size, iyi hikâyeler anlatan ve yaşamasını bilen babam Michael Tolliver'ı tanıştırayım. Ve annem, jinekolog."

Michael başını iki yana sallayarak güldü. "Mona Ramsey, seninle hemen evlenirdim."

"Evet. Dünyadaki tek erkek sen, tek kız da ben ol-
saydım. Daha yeni bir haber yok mu?"

Michael onu alnından öptü. "Sen üzülme. Ben bu
ilişkiyi de berbat ederim herhalde."

"Berbat etmek istermiş gibi konuşuyorsun."

"Jung teorisiyle analiz yapmaya başlama lütfen."

"Öyleyse sen de git çöpü dök. Ne olacaksa olacak."

Maestro Kayboluyor

Halkla ilişkiler işlerine bakan kadın neredeyse Fran-
nie kadar heyecanlıydı.

"Bayan Halcyon... Emin olun... Elimizden geleni
yaptık."

"Parti *iki* saat sonra başlayacak. *Women's Wear Dai-
ly* dergisine, *Examiner* 'a, *Chronicle* 'a, Carson Callas 'a
haber verdim! Koskoca orkestra şefini nasıl kaybedersi-
niz anlamıyorum!"

Operanın halkla ilişkiler uzmanı da soğuk bir sesle
konuştu: "Maestroyu kaybetmiş değiliz, Bayan Halcyon.
Ancak yerini bulamadık. Oteline haber bıraktık. Sanırım
ki...."

"Ya Bayan Cunningham? Kocasını gelmese de o gelir
değil mi?"

"O durumda Bayan Cunningham'a başka bir kavalie
bulmaya çalışacağız. Elimizden geleni yapıyoruz, Bayan
Halcyon. Bayan Cunningham genellikle tenorlarla pek
iyi geçinemez..."

"Onun da mı gelmeyeceğini söylüyorsunuz? Ulu
Tanrım... Yok, bu işin hiçbir açıklaması olamaz. Konuk-
larıma ne diyeceğim ben?"

Beauchamp'la DeDe biraz geç geldiler Halcyon Tepesi'ne. DeDe Galanos'unun fermuarını patlatmıştı. Beauchamp da o sıkıntıyı atlatmak için dört kadeh viski içmişti.

"Annem ölüyordur," dedi DeDe.

"Beni neşelendirmeye çalışma."

"Ohooo, Carson Callas gelmiş bile. Gösteri olmadı diye yazmaya bayılır. Stonecyphers hakkında yazdığı yazı insancıkların yüreğine indirecekti neredeyse. Beauchamp, bu kadar sıkkın görünmesen olmaz mı acaba?"

"Splinter orada."

"Ben bir içki istiyorum, Beauchamp."

"Git al. Ben Splinter'la konuşacağım."

"Beauchamp! Bara tek başıma gitmemi bekliyorsan..."

"Prue Giroux kendi içkilerini hep kendi alıyor."

"Allah kahretsin, Beauchamp, Oona'yla konuşmak istemiyorum."

Çok geç kalmıştı. Riley'ler mutlu karı koca havası yararak onların yanlarına gelmişlerdi. DeDe kendini zorlayarak gülümsedi. Bedenini saran tuvalet bir sosisin zarı gibi gelmeye başlamıştı birden.

Splinter neşeyle sordu: "Evet, *diva* nerede bakalım? Yanlış söylemedim değil mi?"

Oona gülümseyerek kocasının kolunu sıktı. "Bu adam öyle kafasız ki! Sen nasıl ettin de bir entelektüelle evlenmeyi başardın, DeDe?"

"Ne demek istediği kolayca anlaşılıyordu. *İktidarsız bir* entelektüel.

Splinter karısına o telefon konuşmasından söz etmişti mutlaka. DeDe'nin bundan hiç kuşkusu yoktu.

Sessizliği Beauchamp bozdu. "Bu entelektüel, beyin hücrelerinden birkaçını öldürmek niyetinde. Bara geliyor musun, Splinter?"

İki erkek bara yöneldiler.

Oona yerinde durmuş DeDe'ye bakarak gülümsüyordu ama yalnız dudakları gülümsüyordu.

Sonunda, "Çok üzıldüm, DeDe," dedi.

"Neye üzıldün?"

"Başına gelen o korkunç olaya."

"Hangi korkunç olay?"

"Ah, afedersin... Belki başka bir şeyden söz etsek daha iyi olacak. Operadan falan."

"Neden söz ettiğini hiç anlamıyorum."

"Unut gitsin. Beni çok duygusuz sanacaksın."

"Oona, lütfen söyler misin...?"

"Bakkal çırağından söz ediyorum, şekerim. O Çinli bakkal çırağından."

Sessizlik.

"Shugie bana Forum toplantısını anlattı. Hepimiz sana çok acıdık. Kimbilir ne kadar korkunçtu."

"Ben gitmek zorundayım, Oona."

"Kimseye bir şeycikler söylemem, şekerim. Biz ikimiz Kutsal Kalp manastırının öğrencisiyiz. Birbirimize destek olmamız gerekir, değil mi?"

"Ayrıca," diye ekleyerek DeDe'nin sutyen askısını elbisesinin içine soktu, "İnsan başının çaresine bakmak zorunda, değil mi?"

Frannie Yıkılıyor

Frannie hafifçe sallanmaya başlamıştı. "Edgar, ne yapacağım ben?"

"Bence artık iş tanrılara kalmış."

"Saçmalama! Böylece durup her şeyin... berbat olmasını bekleyemeyiz."

"Bana kalırsa herkes eğleniyor."

"Elbette eğleniyorlar. Benimle eğleniyorlar. *Çarmıha* geriyorlar beni! Viola'ya baksana. Yarım saattir Carson'la gülüşüp duruyor."

"Bak Frannie, eğer müzik falan istiyorsan kulüpte çalan akordeoncuyu çağırabilirim. Saat epey ilerledi ama belki..."

Frannie bir inilti koyuverdi. "Dünyanın en ünlü sopranosunun yerine bir akordeoncu çıkaramam, Edgar!"

"O kadının şarkı söyleyeceğini bilmiyordum."

"Şarkı söylemesine gerek yok! Edgar, özellikle mi yapıyorsun bunu?"

"Neyi?"

"Bu görgüsüzlükleri."

"Ben görgüsüzüm, Frannie."

"Değilsin."

"Babam tuhafiyeci dükkânı işletirdi, Frannie."

"Ama operada özel bir locası vardı."

"Yine de tuhafiyeci dükkânı işletirdi."

Beauchamp terasın sessiz bir köşesinde Peter Cipriani'yle çene çalıyordu.

"Büyük Nora Cunningham konusunda sen ne düşünüyorsun peki?"

Peter omuz silkti. "Kimin umurunda! Ben onun için gelmedim ki. Yeni tutkum Troyanos."

"Senin gözbebeklerin büyümuş."

"Büyür elbet. Psilosibin."

"Tanrım!"

"Shugie Sussman'la çıkıyorum, oğlum."

"Özrün bu mu?"

"Daha iyisini söyleyebilir misin?"

"Geçelim."

"Umarım küçük sevgilim araba kullanabilir. Ben onu almadan iki içki de The Mill'de içmiştim."

Margaret van Wyck Montoya-Corona, "Sıkıntıdan patlıyorum," dedi.

DeDe balık gözleriyle baktı ona. "Annem bunu duyunca çok sevinecek."

"Aman, DeDe! Burada demek istemedim. Genel olarak Jorge üç haftadan beri Madrid'de. Bir prezervatif kralıyla evli olmak da pek eğlenceli değil doğrusu."

"Anlayabiliyorum."

"Her şeyden çok arkadaşlığını özleyorum."

"Öyleyse bir köpek al."

Muffy kıkırdadı. "Bir Samoalı bulmayı düşünüyor-dum."

"Samoyed cinsi demek istiyorsun."

"Hayır, Samoalı demek istiyorum. Penny'yle Trinka birer Samoalı delikanlı bulmuşlar. Mission'da teknisyen olarak çalışıyorlar. Şekerim, bir görsen, öyle iri şeyler ki!"

DeDe yüzünü buruşturdu. "Şişman erkeklerden nefret ederim."

"Şişman değil." Elleriyle gösterdi. "İri."

"Haa, anladım."

"O plastik zımbırtılardan bir tane getirtmekten çok daha iyi yani."

Edgar kızını bir köşeye çekti. "Bana yardım etmelisin," diye fısıldadı.

"Ne oldu?"

"Annen kendini banyoya kilitledi."

"Yine mi?"

"Lütfen bir bakar mısın, DeDe. O operacı kadından ötürü çok sıkıldı."

DeDe yukarı çıkıp banyo kapısının arkasından annesine bağırdı. "Anneeee!" Böğürüyordu bayağı.

Sessizlik.

"Allah kahretsin, anne, sen Zelda Fitzgerald değilsin. Bu oyun bayatlamaya başladı artık."

"Git buradan."

"Nora Cunningham'a sıkıldıysan... Ben Carson Callas'la konuştum... Hep böyle yapar diyor."

"Önemi yok."

"Sana yirmi beş santim yer ayıracak, anne. Yirmi beş santim!"

"Ne?"

"*Western Gentry* 'de. Sütununun büyük bir bölümünü sana..."

Kapı birden açıldı. Frannie, elinde Mai Tai bardağı, kızarmış gözleriyle eşikte duruyordu. "Kahvaltıya kalmasını söyleseydin bari."

Altı Değnek Konusu

Yiyecek içecek servisini yapan firmanın adamları Halcyon Tepesi'nde kalan konuklara yumurta pişirdiler. Frannie, Carson Callas'lı bir köşeye kısırmaya çalışırken Edgar çalışma odasına girerek Barbary Lane'e telefon etti.

"Madrigal."

"Benim, Anna."

"Merhaba, Edgar."

"Mona için çok üzüldüm, Anna."

"Özür dilemene gerek yok."

"Gerek var. Sabah da seni terslememeliydim."

"Sen... Senin de yürütmek zorunda olduğun bir işin var, Edgar."

"Mona'nın senin için ne kadar önemli olduğunu bilseydim."

"Hiç telefon etmemeliydim. Her şeye burnumu sokuyorum."

"Gelecek hafta bir gün boşum. Yine kumsala inebiliriz."

"Çok güzel."

"Tanrıya şükürler olsun!"

"Hadi sen artık konuklarının yanına dön."

Michael sürünerek içeri girdiğinde Mona kanepeye uzanmış *New West* 'i okuyordu.

"Bak hele!" diye seslendi. "Jinekoloji dünyası nasıl?"

"Jon'un yanında değildim."

"Vay-vay! Aşk ateşi ne çabuk söndü."

"Onun bu akşam bir toplantısı var."

"O yüzden sen de banyolara gittin." Yarı şaka, yarı ciddi, kaşlarını çatı.

"Bütün yumurtalarını bir sepete koymak doğru değildir."

"Kelimenin tam anlamıyla."

Michael güldü. "Öyle."

"Benim ağzım mühürlüdür."

Michael da kanepeye ilişti. "Bil bakalım banyolarda kimi gördüm!"

"Mormon Tapınağı Korosunu."

"Pekâlâ. Konuşmak istemiyorsan konuşmayız."

"İstiyorum. Anlat hadi."

"Önce Hamburger Mary'de olanları anlatmalıyım."

"Beni cezalandırmadan hiç hoşlanmıyorum."

"Önce gecenin havasını anlatmam gerek, Mona. Atmosferi vermem gerek. Gevşe biraz. Eğitici bir *guru* say beni. Maharaşi Mahiş! Sana Fulsome sokağının anahtarlarını getiriyorum."

"Michael! Ne sittiri boktan..."

"Peki, peki, Anlatıyorum. Hamburger Mary'de oturmuş bir soya filizi salatası yiyordum. Bir yandan da Sears'den aldığım yeni çizmeler çok mu yeni duruyor diye

düşünüyordum. Ansızın bir çift daldı içeriye. Gidip bir-sürü bisikletçi gencin arasına oturdular."

"İki erkek mi?"

"Yok canım! Bir karı koca. Ayaktakımı arasına karışıyorlar akılları sıra. Kadın gönlünün kimden yana olduğunu göstermek için bir David Bowie tişörtü giymişti. Adam da Grodins spor takım elbisesiyle *son derece* rahatsız görünüyordu. Diyeceğim o ki, bundan beş yıl önce olsaydı o insanları Fillmore sokağında kara derili kardeşleriyle kuru börülce ve bumbar yerken görürdün. O zaman onun modası vardı. Şimdi ibnelere merak saldılar. 'Sapıklarla' yakınlık kurmak istiyorlar."

"Kalpleri kırılacak. Bana sorsalar söyleyebilirdim."

"Her neyse, durum her an biraz daha zorlaşıyordu. Derken züppenin biri bunların yanlarına oturdu. Burnuna bir halka takmış, sırtına bir Geleceğin Çiftçisi ceketi geçirmiş. Bay Grodins Takım Elbise öyle sıkılmaya başladı ki neredeyse kalkıp kaçacak."

"Karısı ne yapıyor?"

"O, kocasının bu yozlaşmış insanlara uyum sağlayamamasından ötürü son derece sıkkın. Derken, gözlerini adama dikeyiyor ve müthiş anlamlı bir sesle, 'Acaba sen hangisini yeğledin, Rich?' diye soruyor. 'S'yi mi? 'M'yi mi?"

"Ve?"

"Herif bunların sadizmle mazoşizmin kısaltılmışı olduğunu anlamıyor. Karısının hamburgerin üstüne konacak bir şeylerden söz ettiğini sanıyor."

"Peki banyolarda kime rastladın, Fare?"

"Haa, şu... orada bir-iki saat oyalandıktan sonra rastladım ona. Koridorda dolaşarak odalardan içeri bakıyordum. Kır saçlı bir herif el ederek beni içeri çağırdı. Biraz yaşlı görünüyordu ama vücudu güzeldi. İçeri girip yatağının kıyısına oturdum. 'Bu gece çok iş çıktı mı?' diye

sordu. Şivesini duyar duymaz kim olduğunu anladım. Resimlerini de plak albümlerinin kapaklarında görmüş-tüm zaten."

"Kimdi?"

"Nigel Huxtable."

"Olamaz."

"Evet o."

"Orkestra şefi!"

"Evet. Ve Nora Cunningham'ın kocası."

"Yoksa siz ikiniz?.."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Yoo, ben..."

"Çantasındakileri görür görmez pabuçsuz kaçtım."

"Çantasında ne vardı? Anlat hadi!"

"Bir kasetçalar. Güzel karısının söylediği 'Casta Diva' şarkısının kaseti... dediğine göre La Scala'nın perdesinin ipinden kesilmiş sırma işlemeli kalın bir parça kordon... ve altı tane kauçuk şef değneği."

"Tanrım!"

"Hiçbir şey yapmadım, Mona. Hiç kimseyle."

"Onu jinekologuna anlat!"

Cleveland'a Dönüş mü?

Halcyon Communications'da her gün bir hafta kadar uzun sürüyordu.

Beauchamp, Mary Ann'in masasının yanından geçerken gülümsüyor, bazen de asansörde kıza bakıp göz kırpyordu ama o kadar. Ne bir yere çağırıyordu onu, ne de yardım istiyordu artık.

Mendocino hiç yaşanmamıştı sanki.

Pekâlâ, diye düşündü Mary Ann, istediğin buysa,

böyle olsun. Enerjisini başka yönle kanalizasyon ederdi o da.

Edgar Halcyon'ın kahve makinesini tertemiz yaptı.

Bir cam keseceği alıp boş şarap şişelerinden saksılar kesti.

İlan tahtasının bir yanını 'Kişisel Köşe' olarak ayırdı, oraya karikatürler, tatildeki arkadaşlarından gelen kartpostallar ve niyet şekerlerinden çıkan maniler iğneledi.

Her sabah, birkaç saniye süreyle gözlerini kapatıp kıpırtısızca oturarak yetmişli yılların yürekli nakaratını yineledi:

"Bugün, ömrümün geri kalan bölümünün ilk günü."

Bir akşam, Michael elinde tavuk biçiminde bir güveçle kapısına dayandı.

"Pişirdiğim *poulet Tolliver* 'ın yarısını sana getirdim," dedi gülererek. "Mona bir yana gitmiş.... Ya bilinç düzeyini yükseltiyor, ya beklenti düzeyini alçaltıyor.... Her neyse, bunu sana getirdim işte."

"Michael! Çok tatlısın."

"Görmeden bir şey söyleme. Tavuktan çok bir 747'yle dalaşmış martıya benziyor."

"Çok güzel kokuyor ama."

"Masaya bırakayım mı?"

"Lütfen. Teşekkür ederim."

Michael güveci bırakırken başını iki yana sallayarak güldü.

"Ne oldu?" dedi Mary Ann.

"Güneyde birisi öldüğü zaman yaparlar bunu. Yiyecek getirirler yani."

"Eh, bir bakıma..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen bu tavuğun öbür yarısını yedin mi?"

"Henüz hayır."

"Yemekte arkadaş ister misin?"

Michael gözlerini belertti. "Çok zaman, tutku halinde."

Michael tavuğun öbür yarısını getirirken Mary Ann salata yaptı.

Mum ışığında yediler.

"Evimde ilk kez bir konuk ağırlıyorum," dedi Mary Ann. "Yemekte yani."

"Göğsüm kabardı."

"Salata sosunu sevdin mi?"

"Evet. Bir daha birlikte yemek yersek kuşkonmaz alalım. Bana holandez sosunu tarif edersin."

"Benim holandez sosu bildiğimi nerden?.. Haaa..."

Michael başını salladı. "Robert. Boşanma telaşında sosun tarifini kaybettim."

Mary Ann kızardı. "Kolaydır."

"Tarihi olaylardan söz etmemeliydim. Özür dilerim."

"Zararı yok. O akşamı hatırladıkça aptallığıma kızıyorum."

"Niye? Robert çok hoş çocuktur. Ben de olsam asıldım. Asıldım da! Nasıl tanıştığınızı sanıyorsun?"

"Safeway Market'te mi tanıştınız?"

"Safeway'de değil. Upper Market'te. Bana sorarsan, orada çok daha fazla iş çıkıyor. Benim açımdan yani." Yanağına bir tokat attı. "Öyle konuşma bakayım! Kızı utandırıyorsun."

Mary Ann güldü. "Konuya o kadar yabancı mı görünüyorum?"

"Bazen, evet."

"Öyleyim galiba."

"Öyle olmak da sana çok yakışıyor."

"Bunu daha önce de duydum."

"Yaa? Kim söyledi bakalım?"

"Önemli değil."

Michael acı acı güldü. "Onun için mi ölmüş gibi hissediyorsun kendini?"

"Michael, ben..."

"Bak ne yapalım... Gelecek hafta şenlikli bir gece düzenleyelim. Hep kurşetlerin gittiği normal bir yere gideriz. Starlight Roof'a falan... Tolliver Jigolo Servisi'yle bir gece geçirmeden yaşadım diyemez insan."

Mary Ann gülümsemeyi başardı. "Hoş olur herhalde."

"Heyecanına gem vurmaya çalış, kızım."

"Ancak ben burada olmayabilirim, Michael."

"Ne?"

"Sanırım Cleveland'a döneceğim."

"Haaa, işte o zaman gerçekten ölmüş sayılırsın."

"Şu anda yapabileceğim tek anlamlı şey o galiba."

"Sen ne diyorsun?" Peçetesini yere fırlattı. "Koskoca tavuğu bir transit yolcu için mi harcadım yani?" Masadan kalkıp kanepeye oturdu. Kollarını kavuşturarak, "Bura-ya gel," dedi. "Biraz kız kıza konuşmanın zamanıdır."

Michael'ın Avutucu Konuşması

Mary Ann kararsızca kalktı yerinden. Michael'ın üstlendiği akıl hocası rolünden biraz rahatsız olmuştu. Keşke Cleveland'a dönmekten hiç söz etmeseydim diye düşünüyordu.

"Sana biraz nane likörü vereyim mi?"

"Niye gideceksin, Mary Ann?"

Mary Ann onun yanına oturdu. "Birçok nedeni var... Bilmiyorum... San Francisco genelde..."

"Adamın biri sana sırt çevirdi diye."

"Ondan değil, Michael. Burada istikrar diye, kalıcılık diye bir şey yok. Kimse kimseye veya herhangi bir şeye bağlanmıyor. Çünkü köşe başında onun biraz daha iyisi var."

"Bu herif tam olarak ne yaptı söyler misin?"

"Ben böyle yaşayamam, Michael. İnsanların enstantane kahve çıkardıkları için özür dilemek zorunluğunu duymadıkları bir yerde oturmak istiyorum. Cleveland'ı neden seviyorum bilir misin? Çünkü oranın insanları hiçbir şeye 'takmış' değiller."

"Sıkıcı insanlardır yani."

"Adını ne koyarsan koy. Bana gerekli olan o."

"İyi de, bunun için Cleveland'a dönmene gerek yok ki. Burada da sıkıcı insanlar var. Öğle yemeği saatinde Paoli'ye gitmedin mi hiç?"

"Konuşmanın yararı yok."

Telefon çaldı. Michael koşup açtı. "Buyrun, Mary Ann Singleton'ın sıkıcı konutu."

"Michael!" Mary Ann telefonu çekip aldı. "Aloo?"

"Sen misin, Mary Ann?"

"Anne!"

"Meraktan hasta olduk."

"O yeni bir şey değil."

"Benimle öyle konuşma. Haftalardır yazmadın."

"Özür dilerim. İşim çoktu, anne."

"O adam kimdi?"

"Hangi adam? Haaa... Michael. Bir arkadaş."

"Michael ne?"

Mary Ann telefonu eliyle kapadı. "Soyadın ne, Michael?"

"De Sade."

"Michael!"

"Tolliver."

"Michael Tolliver, anne. Çok şeker çocuktur. Alt kat-
ta oturuyor."

"Babanla ben konuşuyorduk, Mary Ann... Lütfen sö-
zümü dinle! San Francisco'da kanatlarını denemek iste-
ğine bir şey demedik ama artık zamanı geldi... Yani böy-
lece oturup senin hayatını heba edişini seyredemeyiz."

"Hayat benim hayatım, anne."

"Adam gibi yaşamasını becerecek kadar olgunlaşma-
mışsan..."

"Onu nereden çıkarıyorsun?"

"Mary Ann, telefona yabancı bir erkek çıktı. Tuhaf
bir adam..."

"Tuhaf değil."

Michael sırttı. "Kim demiş değil!"

"Soyadını bile bilmiyorsun."

"Burada insanlar pek resmi değil."

"Anlaşılan öyle... Yabancı bir erkeği evine çağırarak
kadar.."

"Michael eşcinseldir; anne."

Sessizlik.

"Erkeklerden hoşlanır. Anladın mı? Konuya büsbü-
tün yabancı olmadığını biliyorum. Artık televizyonda bile
konuşuluyor."

"Bence sen tamamen aklını kaçırmış..."

"Henüz tamamen değil. Bir-iki hafta daha bekle."

"İnanamıyorum..."

"Ben seni birkaç gün sonra ararım. Tamam mı, an-
ne? Her şey yolunda. Hadi iyi geceler."

Telefonu kapadı.

Michael keyifle gülümsüyordu.

İkinci saldırı Mona'dan geldi.

"Tanrı aşkına, Mary Ann! Tabii sıkılırsın. Bütün gün kışının üstünde oturuyorsun ve hayatın büyük bir şenlik olmasını bekliyorsun. Dinle de öğren, kızım! Dünyada sana en iyi dileklerini yollayacak tek bir kişi yoktur!"

"Öyleyse ne anlamı..."

"Olayların senden yana işlemesini sağlamalısın, Mary Ann. Çıkacaksın ortaya, hayata dişinle tırnağınla yapışacaksın... Bir kalem al. Şu adresi yaz..."

Savaş ve Barış

Point Bonita'da bir manga beyaz karınlı yeşilbacak kuşu devriye geziyor, kara kumları gagalayıp duruyorlardı.

Edgar kolunu Anna'nın beline doladı. "İstersen yine alırım biliyorsun."

"Neyi?"

"Mona'yı. İşe. Sen öyle dersin, Anna..."

Anna başını iki yana salladı. "Demem. Ayrıca, sen fikrini değiştirsen bile o dönmez."

"Eşeklik ettim yani."

"Sen değil. Damadın."

"Mona mı söyledi bunu?"

"Evet. Doğru söylemiş mi?"

"Çok doğru."

"Evet. Ben de haklı olabileceğini düşünmüştüm."

"Ona anlattın mı, Anna?"

"Seni mi?"

"Evet."

"Hayır. Bu ikimizin arasında, Edgar. Yalnız seni ve beni ilgilendirir."

"Biliyorum ama..."

"Ama ne?"

"Onu kızın gibi seviyorsun."

"Evet."

"Anlatmamak çok zor değil mi?"

"Öyle."

"Ben bütün dünyaya ilan etmek istiyorum."

Anna gülümsedi. "Sekreterine bile fısıldamamalısın."

"O Mona'dan önce anlayacaktır."

"Umarım anlamaz."

"Niye? Senden çok bana zararı dokunur."

Anna bir an ona baktı. "Gel şu arabadaki battaniyeyi alalım. Bu kumlar cadı memesinden daha soğuk."

Edgar kıs kıs güldü. "Terbiyeli kadınların o sözü bildiklerini sanmazdım."

"Bilmezler."

"Biz Fransa'da hep söyledik. Savaşırken.."

"Ben de o zaman öğrenmiştim."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Fort Ord harekâtına katılmıştım."

"Orduya mı yazılmıştın?"

"Genellikle sarhoş dolaşan bir albayın cephanelerini yazardım en çok. Hey, şu battaniyeleri alacak mıyız, almayacak mıyız?"

Rüzgârdan korunmak için bir kum tepesinin arkasına siperlendiler. Edgar, "Genelevde büyümek nasıl bir şeydi?" diye sordu.

Anna dudaklarını büzdü. "Hillsborough'da büyümek nasıl bir şeydi?"

"Hillsborough'da büyümedim ben. Pacific Heights'da büyüdüm."

"Amaaan, gerçek bir çingene hayatı desene."

"Hadi anlat ama. Önce ben sormuştum."

"İııı..." Anna bir avuç kum almış, parmaklarının arasından akıtıyordu. "Bir kere, Amerikan parasının üstünde 'Bütün Gece İçin Geçerlidir' yazmadığını ancak on dört yaşında fark ettim."

Edgar bir kahkaha attı.

"İkincisi, bugüne kadar kurtulamadığım bazı batıl inançlar edindim."

"Sözgelimi?"

"Sözgelimi kesme çiçeğe katlanamıyorum. Onun için bana bir düzine uzun saplı gül göndermeye kalkışma sakın. Bu garip ve güzel ilişkiyi bozmak istemiyorsan yani."

"Kesme çiçeklerin ne kusuru var?"

"Hayat kadınları için onlar yaklaşan ölümü simgeler. Goncayken dalından koparılan güzellik falan..."

"Yaa."

"Hoş değil ha?"

"Hayır, değil."

Anna kumlara bakıyor, parmağıyla uzun bir çizgi çiziyordu.

Edgar'a öyle geldi ki bu kadın çektiği acıyı sezmekle kalmıyor, aynı zamanda onu paylaşıyordu.

Yine Bir Gedikte

Körfez Bölgesi Bunalım Santrali, Noe Vadisi'nde, aslında Kraliçe Viktorya çağından kalma olup yenilenmiş bir evdeydi. Yapının dışı turuncu, avokado, küpeçiçeği moru ve çikolata renklerine boyanmıştı. Penceredeki bir ilan orada yaşayanların Gallo şarabı içmediklerini açıklıyordu.

Mary Ann içeri girmeden biraz tuhaf hissetmeye başlamıştı kendini.

Zili çaldı. Rönesans gömleği giyen bir adam açtı kapıyı. Mary Ann'in bakışları gömlekten seyrek kızıl sakalla, oradan da sol kulağın bulunması gereken noktaya kaydı.

"Ben... daha önce telefon etmiştim."

"İnanılacak şey değil. Yeni gönüllümüz. Ben, Vincent."

Kızı, içine deniz kabukları, kuş tüyleri ve tahta parçaları da yerleştirilmiş dev boyutlu bir makramenin egemenliği altında görünen, az eşyayla döşenmiş bir odaya aldı. Mary Ann makrameden söz etmeden geçemeyeceğini anladı.

"Gerçekten... harikulade bir şey."

"Evet." Keyifle gülümsüyordu Vincent. "Benim kocakarı yaptı."

Annesinden söz etmiyordu herhalde.

Mary Ann adamın sevimli bir insan olduğunu anlayınca rahatladı. Salıdan perşembeye kadar o çalışıyordu santralda. Ressamdı. Hiç özür dilemeden bir fincan instantane kahve yapıp getirdi.

"Sanırım birlikte çalışacağız," dedi. "Yani sekizle on bir arasında ikimizi de oyalayacak kadar çok telefon gelir."

"Hep... kendilerini öldürmek isteyenler mi?"

"Hayır. Gedikli müşterileri zamanla tanırırsın."

"Gedikli müşteriler mi?"

"Kaçıklar. Yalnız insanlar. Yalnızca çene çalmak için telefon edenler. Sakıncası yok. Biz bunun için buradayız. Bazılarına da uygun bir sosyal kurumun numarasını veririz."

"Sözgelimi?"

"Kocularından dayak yiyen kadınlar, yeniyetme geyler, sosyal güvenlik konusunda bilgi almak isteyen yaşlılar, çocuklarına eziyet edenler, ırzına geçilmiş kadınlar, konut sorunu olan azınlık grupları..." Howard Johnson garsonlarının yirmi sekiz çeşit dondurmayı saydıkları gibi sayıyordu.

"Ya kendilerini öldürmek isteyenler?"

"Gecede iki-üç tane çıkar."

"Biliyor musunuz, ben herhangi bir özel eğitim görmüş değilim."

"Telaşlanma. Zor durumlarda ben konuşurum. Genellikle çoğunun istediği ilgi çekmektir."

Mary Ann adamın kendine güvenen, kaygısız tavrından güçlenerek kahvesini yudumladı. "İnsana doyum sağlayan bir iş, değil mi?"

Vincent omuz silkti. "Bazen. Bazen de çok sıkıcı. Belli olmuyor."

"Son günlerde çok zor durumlar çıktı mı?"

"Bilmem. Ben bir-iki haftadır burada yoktum?"

"Tatilde miydin?"

Vincent başını iki yana sallayarak sağ elini havaya kaldırdı. Mary Ann küçükparmağın sarılı olduğunu fark etmişti ama parmağın ortadan kopmuş kadar küçüldüğünü değil.

"Ah zavallı! Nasıl oldu?"

"İııı...."

Kulak... Parmak... Mary Ann birden sıkılmıştı.

Vincent onun kızardığını gördü.

"Bazen birden çöküyorum."

"Hapçi mısın?"

Adam gülümsedi. "Hayır. Öyle bir çöküntü. Depresyon. Bunalım."

"Korkarım pek..."

"Önemli bir şey değil. Toparlanıyorum sayılır. Hey! Saat sekize geliyor. Sen hazır mısın?"

"Hazırım herhalde." Telefonun önündeki koltuğa oturdu. "Sanırım arayanın sesi kulağıma nasıl gelirse ona göre konuşacağım."

Kulak der demez pişman oldu.

İki Kişilik Fantezi

Jon'la Michael Ghirardelli Sineması'nda *Genç Frankenstein*'i seyrettikten sonra Aquatic Park'taki iskeleye yürüdüler.

İskele karanlıktı. Üç-beş kişilik Çinli balıkçı grupları kahkahaları ve transistörlü radyolarının cızırtılı gürültüsüyle sessizliği bozuyorlardı. Fort Mason'ın üstünde uçan bir helikopterden de *çop-çop-çop* diye bir ses geliyordu.

İki erkek iskelenin ucundaki büyük beton banka oturdular.

"Bir soru işareti," dedi Michael.

"Soru işareti olan nedir?"

"Bu iskele. Koskoca bir soru işareti biçiminde."

Jon iskelenin kıvrımının uzandığı karanlık sulara baktı. "Değil," dedi. "Kıvrımı ters yönde. Ters soru işareti."

"Amaaan, siz doktorlar da her şeyi inceden inceye..."

"Kusura bakma."

"Ben sana şempanzemi anlatmış mıydım?" dedi Michael.

"Maymun şempanze mi?"

"Evet. Dinlemek ister misin?"

"Tabii."

"Çocukluğumdan beri bir şempanzem olsun istedim. Hep düş kurardım. Onu eğitecektim, günün birinde oturduğum sınıfa girip beşinci sınıf öğretmenim Bayan Watson'ın üstüne su dolu balonlar atacaktı." Güldü. "Şimdi düşünüyorum da, garanti seviciydi. Ona daha iyi davranmalıymışım... Her neyse, bir şempanzeye sahip olma isteğinden hiçbir zaman kurtulamadım. Geçen yıl da bunu eski sevgilime anlattım... Şimdi eski sevgilim oldu yani. O zaman sevgilimdi."

"Şempanzeyi anlat."

"Peki. Rastlantıya bak ki Christopher da çocukluğundan beri aynı şeyi ister, şempanze düşleri kurarmış. Bunun üzerineeee... bir süre konuşup düşündük, sorumlu iki yetişkin olarak, bir şempanze beslemememiz için hiçbir neden bulunmadığına karar verdik. Christopher hayvanat bahçesinde çalışan bir arkadaşını aradı. O gerekli işlemlerin yapılmasını kolaylaştırdı, sonunda genç bir şempanzenin gururlu ailesi olduk. Adını da Andrew koyduk."

Jon gülümsedi. "Andrew, Michael ve Christopher. Çok güzel."

"Bize de öyle gelmişti. Tuvalet eğitimini falan verdikten sonra her şey çok iyi gitti. Her yere onunla birlikte gidiyorduk. Golden Gate parkına, Rönesans Fuarı'na, hayvanat bahçesine. Hayvanat bahçesine *bayılıyordu*. Bir gün orada çalışan arkadaşımız, bunu çiftleştirmek ister misiniz, diye sordu. Onun bir arkadaşının da dişi şempanzesi varmış. Çok heyecanlandık. Torun sahibi olacaktık. Kolay mı?"

"Az şey değil tabii."

"Büyük gün geldi... ama Andrew hiçbir şey yapmadı."

"Deme!"

"Dişiyile aynı odada bile kalmadı."

"Bırak da nedenini ben bulayım."

Michael başını salladı. "Bizimki sapık çıktı!"

"Dur hele!"

"Ben pek üzülmедim. Çünkü Andrew'yu gerçekten seviyordum. Ama Christopher olaya kişisel bir açıdan bakmaya başladı. Ben bu çocuğa daha fazla yakınlık göstermeliydim, onunla birlikte daha çok top oynamalıyım diye tutturdu."

Jon kahkahalarla gülmeye başlamıştı. "Senin gibisini görmedim."

"Çok korkunçtu diyorum sana. Beni de suçladı. Andrew'yu muhallebi çocuğu gibi yetiştirmişim, çok fazla Busby Berkeley filmine götürmüşüm, Sears kataloğunun erkek iç çamaşırları bölümüne bakmasına izin vermişim..."

"Artık kes lütfen..."

Michael sonunda oyuna son vererek sırtıttı. "Hoşuna gitti değil mi?"

"Hep uydurur musun böyle şeyleri?"

"Her zaman."

"Neden?"

Michael omuzlarını kaldırdı. "Beni arzulamasını sağlayacak kadar yalan söylemek istiyorum ona."

"Bu nereden çıktı?"

"Blanch DuBois. *İhtiras Tramvayı*."

Jon kolunu onun boynuna doladı. "Buraya gel, Blanche." Soğuk beton banka yaslanarak uzun uzun öpüştüler.

Birbirlerinden uzaklaştıklarında Michael sordu.

"Acaba sevgilimin adını Andrew, şempanzenin adını Christopher yapsam daha mı iyi olur?"

"Sevgilini de mi uydurdun?"

"Aaa, özellikle onu uydurdum."

Gizemli Konuk

Kumsalı döven rüzgâr şiddetleniyordu. Anna altına sığındıkları battaniyeyi düzeltti. "Gel, Edgar, örtün. Biri-si Brooks Brothers elbiseni görebilir."

"Söylediğine dikkat et, kadın."

"Çoraplarına da bayıldım. Anladığıma göre bu mevsim St. Moritz'de herkes dize kadar çıkan füme çorap gi-yiyormuş."

"Gıdıklanıyorum, Anna, kes şunu."

"Sen mi gıdıklanıyorsun? Edgar Halcyon? Dünyada hiç kimsenin dokunulmazlığı kalmadı mı."

"Bak seni uyarıyorum, Anna..."

"Cık cık! Kentli çocukların ağzına böyle sert sözler yakışmıyor." Adamın gevşetilmiş boyunbağına asılıp yerinden fırladı ve kumsalda koşmaya başladı. Edgar da onun peşinden koştu ve bir samuray narasıyla kadını tutup başka bir kum tepesinin arkasına attı.

Kahkahalar atarak, soluk almaya çalışarak öylece yattılar orada.

Anna adamın elini tutarak, "Hadi gel," dedi. "Denizin kıyıya attığı bir şeyler var mı bakalım."

"Bir dakika bekle, Anna."

"İyi misin?"

"Evet, ben..."

"İhtiyar bir akbaba olduğunu hep unutuyorum."

"Senden iki yaş büyüğüm."

"Tamam. İhtiyar akbabasın işte."

Bulutlar saat dörtte dağıldı. Kumsalda yalınayak yürüdüler.

"Bu bana bir şey hatırlattı," dedi Edgar.

"Bir viski reklamını mı?"

Edgar kadının elini sıkarak güldü. "On dokuz yaşımdayken annemle babam beni İngiltere'deki akrabalarımızın yanına yollamışlardı. Deniz kenarında bir köyde kalıyordum. Sabahları kumsalda dolaşır o akik benzeri şeyleri arardım."

"Taş mı?"

"Evet. O güzelim kırmızımtırak turuncu taşları. Bir gün yaşlı bir kadına rastladım. En azından o zaman bana yaşlı görünmüştü. Kızı da yanındaydı. On sekiz yaşında güzel bir kızdı. Birlikte yürümemizi önerdiler. Onlar da aynı taşları arıyorlardı."

"Gittin mi onlarla birlikte?"

"Sen ne dersin?"

"Bence Edgar'ın yapılacak çok işi vardı. Ya da utanmıştır."

Edgar durup ona baktı. Patisine diken batmış bir aslana benziyordu. "Artık çok geç değil mi, Anna?"

Anna ayakkabılarını kuma atıp kollarını erkeğin boynuna doladı. "O kız için çok geç, Edgar. Ama ihtiyar kadın çoktan teşne."

Yine battaniyenin altına sığınmışlardı.

"Dönmemiz gerekir, Anna."

"Biliyorum."

"Frannie'ye gecikmem demiştim."

"İyi."

"Çok büyük bir yanlışlık mı yapıyoruz?"

"Umarım öyledir."

"Hakkımda pek bir şey bilmiyorsun."

"Hayır."

"Ben ölüyorum, Anna."

"Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm."

"Biliyor muydun?"

"Yoksa Edgar Halcyon niye yapardı böyle bir şeyi?"

"Tanrım!"

Anna adamın ensesindeki ak saçlarla oynadı. "Ne kadar zamanımız var?"

Barbary Lane'e dönünce küveti doldurup sıcak bir banyo yaptı. Zil çaldığında çok eski bir şarkı mırıldanıyordu.

Sudarı çıkıp kurulandı, kimonosunu sırtına geçirdi ve otomatiğe basarak geleni içeri aldı.

"Kim o?" diye seslendi koridora doğru.

"Mary Ann Singleton'ın bir arkadaşı." Genç bir kadının sesiydi.

"O evde değil, canım. Bunalım Santralında."

"İzin verirseniz burada bekleyebilir miyim? Konu biraz önemli de."

Anna antreye çıktı. Genç kadın tombul bir sarışındı. Çantası bir Gucci, yüzü yolunu kaybetmiş bir çocuğun yüzüydü.

"Şöyle otur, yavrum," dedi. "Mary Ann birazdan burada olur."

Yeniden banyoya girince gelen kadını düşündü. Yüzü hiç yabancı değildi sanki. Çenesinin çizgisi, gözlerindeki bir hava.

Birden buldu.

Edgar'a benziyordu.

Kadının yüzü gölgede kalmıştı. Öyle şişmanlamıştı ki Mary Ann onu birden tanıyamadı.

"Mary Ann?"

"Ah!"

"Ben Beauchamp'ın karısıyım. DeDe. Ev sahibin beni içeri aldı."

"Aa, evet. Bayan Madrigal."

"Büyük incelik gösterdi. Umarım senin için bir sakıncası yoktur."

"Seni kaçırmak istemedim."

"Hayır, yok elbette. Yukarı gelip bir şey içer misiniz?"

"Konuk falan bekliyorsan..."

Mary Ann suçlamayı başından reddetti. "Kimseyi beklemiyorum."

DeDe sarı plastik yönetmen koltuğuna oturmuş, ellerini de çantasının üstüne koymuştu.

"Biraz nane likörü içer misiniz?" dedi Mary Ann.

"Teşekkür ederim. Beyazı var mı?"

"Neyin beyazı?"

"Nane likörünün."

"Hayır. Yalnız öbür turlüsü."

"O zaman almayayım,"

"Bir diyet kola falan?"

"Gerçekten... hiç gereği yok. Böyle iyiyim."

Mary Ann kanepenin kıyısına ilişti. "Ama çok iyi değilsiniz."

DeDe ellerine baktı. "Hayır. Sanırım değilim. Bakın Mary Ann... Olay çıkarmaya gelmedim buraya."

Mary Ann yüzünün alev alev yandığını fark ederek yutkundu.

DeDe çantasını karıştırıp Mary Ann'in kahverengi-beyaz benekli eşarbını çıkardı. "Bunu da getirmek istemiştım. Beauchamp'ın arabasında buldum."

Mary Ann gözlerini dikmiş salak salak eşarba bakıyordu. "Ne zaman?"

"Birlikte Mendocino'ya gittiğiniz hafta sonundan hemen sonra. Pazartesi günü."

"Yaa?"

"Bana o yolculuğu anlattı."

"Anlıyorum."

"Bu senin, değil mi?"

"Evet."

"Umurumda değil. Yani eskiden umurumdaydı ama artık vazgeçtim... Onun için kendimi yiyip bitirecek değilim. Bunun altından kalkabilirim sanıyorum. Sanırım... seni bu işe nasıl bulaştırdığını da biliyorum."

"DeDe... Buraya neden geldin peki?"

"Çünkü bana doğruyu söyleyeceğini umuyorum."

Mary Ann çaresizlik belirten bir el hareketi yaptı. "Az önce söyledim sanıyorum."

"Geçen hafta sonunu da birlikte mi geçirdiniz, Mary Ann?"

"Hayır! Ben..."

"Ondan önceki salı gecesi?"

Mary Ann'in ağzı açık kalmıştı. "DeDe... Yemin ederim... Ben Beauchamp'la tek bir kez birlikte oldum. Bir tek kere. Onunla birlikte Mendocino'ya gitmemi istedi, çünkü..." Sözüünü, yarım bıraktı.

"Çünkü ne?"

"Çok saçma gelecek ama... Biriyle konuşmak istediğini söyledi. Ona acımıştım. O günden sonra birbirimizle iki çift laf etmedik."

"Her gün biraradasınız."

"Aynı çatının altındayız. Hepsi o kadar."

"Ama Mendocino'da onunla yattın değil mi?"

"Ben... Evet."

DeDe ayağa kalktı. "Peki. Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sanırım artık ikimiz de bu Brezilya dizisinden sıkılmaya başladık." Dönüp kapıya yöneldi.

"DeDe?"

"Evet?"

"Beauchamp sana... geçen hafta sonu.. ve ondan önceki hangi günse... benimle birlikte olduğunu mu söyledi?"

"Tam tamına öyle demedi ama..."

"Onu demeye getirdi."

"Evet."

"Değildim, DeDe. Bana inanmanı istiyorum."

"İnanıyorum zaten. İşin kötüsü de o."

DeDe evine dönünce bütün gün el atmadığı mektuplara saldırdı. Wilkes ve Abercombie'den yeni faturalar gelmişti. *Architectural Digest* 'ın son sayısı, Bennington Mezunlar Derneği'nden bir para yardımı isteği ve Binky Gruen'dan bir mektup.

Binky'nin mektubunu mutfığa götürdü. Orada kendisine bir kâse sütlü mısır gevreği hazırladı. Zarfı da bir tereyağı bıçağıyla açtı.

Mektup, Altın Kapı antetli bir kağıda yazılmıştı.

Sevgili DeDe,

Senin eski dostun Binky Amerika'nın en lüks şişmanlar çiftliğinde eziyet çekiyor. Sabahları karga kahvaltısını etmeden kalkıyor, hiç kimseye yakışmayan, pembe havlu kumaştan yapılmış tulumlar giyip koşmaya çıkıyoruz. Şimdiden üç kilo verdim. Nereye baksan

bir sinema yıldızı görüyorsun. Buhar odasına giderken Foster Grant'lerimi giymezsem klasımı kaybettiğimi hissediyorum. Bir dene, sen de nefret edeceksin.

Çok çok öperim.

Binky

Beauchamp mutfığa girdi. "Bu akşam nereye gitmiş-tin?"

"Dernek toplantısına."

Kocasını mısır gevreği kâsesine baktı. "Yemek yemediniz mi?"

"Küçücük bir kâseydi, Beauchamp!"

"Sen bilirsin. Opera mevsiminin açılışına kadar zayıflayamazsın nasıl olsa." Karısının tepesini attıran bir gülüşle gülümseyerek mutfaktan çıktı.

O gözden kayboluncaya kadar ateş püsküren bakışlarla baktı DeDe. Sonra da Binky'nin mektubunu alıp yeni baştan okudu.

Sıradan İnsanların Yaptıkları

Kapıda duran canavar, Mary Ann'in tüylerini diken diken etmişti.

Yüzü tebeşir beyazıydı ama elmacık kemiklerinin üstüne allıkla kıpkırmızı iki leke kondurulmuştu. Göğsü çıplak, bacakları kıllıydı. Alnında da iki keçi boynuzu vardı.

Ve konuşuyordu.

"Boynuzlandık görüyorsun."

"Michael!"

"Yanlış, sıkıcı kadın. Gelen, büyük tanrı Keçi İlah."

"Ödümü kopardın."

"Oysa eğlenceyi seven, nazik bir yaratığım... Çobanların ve ormanların ruhu yaşar bende... Boşver... Senin yanında rol yapamıyor insan."

Mary Ann gülümsedi. "Kostümlü partiye mi gidiyor-sun?"

"Hayır. Aslında otobüs terminaline Agnes teyzemi karşılamaya gidiyorum."

"Otobüs terminali... amaaan, seninle de konuşulmaz ki!"

"İçeri almıyor musun beni?"

Mary Ann kıkır kıkır güldü. "Annem seni böyle görse bayılırdı."

"Bu sana ağır bir darbe olabilir ama, aslını ararsan annenin bana bayılmasını istediğim yok. Bana bak, beni içeri almazsan çatıdaki adam kalp krizi geçirebilir."

"Gel hadi. Çatıdaki adam da kim?"

Michael içeri girip oturdu, boynuzlarını yerli yerinde tutan Afro peruğu düzeltti. "Yeni kiracı. Bilmemne Williams. Çatıya çıkan merdivenlerde rastlaştık az önce. O da bayılacaktı az kalsın."

"Çatıda bir daire mi var?"

"Daire denebilirse işte. Ben teras barakası diyorum. Çok sık kiracı çıkmaz ama görünüm bir harika. Bu herif de bir-iki gün önce taşındı. Hey, bana bir içki verebilir misin?"

"Elbette. Bir şeyler olacaktı..."

"Nane likörü dersen gırtlakını sıkarım."

Mary Ann onun boynuzlarından birini çekiştirdi. "Beyaz şarap, Kutsal İlah."

"Tamam. Hayır, kalsın... Fazla gecikmeden gitmem gerek. Aslında belki sen de benimle gelirsin diye umuyordum."

"Ne olarak geleceğim? Dişi keçi mi?"

"Çoban kızı. Bende çok güzel bir köylü kızı elbisesi var. Göğsünde kurdeleler falan. Öyle bakma, kadın, Mona'nın elbisesi!"

Mary Ann güldü. "Gelmeyi çok isterdim ama bu gece Bunalım Santralında nöbetim var."

"Bu da bir bunalım! Yalnızlık çeken, kıllı bacıklı, boynuzlu erkeksever bir geceliğine çekici ve sıkıcı bayan arkadaş arıyor."

"Geçen gün yanında gördüğüm adam ne oldu?"

"Jon mu?"

"Sarışın olan o mu?"

Michael başını salladı. "O bu gece operanın açılışına gidiyor."

"Sen de opera sevmiyorsun."

"Eh, o da var ama... Aslında Jon sezonluk bilet almış. Yine de haklısın. Opera bana göre değil. Yani diyeceğim o ki..."

Mary Ann onun boyalı yanaklarını öptü dikkatle. "Bir başka akşam olsa?"

Michael ayağa kalktı, içini çekerek boynuzlarını düzeltti. "Hep öyle derler."

"Parti nerede?"

"Uzakta değil. Yayan gideceğim."

"Bu kılıkta mı?"

"Öff, bu kadar.. Cleveland'lı olma canım! Russian Hill'dekilerin yarısı buna benzer yaratıklar."

"Sen yine de dikkatli ol. Kendini sakın."

"Neden sakınacağım?"

"Bilmem... Sana benzeyen yaratıklardan herhalde."

"Sen de intihar meraklılarıyla iyi eğlenirsin umarım."

"Sağol." Mary Ann adamı kapıdan dışarı itti. "Hadi git de kendine bir teke bul.."

Bu arada operadaki baylar gölgeliklerde gidip geliyor, kırmızı deri koltuklar, cilalı tahtalar ve erkekler tuvaletinin pırıltılı musluklarıyla lavaboları arasında tüylelerini kabartıp şişiniyorlardı. İki saat süreyle, orası kentin en seçkin tuvaleti olacaktı.

Peter Cipriani, "Kapıya göz kulak ol," dedi.

Beauchamp, "Niye?" diye sordu.

"O kakavan ihtiyar dinozorlardan birinin içeri dalmasını istemeyiz."

Cebinden Cipriani amblemini taşıyan bir zarf çıkarmıştı. Minik bir altın kaşığı zarfa daldırdı, sonra da sol burun deliğine tuttu.

"Ohh, katıksız mal! Kokain dediğin de böyle olmalı, erkek dediğin de."

Beauchamp huzursuzdu. "Hadi! Çabuk ol!"

"Önce bayanlar, arkadaş."

Minik kaşık bir kere daha inip çıktı, Peter'ın öbür burun deliğine de servis yaptı. Sıra Beauchamp'a gelmişti. O da işini bitirdikten sonra aynaya bakarak frakının önünde toz zerrelere kalıp kalmadığını kontrol etti.

"Öff, ne sıkıcı gece!"

Peter ona bakarak sııttı. "Oyundan sonra Halcyon'larla birlikte L'Orangerie'ye gidecek misin?"

"DeDe'ye sor. Bu geceki programı annesiyle o kararlaştırıyorlar."

Peter cebinden bir şişe güneş yanığı kremi çıkararak elmacık kemiklerini esmerleştirmeye girişti. "İkinci arada benimle birlikte kaçıp kulübe gelsene."

"Kulüpte özel bir şey mi var?"

Peter içini çekti. "Zavallı saf mirasyedi. Ben Sekizin-

ci Cadde'yle Howard'ın köşesindeki kulüpten söz ediyorum."

"Korkarım bu gece tek başına gezeceksin, Peter."

"Sen bilirsin. Kendi adıma, ben buradaki sahte soy-lulardan sıkıldım. Bir-iki sahte oduncuyla ahbablık et-meyi yeğlerim."

Ryan Hammond girmişti içeriye. Ryan İngiliz'di. En azından İngilizler gibi konuşurdu. Sösyete sütunlarında, dullara kaval-yelik etmekle ve yarımadadaki müzikal oyunlarda oynadığı rollerle ün yapmıştı.

"Vay vay," dedi Peter, "tahtakurtları doğramalardan dışarı çıkmışlar."

Beauchamp ateş püsküren bakışlarla baktı arkadaşına.

Ryan söyleneni duymazlıktan gelmiş, pisuarlara yürüyordu.

Peter işin ucunu bırakmadı. "Yanındaki bayan çok sevimli, Ryan. Kaç yaşında? Yüz sekiz var mı?"

Beauchamp, "Peter!" diye hırladı.

Ryan işini görürken Peter'a, George Sanders'ın öldürücü bakışlarından biriyle baktı. "İyi akşamlar, Bay Cipriani. Sizin Massenet'den hoşlanacağınızı sanmazdım."

"Genelde hoşlanmam.. ama açılış gecesi öyle bir gösteri oluyor ki. Senin kadın arkadaşlarından daha az takı taktığın tek gece de bu herhalde."

Edgar'la Booter Manigault girdiklerinde tuvalet boşalmıştı.

Booter Avrupa'daki savaşta kazandığı madalyaları göğsüne, radyosunun kulaklığını kulağına takmıştı. Cincinnati-Giants maçını izliyordu.

İki erkek de duvara döndüler. Edgar anlamsız bir sesle, "neredeyse ördek avı mevsimi geldi," dedi.

"Ne? Duymadım, Edgar, afedersin." Booter kulaklığı çıkarmıştı.

"Av mevsimi geldi diyorum. Daha dün ilkbahardı sanki. Şimdi yine ördek mevsimi."

"Evet, zaman uçup gidiyor." Kendi kendine güldü. "Bir de California'da mevsimlerin değiştiği anlaşılmaz derler. Şu günlerde tele-kızlar da Rio Nido'daki yuvalarından ayrılıp Marysville'e üşüşmeye başlarlar. Bence sonbaharın en kesin belirtisi o."

Sessizlik.

"Edgar... İyi misin sen?"

"İyiyim, iyiyim."

"Biraz solgun görünüyorsun da."

"Eh, operanın etkisidir." Kendini zorlayarak gülümsedi.

Booter kulaklığını kulağına taktı yine. "Yalan da değil."

Vincent'in Kocakarısı

Michael palyaço beyazı sahne sanatları kremini çıkarıp Barbary Lane 28 numaranın antresinde keçi ilah makyajını tazeledi. Bayılıyordu o antreye; rengi karar-mış Art Deco kadın kabartmalarına, yaldızlı aynalara, bin dokuz yüz otuzlardan kalma kartonpiyerlere.

Michael'a bir şuhluk duygusu veriyordu antre; *Silindir Şapka* 'daki Fred Astaire ya da Savoy Grill'de Gertie Lawrence'la buluşmaya giden Noel Coward gibi hissediyordu kendini.

Bayan Madrigal Tanrının bir nimeti diye düşündü. Ev sahibi öyle duyarlıklı bir insandı ki yapıyı plastik pal-

miye ağaçlarıyla ya da Goodman Nalburiye'den alınma Floransa taklidi aynalı duvar fayanslarıyla berbat etmeye yeltenmemiştir.

Kendisini alıcı gözle inceledi ve beğendi. Çok yakışıklı görünüyordu.

Boynuzları inanılmayacak kadar gerçekçi bir hava taşıyordu. Kürk taklidi keçi butları da biraz gülünç bir erotisizmle taşıyordu belinden. Midesi yassıydı. Göğüs kasları da... Jimnastik salonunda hiç dalga geçmeyen birinin göğüs kaslarıydı.

Müthişsin, dedi kendi kendine. Bunu hiç aklından çıkarma.

Hiç aklından çıkarma ve annenle baban Orlando'dan telefon edip hâlâ 'cici bir kızla' tanışmadın mı diye sorduklarında başını dik tut. Midnight Sun'daki o şeker çocuğun Berkeley Balıkadamlar takımında bir sevgilisi olduğunu öğrendiğin zaman da... Banyolarda birisinden, "Şu anda dinleniyorum," yanıtı aldığı anda da... O yakışıklı ve soğuk Dr. Jon Fielding alnını Byron gibi kırıştırıp beyaz porselen yuvasından çıkarmakta direttiği zaman da.

Yüreğin paralansın, Yakışıklı Doktor! Keçi ilah bu gece ava çıkıyor.

Mary Ann Körfez Bölgesi Bunalım Santrali'na vardığında Vincent yine depresyon dönemlerinden birine girmiş gibi görünüyordu.

Mary Ann yeni bir hasar olup olmadığını anlamak için adamın yüzünü gözünü inceledi.

Ortasından kopan küçükparmak hâlâ sarılıydı ama -sol kulağın dışında- başka bir eksik görünmüyordu. Mary Ann rahat bir soluk alarak telefonun başına oturdu.

"Kötü bir gün mü geçirdin?"

Vincent hüzünle gülümseyerek elindeki tespihi gösterdi. "Kahvaltıdan bu yana elimden bırakmadım."

"Ne oldu?"

"Sanmam ki..." Huzursuzca döndü. Sağlam eliyle bir Rolodex'i büküp duruyordu. "Ben sorunlarımı insanlara yansıtmaktan hoşlanmam." Hüzünlü bakışları, seyrek kırmızı sakalı, hayvanat bahçelerinde soyu tükenmekte olan zavallı bir yaratığı anımsatıyordu Mary Ann'e.

"Anlat," dedi. "Bu iş için de eğitim görmüş olurum."

Telefonu gösteriyordu.

Vincent gözlerini dikip ona baktı. "Sen gerçekten inanılmaz bir insansın?"

"Hadi canım!"

"Gerçekten öylesin. İlk geldiğinde seni de şirin görünmeye çalışan o sosyetik karılardan sanmıştım. Üyesi olduğu derneklerden biri halkın arasına karışmasını, gönüllü görevli olmasını istemiştir diye düşünmüştüm ama öyle değilsin. Sen gerçekten akli başında bir insansın."

"Sağol. Vincent."

Vincent sakalını kaşıyarak sıcak bir gülüşle güldü.

Anlaşıldığına göre kocakarısıyla başı dertteydi.

Badanacı olarak çalıştığı yıllarda tanışmıştı karısıyla. Kadın da Budist bir pizzacıda garson olarak çalışıyordu. Barış uğruna birlikte savaşmışlar, aşklarını davanın ateşiyle perçinlemişlerdi. İlk çocuklarına Ho adını takmışlar ve Olema'da bir komüne katılmışlardı.

'Nirvana'da yaratılmış bir evlilik.

Mary Ann "Sonra ne oldu?" diye sordu usulca.

"Bilmiyorum. Savaştan ötürü herhalde." Vincent başını iki yana sallıyordu.

"Savaştan ötürü mü?"

"Vietnam Savaşı. O savaş sona erince dayanamadı. Uğruna direneceği bir dava kalmadı. Birden yıkıldı."

Mary Ann anlayışlı bir havayla başını salladı.

"Ömrünün en önemli olayıydı o savaş. Ondan sonra hiçbir şeyden doyum sağlayamadı. Bir süre Kızılderililerin davasını benimsedi. Ondan sonra denize dökülen petrolün yarattığı kirliliği. Ama eskisi gibi değildi. Eskisi gibi olmadı asla."

Parmaklarına doladığı tespihe bakıyordu. Mary Ann, umarım ağlamaya başlamaz diye düşündü.

"Her şeyi denedik," diye sürdürdü Vincent. "Onu Russian River'daki bir bilinçlenme merkezine gönderebilmek için yiyecek fişlerimizi bile sattım."

"Nereye göndermek için?"

"Bilirsin canım. Bilinçlenme merkezi. Feminist terapi uygularlar; biyo-enerjetik, şifalı otlar, transandantal voleybol filan... Yararı olmadı. Hiçbir şeyin yararı olmadı."

"Çok üzüldüm, Vincent."

Vincent gözlerini kırpıştırarak yaşların akmasını önlemeye çalıştı. "Haksızlık bu. Barışçı kişilerin katılabileceği bir Amerikan Lejyonu olmalıydı."

Mary Ann *kendisinin* ağlayacağına emindi artık.

"Vincent... mutlaka bir çözüm bulunur."

Vincent umarsızca başını sallamakla yetindi.

"Bulunur, Vincent. Sen onu seviyorsun, o da seni. Önemli olan tek şey bu."

"Beni bırakıp gitti."

"Sen ona git öyleyse. Koş yanına! Senin için ne kadar önemli olduğunu anlat. Söyle ona!"

"İsrail'e gidecek param yok."

"O İsrail'e mi gitti?"

Vincent başını salladı. "İsrail ordusuna yazıldı."

Ansızın, iskemlesini geri iterek odadan kaçtı ve kendisini banyoya kilitledi.

Korkudan bembeyaz kesilen Mary Ann gidip kapıya kulağını dayadı.

"Vincent?"

Sessizlik.

"*Vincent!* Her şey yoluna girecek. Beni duyuyor musun, Vincent?"

Adamın banyodaki dolabı karıştırdığını işitti.

"Vincent! Tanrı aşkına bir tarafını kesme!"

O arada telefonun çaldığını duydu.

Yıldönümü Kutlaması

Bayan Madrigal Mona'ya bir bardak şeri doldururken, "Bizim gezgen oğlan bu akşam nerede?" diye sordu.

"Michael mı?"

"Başka gezgen oğlan tanıyor musun?"

"Keşke tanısaydım."

"Mona! Siz ikiniz kavga mı ettiniz yoksa?"

"Hayır. Onu demek istemedim." Mona elinin ayasını koltuğun yıpranmış kırmızı kadife döşemesinde gezdirdi. "Michael kostümlü bir partiye gitti."

Ev sahibi iskemlesini onun koltuğuna yaklaştırdı. Gülümseyerek, "Sanırım Brian evde," dedi.

"Amaaan! Sen de annem gibi konuşmaya başladın."

"Konuyu değiştirme. Brian'dan hoşlanmıyor' musun?"

"Hep çapkınlık peşinde."

"Ne olmuş yani?"

"Şu ara öylesi hiç gerekli değil bana."

"Söylemesen inanmazdım."

Mona gözlerini kadının gözlerinden kaçırmaya çalışarak şerisini yudumladı. "Sence her şeye çözüm getirecek olan bu mu?"

Ev sahibi kıs kıs güldü. "*Bence* değil, şekerim. Evrensel çözüm o. Hadi kalk ve pardösünü giy. Plaj Havluları Babil'ine iki biletim var."

Bir sürahi dolusu meyveli sıcak şarabın da etkisiyle, iki kadın Club Fugazi'nin rüküş rokoko atmosferinde iyice gevşemişlerdi. Bayan Madrigal revü sona erdikten sonra da yerinden kalkmadı. Çok rahat bir havayla çevresindeki kafası dumanlı yabancılarla çene çalıyordu.

"Ah Mona... şu anda kendimi ölümsüz sanıyorum. Burada... seninle birlikte olmak beni öyle mutlu ediyor ki."

Bu kadar açık sözlü bir duygusallık Mona'yı utandırmıştı. Yüzünü şarap bardağına saklayarak, "Revü çok güzeldi," dedi.

Bayan Madrigal keskin çizgi' yüzünde bir gülüşün çiçeklenmesine izin verdi. "Sen de kendini benim seni gördüğüm gibi görebilsen çok daha mutlu olurdun," dedi.

"Kimse mutlu değildir. Mutluluk ne ki? Işıklar yandı mı mutluluk biter."

Yaşlı kadın kendine bir bardak sangria daha doldurdu. "Hastir," dedi usulca.

"Ne?"

"Hastir, dedim. Git ağzını yıka. Kim öğretti sana ç yarım akıllı egzistansiyalist saçmalığını."

"Senin ne umurunda anlamıyorum."

"Hayır. Anlayacağını sanmam."

Mona onun gözlerindeki kırgınlık ifadesine şaşı. "Özür dilerim," dedi. "Bu gece eşekliğim üstümde. Hadi gel, başka bir yere gidip kahve içelim."

Mona, Caffé Sport'u görür görmez nostaljiyle ürperdi.

Bayan Madrigal da öyle olmasını planlamıştı zaten.

Mona lokantanın napoliten ıvır zıvırına bakarak, "Hay allah," dedi, "Buranın insanı nasıl etkilediğini unuttum."

Arkalarda bir masaya oturdular; pratik zekâlı bir sanatçının kümes teliyle korumaya aldığı tozlu 'Roma yıkıntıları' kabartmasının hemen yanına. Müzik kutusunda bir tango çalıyordu.

Bayan Madrigal bir şişe Verdicchio ısmarladı.

Şarap gelince bardağını havaya kaldırdı. "İkinci üç yılın şerefine."

"Hangi ikinci üç yıl?"

"Birlikte geçireceğimiz. Bugün yıldönümümüz."

"Ne?"

"Tam üç yıldır kiracımsın. Tam tamına üç yıl."

"Öyle bir şeyi nasıl aklında tuttun, kuzum?"

"Ben bir filim, Mona. Yaşlıyım, yıpranmış olabilirim, ama mutluyum."

Mona sevgiyle gülümsedi. Bardağını kaldırarak, "Öyleyse fillerin şerefine," dedi. "Barbary Lane'i seçtiğim için çok seviniyorum."

Anna başını iki yana salladı. "Yanılıyorsun, canım."

"Nasıl?"

"Sen Barbary Lane'i seçmedin, Barbary Lane seni seçti."

"O da ne demek?"

Bayan Madrigal göz kırptı. "Önce şarabını bitir bakalım."

Mary Ann çalan telefona aldirmeden banyo kapısını yumrukladı.

"Beni dinle, Vincent! Hiçbir şey sandığın kadar kötü olamaz. Beni duyuyor musun, Vincent?"

"Lavabonun üstündeki dolapta neler bulunduğunu hatırlamaya çalıştı makas var mıydı? Bıçak? Ustura?"

ZZRRRRNNNN. ZZRRRRNNNN.

"Bak Vincent, telefonu açmam gerek. Vincent! Lütfen bir şey söyle. Yalvarırım!"

ZZRRRRNNN! ZZRRRRNNNN!

"Bak Vincent, sen de evrenin bir parçasısın! Tıpkı ağaçlar ve yıldızlar gibi. Var olmak senin de hakkındır. Ve... istesen de, istemesen de... Bugün ömrünün geri kalan bölümünün ilk günü..."

Mide bulantısı gelip gelip gidiyordu. Banyonun kapısından telefona koştu. "Körfez Bölgesi Bunalım Santıralı!" dedi soluk soluğa.

Telefondaki kişi ciğerlerinden gelen belli belirsiz bir düdük sesiyle, tiz bir tonla konuşuyordu. Tıpkı Walt Disney'in yaşlı ve bunak orman hayvanlarından biri gibi.

"Sen de kimsin?"

"Ben... Mary Ann Singleton."

"Yeni mi geldin oraya?"

"Afedersiniz, acaba bir dakika bekleyebilir mi..."

"Rebecca nerede? Ben hep Rebecca'yla konuşurum. Mary Ann mikrofonu eliyle örttü. "VINCENT!"

Sessizlik.

"VINCENT!"

Şaşılacak kadar sakın bir karşılık geldi. "Ne var?"

"İyi misin, Vincent?"

"Evet."

"Burada Rebecca'yı arayan biri var."

"Rebecca'nın yerine geldiğini söyle."

Mary Ann almaca konuştu. "Rebecca'nın yerine ben geldim, efendim."

"Yalancı."

"Efendim?"

"Efendim deyip durma bana! Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi beş."

"Rebecca'ya ne yaptın?"

"Bakın, ben Rebecca'yı hiç görmedim."

"Görmedin ha?"

"Hayır."

"Sosisimi ağzına vermemi ister misin?"

Vincent ürkek bir fare gibi duruyordu odanın ortasında. Dağınık sakalının üstündeki hüzünlü gözleri sık aralıklarla açılıp kapanıyordu.

"Mary Ann?"

Mary Ann başını kaldırmadı. Çöp sepetinin yanında, dizlerinin üstünde duruyordu hâlâ.

"Bir şey ister misin, Mary Ann? Bir kolonyalı mendil falan. Sanırım masamda bir tane kolonyalı mendil olacaktı."

Kız başını salladı.

Vincent kolonyalı bir kâğıt mendil getirdi ve onun omuzunu tuttu.

"Özür dilerim. Gerçekten. Seni korkutmak istemiştim. Tanrım... Gerçekten..."

Mary Ann başını iki yana sallayarak kablonun ucundan sarkan almacı gösterdi. Telefonda öfkeli bip bipler geliyordu. Vincent almacı yerine koydu.

"Arayan kimdi?"

Mary Ann korka korka başını kaldırıp adamı gözden geçirdi. Görünüşe bakılırsa her şey yerli yerinde duruyordu. "Sanırım bir sapık," dedi.

"Haaa... Randy."

"Randy mi?"

Vincent başını salladı. "Rebecca ona Randy adını takmıştı. Sana ondan söz etmeliydim. Uyarmalıydım seni."

"Sık sık arar mı?"

"Arar. Rebecca, nasıl olsa birilerini arayacak, bari bizi arasın derdi."

"Ya?"

"Evet... Biz herkese hizmet vermek için buradayız ve..."

"Rebecca'ya ne oldu?"

"Haa, o öldü."

Yeniden telefonların başına oturmuşlardı.

Vincent sevecen bir gülüşle gülümsedi. "Sen hapçımısın neşin kuzum?"

"Ne?"

Adam onun naneşekeri kutusunu gösterdi. "Beş dakikada yarım kutu şeker yedin."

"Sinirlerim bozuldu sanırım."

"Gel şunları dene." Kendi çekmecesinden bir naylon torba çıkarmıştı. "Bunları Tassajara'dan aldım."

"Ghirardelli Alanı'ndan mı?"

"Big Sur'un oradan. Zen Budistlerinin çilehanesinin oradan yani."

"Anladım."

"Şekerden uzak dur, kızım. Şeker adamı öldürür."

Verdicchio'nun son yudumunu da içince, "Açıkla bakalım," dedi Mona. "O gizemli sözün anlamı neydi?"

Bayan Madrigal gülümsedi. "Hangi gizemli sözün?"

"Barbary Lane seni seçti demiştin. Gerçekten öyle demek istemiştin değil mi?"

Ev sahibi başını salladı, "Nasıl tanıştığımızı hatırlamıyor musun?"

"Savoy-Tivoli'de tanışmıştık."

"Bu hafta tam üç yıl oldu."

Mona omuzlarını kaldırdı. "Hâlâ anlamadım."

"Rastlantı değildi, Mona."

"Ne?"

"Ben ayarlamıştım. Hem de büyük bir ustalıkla sanırım." Şarap bardağını elinde sallayarak gülümsedi.

Mona çok geride kalan o yaz gecesini düşündü. Bayan Madrigal bir kutu çikolatalı kurabiyeyle gelmişti masasına. "Çok fazla pişirmişim," demişti. "Birkaç tane al. Ama bir anda bir taneden fazla yeme. Çok iyi kafa yapar."

Ardından uzun bir konuşmaya dalmışlardı. Şaraplı bir sohbet. Proust'tan, Tenhyson'dan ve astrolojiden söz etmişlerdi. Gece sona erdiğinde sağlam bir dostluk kurulmuştu aralarında.

Ertesi gün Bayan Madrigal telefon edip boş dairesinden dem vurmuştu.

"Ben Tivoli'de tanıştığın kaçık karı. Russian Hill'de boş bir daire var, senin evin olduğunu söylüyor."

Mona iki gün sonra taşınmıştı oraya.

"Ama niye?" dedi Mona.

"Merakımı uyandırmıştın. Aynı zamanda ünlü bir kişiydin."

Mona gözlerini devirdi. "Aman aman!"

"Öyleydin. Herkes J. Walter Thompson için hazırladığın mayo reklamlarından söz ediyordu."

"New York'ta hazırladığım bir kampanya."

Bayan Madrigal başını salladı. "Ara sıra ben de meslek dergilerini okurum."

"Bazen beni çok şaşırtıyorsun."

"İyi."

"Ya hayır deseydim?"

"Eve mi?"

"Hııı."

"Bilmem. Başka bir şey denerdim herhalde."

"Gurur duymam gerekir herhalde."

"Evet, öyle."

Mona yüzünün kızardığını fark etti. "Her neyse... Böyle olduğuna sevindim."

"Eh, hadi bakalım, onun şerefine."

"Neyin şerefine olduğunu anlamadan içmem."

Bayan Madrigal omuzlarını kaldırdı. "Neyin olacak, yavrum? Yuvamızın."

Mary Ann yuvasına dönmüş, santralda yaşadıklarının etkisinden kurtulmaya çalışıyordu.

Raflara yeni aldığı ahşap desenli kağıtları yaydı, fırının arkasındaki yanık yağları temizledi, tuvaletin rezervuarına, suya mavi renk veren zımbırtının yenisini koydu.

Mona uğradığında mutfak masasının üstüne eğilmişti.

"Ne yapıyorsun kuzum?"

"Baharat kavanozlarımı alfabetik sıraya koyuyorum."

"İşe bak."

"Terapi olarak yapıyorum."

"Santralda çalışmak terapi olacaktı hani?"

"Ondan hiç söz etme."

"Niye? Ne oldu ki?"

"O konuyu konuşmak istemiyorum."

"Pekâlâ. Bastır bakalım. Balonun kraliçesi nevrozlarını içine göm..."

"Ben hiçbir baloda kraliçe seçilmedim, Mona."

"Önemi yok. Tam seçilecek tipsin."

"Sen nereden biliyorsun? Benim ne tip olduğumu sen hangi cehennemde..."

"Bayanlar, bayanlar.." Michael gelip kapıya dayanmıştı. Kürklü bacaklarının kolları karışmış, her tarafına şarap dökmüştü.

"Fare... Döndün demek?"

"Bu kılıkla gezince kimse insanı tavlamaya kalkışmıyor."

Mona gülüşünü gizlemeye çalışarak onun yanına gitti ve taklit kürkü elledi. "Ööö!"

"Ne yapalım? Hamamotu herkeste başarılı sonuç vermiyor."

Şişmanlar Çiftliğinde

Altın renkli koca limuzin Escondido tepelerinin arasından kuzeye doğru yol alırken adaçayı ve avokado bitkileri ikindi güneşinin altında yanıyordu.

DeDe arkasına yaslanarak gözlerini yumdu.

Altın Kapı'ya gidiyordu!

Altın Kapı! Amerikanın en soylu kişilerinin gittiği, en lüks zayıflama merkezi! Saunalar, yüz bakımı, manikür pedikür, dans dersleri, şifalı otlarla yapılan banyolar ve birinci sınıf bir mutfak!

Zamanı da gelmişti hani.

Kentten bıkmıştı DeDe. Beauchamp'tan da, aldatmalarından da, Lionel'ı gördükçe kapıldığı suçluluk duygularından da bıkmıştı. En çok da her vitrin camından, her aynadan kendisine bakan şiş suratlı kadından bıkmıştı.

Eski DeDe olmak istiyordu. Aspen'da, Tahoe'da gezen, üniversiteli gençleri, San Francisco bekârlarını, Splinter Riley'i çılgına çeviren altın saçlı, baştan çıkarıcı yaratık olmak istiyordu yeniden.

Daha önce de başarmıştı bunu.

Şimdi de başarabilirdi.

Şoför omuzunun üstünden ona baktı. "İlk kez mi geliyorsunuz, efendim?"

DeDe sinirli bir kahkaha attı. "Durumum o kadar acıklı mı yani?"

"Yoo, hayır, efendim. Yüzünüzü ilk kez görüyorum da ondan sordum."

"Çok ünlü yüzler görmüşsündür herhalde."

Adam başını salladı. Konunun açıldığına sevindiği belliydi. "Daha geçen hafta Bayan Esther Williams geldi."

"Gerçekten mi?"

"Geçen ay da Gabor kardeşler buradaydılar. Üçü birden. Rhonda Fleming'e, Jeanne Crain'e, Dyan Cannon'a, Barbara Howar'a da şoförlük ettim..." Bir an duruladı ama bunu belirli bir etki yaratmak için yaptığı belliydi. DeDe onun listeyi ezbere bildiğine yemin edebilirdi. "Bayan Mello, Bayan Gimbel, Roberta Flack, Liz Carpenter da gelirler... Saymakla bitecek gibi değil, Bayan Day."

DeDe adını duyunca biraz sarsıldıysa da bozuntuya vermemeye çalıştı.

Gabor kardeşler asla bozuntuya vermezlerdi.

Güvenliği sağlayan büyük kapının dışındaki yolun iki kıyısında birer dizi görkemli Monterey çamı yükseliyordu. Şoför iç haberleşme cihazına bir şeyler söyleyin-ce kapının kanatları aralandı.

İçerideki yol yokuş aşağı iniyordu. Bir tarafta merkezin özel portakal bahçesi vardı, öbür tarafta çam ve meşe ağaçları.

Derken Altın Kapı göründü; Xanadu'nun kapıları gibi parlıyordu gün ışığında.

DeDe, Shangri-La'nın eşğinde duran Sally Kellerman gibi hissetti kendini.

Calvin Klein marka tişörtünün koltuk altları şimdi-den terden ıslanmıştı.

Şoför Altın Kapı'nın önünde park etti, valizlerini alıp onu o dillere destan kapıdan içeri geçirdi. Kapının öbür yanında, DeDe iki yanına Japon söğütleri dikilmiş Japon tarzı ince bir köprüden, şoji paravanlarının arasından, sonunda da büyük bir ahşap kapıdan geçti.

Kabul salonu az sayıda bambu eşya ve ipekli Japon baskılarıyla döşenmiş şık bir odaydı. Kırk yaşlarında görünen kadın yöneticiyle kısa ancak rahatlatıcı bir konuşma yaptıktan sonra DeDe Halcyon Day dünyanın en seçkin kayıt defterlerinden birini imzaladı.

İki bin beş yüz dolara patlayacak olan değişim süreci başlamıştı.

Kararlaştırıldığı gibi, odası Kamelya Avlusu'na bakıyordu. (Binky başından uyarmıştı. "Seni Açalya Avlusu'na ya da Kampana Avlusu'na tıkmalarına fırsat verme sakın! Onlar da kötü değil ama... pek Piedmont havasında. Bilmem anlatabildim mi?")

DeDe, Doğu'nun görkemini yansıtan odasında dolaştı, 'tokonoma'sını (içinde bronz bir Buda bulunan du-

var nişi), bahçeye bakan 'ay gözleme balkonu'nu inceledi. Komodinin üstünde Erich Fromm'un *Sevme Sanatı* duruyordu. San Francisco sıkıntılarını tümüyle kafasından silerek bir süre onu okudu.

Derken telefon çaldı.

Hazır olduğu zaman tartı odasına iner miydi lütfen?

Tartı odası!

Kalçasındaki yağ tabakasını şöyle bir avuçladı, kısa bir dua okuyarak Toledo'nun acı gerçekleriyle yüz yüze gelmeye hazırlandı.

Michael'ın Bombası

Mona'yla Michael için, öğle yemeği Polk Sokağı'ndaki Soylu Sosisçi'de yenen iki peynirli, sosisli sandviçle bol patates kızartmasından oluşmuştu.

"Tırnak cilamı değiştirmeliydim," dedi Mona.

"Efendim?"

"Sosisçide oturunca yeşil tırnak cilası dekadansın doruğu olmuyor. Kaçıklık oluyor yalnızca."

Michael güldü. "Kokoz kibarlara benziyorsun aslında."

"Yalan da sayılmaz. Parasal sorunların eşiğindeyiz, Fare. Benim işsizlik sigortam alıştığımız düzeyde yaşamımıza yetmeyecek."

Yarı şaka, yarı ciddi konuşuyordu. Michael da bunun farkındaydı.

"Mona... Geçen hafta bir iş bulma ajansına gittim. Yakında bana bir garsonluk işi bulabileceklerini söylediler. Kıcımlı yayıp dalga geçtiğimi düşünmeni istemem..."

"Biliyorum, Michael. Aslında benim yaptığım da sesli düşünmekten başka bir şey değil ama... Bir aylık kira borcumuz var. Bayan Madrigal için sıkılıyorum. Kapıya dayanacak değildir gerçi; ancak o da vergi falan ödüyor."

Michael bir patates kızartmasını ünlem işareti gibi havada tutarak, "Ahaa!" diye söylendi. "Ben sana anında para planımdan söz etmedim daha."

"Tanrım! Dinlemeye dayanabilecek miyim acaba?"

"Tam yüz dolar, bebek! Bir gecede." Patates kızartmasını ağzına attı. "Nasıl?"

"Powell ve Geary sokaklarının köşesinde iş tutmaya çıkacaksan biraz üşümeyecek misin?"

"Aman ne komik! Planımı öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Anlat bakalım."

"Ben, Miki Fare Tolliver, Endup'taki Donlu Dans yarışmasına katılacağım."

"Lütfen!"

"Ciddiyim, Mona."

Gerçekten de ciddiydi.

Kentin öbür ucunda, Halcyon Communications'da, Edgar Halcyon damadını bürosuna çağırmıştı.

"Geç otur."

Beauchamp güldü. "Sağol." Çoktan oturmuştu zaten.

"Sanırım biraz konuşmamız gerek."

"İyi."

"Benim için eşeğin biri diye düşündüğünü biliyorum ama birbirimizden kurtulmamızın yolu yok. Öyle değil mi?"

Beauchamp huzursuzca kıpırdandı. "Ben hiç öyle düşünme..."

"Sen bu işi ciddiye alıyor musun, Beauchamp?"

"Efendim?"

"Reklamcılık senin için gerçekten önemli mi? Ömrünü bu mesleğe vermeye hazır mısın?"

"Bakın, sanırım birçok kez kanıtlamışımdır ki..."

"Neyi kanıtladığını boşver şimdi! *Duygularını* anlat bana! Bir ömür boyu külotlu çorap satmaya katlanabilir misin gerçekten?"

Düşüncesi bile Beauchamp'ı hasta etmeye yeterdi ama ne demesi gerektiğini biliyordu. Kararlı bir sesle, "Seçtiğim meslek bu!" diye söylendi.

Edgar kuşkulu kuşkulu bakıyordu. "Öyle mi?"

"Evet, efendim."

"Benim yerime geçmek istiyorsun, değil mi?"

"Ben..."

"Günün birinde yerime geçmek istemeyenleri işe al-
mam, Beauchamp."

Beauchamp bacak bacak üstüne atmışken ayaklarını yerde birleştirdi. Şimdi iyice şaşırmıştı. "Evet, efendim, onu anlayabilirim."

"DeDe burada yokken seninle konuşmak istiyorum. Akşam kulüpte bir-iki içki içebilir miyiz."

"Evet, efendim. Elbette."

"Sana söyleyeceklerim ikimizin arasında kalacak. İyice anladın mı?"

"Evet, efendim."

Ailenin Mitolojisi

Anna onu Fok Kayalıkları Moteli'nde bekliyordu.

"Resepsiyondaki kâtip tuhaf tuhaf baktı mı?" diye sordu.

"Hayır, allah kahretsin! İlgilenmedi bile. Hakarete uğradığımı hissediyorum."

Kadın güldü. "Benim egom da zedelendi. Sen gecikince başka biriyle kaçtığını sandım."

Edgar onu alnından öptü. "Özür dilerim. Bohemia Club'da Beauchamp'la bir-iki içki içtik. Düşündüğüm-den daha uzun sürdü."

"Hayrola?"

"Hiç. Önemli bir şey değil. İş konusu... Tanrım, öyle güzelsin ki..."

"Işık oyunudur." Adamı elinden tutup pencereye götürdü. "Benim bugüne kadar gördüğüm en güzel örneği orada."

Ağaçların karaltılarının gerisinde, denizin kıyısında, Fok Kayalıkları bir buzdağı gibi bembeyaz parlıyordu ay ışığında.

Anna adamın kolunu sıkarak, "Büyü gibi," diye mırıldandı.

Edgar başını salladı. "Demek istediğim buydu işte." dedi Anna. "Işık uygunsa, fok boku bile güzel görünüyor."

"Anna?"

"Hııı..."

"Teşekkür ederim."

"Her zaman emrindeyim."

"Duygularımı bilsen..."

"Biliyorum."

"Bırak da bitireyim."

"Bitirdiğini sanıyordum."

"Ciddi bir şey söylememe fırsat verecek misin?"

"Hayır."

"Seni seviyorum, Anna."

"Ödeştik öyleyse."

Dirseğine dayanarak adamın yüzünü inceledi. "Bahse girerim ki sen adının nereden geldiğini bile bilmezsin."

"Kuşlarla ilgili bir şey, değil mi?"

"Efsaneyi biliyor musun?"

"Bir kere duymuştum ama unuttum. Anlat hadi."

"Bir zamanlar Tesalya'da Ceyx adında barışsever, adil bir kral yaşarmış. Rüzgârların bekçisi Aeolus'un kızı Halcyon'la evliymiş..."

"Bunları nereden öğrendin kuzum?"

"Margaret bana Bullfinch'in *Mitoloji*'sini de okurdu."

"Margaret mi?"

"Mavi Ay'daki. Hani senin ilk... Sözümü kesip durma ama."

"Kusura bakma."

"Her neyse... Ceyx, kardeşi öldüğü için bir falcıya danışmak üzere yolculuğa çıkmak istermiş. Çünkü tanrıların onu da öldürmeye hazırlandıklarına inanıyormuş. öte yandan Halcyon'un da içine doğmuş, gidersen bu yolculukta öleceksin diyormuş. Gitme diye yalvarmış, kocasına."

"Ama o dinlememiş tabii."

"Tabii. O işleri başından aşkın bir yönetici, öbürü kuruntulu bir karı. Korkunç bir fırtına çıkmış, Ceyx de o fırtınaya yakalanıp ölmüş. Karısı birkaç gün sonra bulmuş cesedini. Tam denize açıldığı noktada."

"Çok güzel."

Anna parmaklarını onun ağzına dayadı. "En güzel yeri şimdi gelecek... Halcyon güpgüzel bir kuş oluvermiş birdenbire. Uçup kocasının göğsüne konunca o da kuş olmuş. Aeolus da emir vermiş. Her kış bir hafta süreyle, hiç esinti çıkmayacak, deniz kıpırtısız kalacak demiş. Böylece o iki kuş bir salın üstünde yuva yapıp yav-

ricularını yumurtadan çıkarabilecek ve sonsuza dek mutlu olacaklarmış."

"Güzelmış," dedi Edgar. "Babamda benim sandığımdan çok daha fazla düş gücü varmış."

"Bunu anlamadım işte."

"Soyadımızı o uydurmuştu. Gerçek soyadımız Halsteins."

"Niye ama?"

Edgar gülümseyerek onu öptü. "Sanırım babam da biraz bohem olmak istiyordu."

DeDe'nin Zaferi

DeDe bir metre derinliğindeki ılık suda durmuş, voleybol topunu dizlerinin arasında tutmaya çalışıyordu.

Dişlerini sıkarak, "Dur orada," diye söylendi. Son on dakika içinde yanında egzersiz yapan film yıldızını tam iki kere torpillemişti.

Film yıldızı olanlardan ötürü kırgınlık duymadığını göstermek için gülümseyerek konuştu. "Kolay iş değil ha? Bacaklarımın arasında *Hindenburg* 'u tutuyormuşum gibi geliyor bana."

DeDe nasıl ettiyse etti, bacaklarının arasındaki topu kaçırmadan jimnastik hareketlerini sürdürdü. Kollarını havaya kaldırıp sallıyor, gövdesindeki her kas sızım sızım sızılıyordu.

Havuzun kıyısında duran eğitmen, "Uzanın!" diye bağırdı. "Gerilsin o güzel vücutlarınız!"

"Harika," dedi film yıldızı. "Kıçımın gözeneklerinden içeri öyle çok su doldu ki, erik kurusu gibi buruş buruş oldu derim."

DeDe ona bakarak sırttı. Beyazperdede bir tanrıça havası taşıyan kadının bu rahat konuşması hoşuna gitmişti. Ancak yakından bakınca fark edilen ameliyat izi de ölümsüz olmadığını kanıtlıyordu.

Ama gözleri gerçekten menekşe rengiydi.

Altın Kapı'da geçirdiği ikinci haftaydı bu. Altı yorucu gün süreyle, gövdesini dayanma gücünün sınırlarına kadar zorlamış, her sabah yediye çeyrek kala kalkıp boyasız bir suratla, saçları vazeline bulanmış, açık pembe tulumuyla dağ bayır koşmuştu. Neredeyse ölecekti ama başaracaktı da.

Başaramayacak mıydı yoksa?

En azından kendini daha iyi hissediyordu. Yatakta kahvaltı ederken saat dokuzda başlayacak olan Leonardo da Vinci jimnastiğini hevesle bekliyordu. Ondan sonra Coşkuyla Zıplama egzersizleri vardı. Ardından yüz bakımı seansı, yoga dersi, ot banyosu... Allah kahretsin, bir şeylerin değişmiş olması gerekirdi mutlaka.

Akşam üstleri film yıldızıyla ve bu seçkin topluluğun beş-altı üyesiyle birlikte jakuziye girip oturuyorlar, kıkır kıkır gülüşerek çene çalıyorlardı. Bir genç kız gibi hissediyordu yine; sakindi, sağlıklıydı, rahattı. Kendisiyle gurur duyuyordu. Ve nasıl bir mucize olmuşsa olmuş; kendini yeniden denetim altına almayı başarmıştı. Film yıldızı portakal bahçesini yağmalamayı önerdiğinde bir değil, iki kere vazgeçirmişti onu.

İşin en zor bölümü geride kalmıştı artık.

Eski DeDe... Beauchamp öncesinin DeDe'si yeniden hayatını yaşıyor ve bundan büyük haz duyuyordu!

"Tanrım! İnanamıyorum."

Film yıldızı kaşlarını çatdı. "Çok sevindirici bir haberse bana söyleme."

DeDe baskülden indi, sonra bir kere daha çıkıp ağırlığını kontrol etti. "Şuna bak! Hele bir bak! Dokuz kilo! İki haftada dokuz kilo vermişim!"

"Normal bir şey değil. Doktora görün."

"Mucize bu!"

"Üç bin kâğıt bayıldıktan sonra o kadar olsun." Film yıldızı o umursamazlık havasını bir yana bırakmış, hâlâ pörsük görünen kollarını DeDe'nin boynuna dolamıştı.

"Umarım bu seni mutlu etmiştir, DeDe!"

Bir an için, DeDe ağlayacağını sandı. Bu tanrıça, herkesin tapındığı bu kadın ona gıpta ediyordu. San Francisco'dakilerin hiçbiri inanmayacaktı buna.

Ama gözlerine inanmak zorunda kalacaklardı.

San Diego'dan San Francisco'ya uçarken bambaşka bir kadın gibi hissediyordu kendini.

Güneşten yanan teni ıslıl ıslıldı, gözleri gururla parlıyordu. Kayısı rengi tişörtü -gizleyecek bir şeyi olmadığını gözler önüne sererek- sımsıkı oturuyordu beline.

Bitişik koltuktaki sulu deniz eri 'Frisco' hakkında ileri geri konuşuyor, görevli olarak bulunduğu Treasure Island'ı anlata anlata bitiremiyordu.

Önemi yoktu. Adamın bacağının bacağına sürtünmesinden hoşlanıyordu DeDe. Bekâr hissediyordu kendini. Beauchamp'ın küçük aldatmacalarından da, evlilik batağından da kurtulmuştu sanki.

Ve niye kurtulmasındı? Beauchamp onu özlememişti herhalde. Bundan emindi. O da kocasını hiç aramamıştı. Bitmişti bu iş. Nokta, satır başı.

Satırbaşı. Aybaşı.

Aybaşı.

Ulu Tanrım! Aybaşı olmamıştı.

İlk bir cumartesi sabahı Mary Ann, Barbary Lane'deki yatağına uzanmış, pencerenin dışındaki okalip-tüs ağacının sonbaharın havasına yayılan kokusunu içi-ne çekiyordu.

Kaplan postuna benzer çizgileri olan tombul bir ke-di pencerenin pervazına atlayarak açık duran kanatta sırtını kaşımaya koyuldu. Ondan bıkınca da perde kor-donunun ucundaki renkli cam kelebeğe bir-iki tokat attı gönülsüzce.

Mary Ann gülerek bir yastık fırlattı kediye. "Boris... Onu yapma işte."

Boris fırlatılan yastığı oyuna çağrı olarak yorumladı ve odaya atlayarak yatağa yöneldi.

Mary Ann kedinin kulaklarının arkasını kaşıyarak, "Şanslı Boris," diye söylendi. Boris'in çok güzel, çok se-vilen ve tümüyle bağımsız bir yaratık olduğunu düşün-dü elinde olmadan. Kedinin belirli bir sahibi yoktu ama (hiç değilse 28 numarada oturanlar arasında), geniş bir dost çevresinde gezer, pek çok kişiden yararlanırdı.

Mary Ann niye yapamıyordu sanki aynı şeyi?

O başkalarının yükünü taşımaktan bıkmıştı. Duygu-sal açıdan da, başka bakımlardan da. Hayatının dümeni-ni eline almanın zamanı gelmemiş miydi? Sorunlarıyla doğrudan doğruya baş etmenin, her saniyeyi dolu dolu yaşamanın zamanı gelmemiş miydi?

Evet, gelmişti! Yataktan birdenbire fırlayarak Boris'i korkuttu ve odanın içinde parmak uçlarında dönmeye başladı. Ne güzel bir gündü! Bu büyülü kentte, şu masal kitaplarından çıkma sokakta olmak! Minik tramvayların yıldızlara doğru tırmandığı, kedilerin pencerelerden içe-

ri daldığı, kasapların Fransızca konuştuğu bu yerde yaşamak!

Boris bu çılgına sokulmamak gerektiğini anlayarak ondan uzaklaşmıştı.

Oturma odasından koşarak geçip kapıya gitti. Gelirim kapı kapalıydı.

"Çıkmak mı istiyorsun, Boris? İstediyin o mu, tatlım?" Mary Ann kapıyı açar açmaz yanlış yaptığını anladı. Boris yükseklerin daha güvenli olacağına karar vermiş, çatıya çıkan merdivenlere atlamıştı.

Çatıdaki daire!

İkinci katta, Michael, Mona'ya yatakta kahvaltı servisi yapıyordu. Yumurta, kızarmış ekmek, İtalyan kahvesi ve Marcel&Henri'den alınma Fransız sosisleri. Tepsiyi yatağa koyarken 'Aşk İçin Neler Yaptım'ı çalıyordu ısılıkla.

"Hele bak," dedi Mona gülerek. "Aşk sana yaramış."

"Hem de nasıl!"

"Jon nerede? Onu da çağırsana. Hep birlikte kahvaltı ederdik."

"Evinde. Ben dün gece orada kaldım."

"Seni çılgın! Bana kahvaltı hazırlamaya mı geldin onca yolu?"

"Çamaşırlarımı da kolacıya götüreceğim."

"Hah, inanayım bari! Kıçımı götürürsün kolacıya."

"Olamaz. Gömlekten başka bir şey almıyor. Bir 'de çarşaf." Eğilip kızı alnından öptü. "Peki tamam, seni de özledim birazcık."

Michael'ın gecesi *After Dark* dergisinin Stanford Court'ta verdiği bir kokteyl partiyle başlamıştı.

"Nasıl anlatayım bilmem, Mona... Çok şık bir ortamdı."

Şık ortam demeye bayılırdı Michael.

"Aslında Jon çağırılmıştı tabii. Ben kimsecikleri tanı-mıyordum. Tab Hunter'ı saymazsan yani."

"Evet, tabii."

"Kırk beş yaşındaki bir herif için çok iyi görünüyor doğrusu. Gidip konuşmak isterdim ama çevresini birta-kım tipler sarmışlardı. İnsan Tab Hunter'la ne konuşur zaten? Merhaba, ben Michael Tolliver ve oldum bittim sizi Sandra Dee'den daha çok beğenirim."

"Haklısın. Söylenecek şey değil."

"Onun için deee.... Bir köşede durup minik pizzalar tıkındım ve bir süre önce bana mankenlik yapamayacak kadar sıradan bir suratım olduğunu söyleyen Breb-ner'den uzak durmaya çalıştım."

"Zavallı Fare!"

"Ama adam haklı, Mona. O salondaki yakışıklıları görecektin. Konuklar o kadar çok saç spreyi sıkmışlardı ki parti başlamadan önce çevreyi kirlettik diye rapor vermek zorunda kalmışlardır garanti!"

Kahvaltıdan sonra Mona sordu: "Planını uygulamaya kararlı mısın?"

"Hangi planımı?"

"Donlu Dans yarışmasını."

"Bütün hafta çalıştım, kadın. Sen de geleceksin, de-ğil mi? Yarın beş buçukta."

"Ben ne bok yemeye geliyorum?"

"Bilmem... Moral vermek için belki."

"Jon seninle gelir."

"Hayır. Jon'un bu işten haberi olmasını istemiyorum, Mona."

"Peki," dedi Mona usulca. "Ben gelirim seninle."

Beauchamp terminalde bekliyordu onu. Çevresini pembe ve turuncu mini etek giyen hostesler sarmıştı. DeDe'yi görünce fosforlu bir gülüşle gülümsedi ve kala-balığı yarıp ona yürüdü. .

Güneşte yanmıştı. Bakışları da şaşkınlık doluydu.

"Harika görünüyorsun," diye sıırıttı. "Tanrım, başka bir insan olmuşsun. Yepyeni bir kadın."

DeDe, belki de *iki* yeni kadın olmuşumdur, diye düşündü. Bu düşünce bile Beauchamp'ın tepkisinden ötürü duyduğu zafer duygusuna gölge düşürmedi.

Kocasına soğuk davranmaya karar vermişti ama yüzüne bakar bakmaz Catherine Deneuve sarkıtları şıpır şıpır eridi.

"Kolay olmadı," dedi sonunda.

O zaman Beauchamp karısına sarılarak dudaklarından öptü istekle. Yüzünü onun sarı saçlarına gömerek, "Seni nasıl özledim bilemezsin," dedi.

DeDe bu kadarına dayanamayacaktı neredeyse. Gerekli olan bu muydu yalnızca? İki hafta kentte yalnız kalması. Her şeyi yerli yerine oturtması, karısının onun için ne anlam taşıdığını anlaması.

Yoksa DeDe'nin yeni vücudu mu ilgisini çekmişti?

Telegraph Hill'e çıkarlarken iki haftada olup bitenleri anlattı Beauchamp.

Anneyle baba iyiydiler. Annecik birkaç gün St. Helena'daki evde kalmış, Faust aile veterinerinde tedavi görürken o da nicedir savsakladığı mektupları yazıp dinlenmişti. Babanın keyfi yerindeydi. Beauchamp'la ikisi birkaç kez buluşup kafa çekmişlerdi. Sohbet de etmişlerdi.

DeDe bunu duyunca gülümsedi. "Seni gerçekten sever, Beauchamp."

"Biliyorum."

"Konuşma fırsatı bulduğunuza sevindim. Erkek erkeğe yani."

"Ben de, DeDe."

"Hıhı."

"Seni hâlâ çok sevdiğimi göstermek için yapabileceğim bir şey var mı?"

DeDe sözcüklerin onun ağzından çıktığına inanamazmış gibi dönüp baktı. Rüzgâr kocasının saçlarını arkaya uçuruyor, bakışları yoldan ayrılmıyordu. İçindeki fırtınayı yalnızca o çocuksu, savunmasız ağzı belli ediyordu.

DeDe uzanıp elini onun bacağına dayadı.

Beauchamp sözünün gerisini getirdi. "Seni en çok ne zaman arıyordum, biliyor musun?"

"Beauchamp... Bunlar çok gereksiz... Ne zaman?"

"Sabahları. Uykuyla uyanıklık arasındaki o birkaç saniye içinde... İnsanın nerede olduğunu, niçin var olduğunu bilmediği o bir anlık süre içinde. O zaman seni çok arıyordum. Bana gerekliydin, DeDe."

DeDe kocasının bacağına sıktı. "Buna sevindim."

"Aramızdaki durumu düzeltmek istiyorum."

"Bakalım."

"*İstiyorum*, DeDe. Ben elimden geleni yapacağım. Sana söz veriyorum."

"Biliyorum."

"Bana inanmıyorsun değil mi?"

"İnanmak istiyorum, Beauchamp."

"Haksız da sayılmazsın. Eşğin biriyim ben."

"Beauchamp..."

"Öyleyim. Ama kendimi affettireceğim. Söz veriyorum."

"Günleri birer birer yaşayalım olmaz mı, Beauchamp?"

"Olur. Birer birer."

Halcyon Tepesi'nde Frannie tek dert ortağıyla bahçede dolaşırken, güneş ağaçların gerisinde kaybolmaya yüz tutmuştu.

Mai Tai'sini sıkıntıyla yudumlayarak, "Edgar'a ne olduğunu anlamıyorum," diye söylendi. "Olaylara önem verirdi, bize önem verirdi... Çok tuhaftır ama... Savaş yıllarında Fransa'dayken çok özlerdim onu. Burada değil-di... yine de yanımdaydı. Şimdiyse yanımda... ama benimle birlikte değil.. Allah kahretsin, onu öbür türlü özlemek çok daha güzeldi.

Gözleri yaşarmıştı. Silmeye yeltenmedi. Başka bir zamana dalıp gitmişti. Yalnızlığın çorak olmayıp güzel olduğu, aşk mektuplarıyla fotoğrafların kaydığı, Bing Crosby'nin, o yumuşacık sesiyle, Frannie'nin ömrünün en korkunç kışını atlatmasına yardımcı olduğu günlere.

Şimdiyse mevsim yazdı ve Bing Crosby karşıki tepede oturuyordu. Niye her şey umduğu gibi gitmemişti sanki?

Bing Crosby'nin eski bir Noel şarkısını söylemeye başladı.

Gırtlığından yükselen hıçkırıklar bitirmesine engel oldu. "Kusura bakma," diye mırıldandı dert ortağına. "Seni bunlarla sıkmamalıyım, tatlım. Öyle iyi, öyle sabırlısın ki... Sen olmasan ben de Helen'in durumuna düşerdim. Düşerdim, evet! Dekoratörüyle yemeğe çıkıyor yahu! Hadi gel, sürahide birazcık Mai Tai kalmıştı."

Mai Tai'yı terastaki büyük plastik kâseye boşalttı. Koca danua köpek Faust, içkiyi yalayıp yuttu.

Koridordan geçip çatıya çıkan merdivenleri tırmanırken bir metronom gibi sallanıyordu Boris'in kuyruğu.

Mary Ann sabahlığını sırtına geçirip bu kaçak kiracının peşine düştü. Kedinin evin bir yerinde hapsolup kalmasından korkmuştu.

Çatıya çıkan basamaklar yeşil yağlıboyayla boyanmış, çıplak basamaklardı. Tepede, sarmaşıklarla kaplı bir pencerenin yanındaki parlak turuncu renkteki kapı kedinin yolunu kapatmıştı. Çok kızmıştı Boris.

"Gel pisi pisi... Gel Boris... Gel cici kedi."

Boris hiç aldırmadı. Kılıç gibi tuttuğu kuyruğu titretmekle yetinerek olduğu yerde bekledi.

Mary Ann birkaç basamak daha tırmandı. Turuncu kapıdan ancak bir metre uzaktaydı şimdi.

"Sıktın ama, Boris! Biliyorsun değil mi?"

Dışarıya açılan kapı birden aralanınca Boris'e çarptı. Şaşkına dönen hayvan acı bir sesle merdivenden aşağı uçtu. Mary Ann olduğu yerde donup kaldı.

İri yapılı, orta yaşlı bir adam duruyordu karşısında.

"Özür dilerim," diye söylendi huzursuzca. "Burada olduğunuzu bilmiyordum. Umarım kedinizin canını yakmamışımdır."

Mary Ann kendini toplamaya çalıştı. "Hayır, şanmam."

"Güzel kedi."

"Benim kedim değil. Herkesin kedisi denebilir. Sanırım sokağın ucunda bir yerde barınıyor. Ben de özür dilerim... Sizi rahatsız etmek istememiştim."

Adam kaygıyla bakıyordu. "Sizi korkuttum, değil mi?"

"Önemi yok."

"Benim adım Norman Neal Williams." Elini uzatıyordu.

"Merhaba." Mary Ann uzatılan eli sıkarken büyüklüğüne de şaşmadan edemedi. Ne var ki iriliğinden ötürü adam büsbütün savunmasız görünüyordu sanki.

Bolalmış, diz yeri yapmış gri bir pantolon, ütülenmeden kullanılabilen kısa kollu bir gömlek giyiyordu. Yakanın altına klipsle tutturulan papyon kravatının üstünden bir tutam siyah kıl görünüyordu.

"Siz bunun altındaki katta oturuyorsunuz değil mi?"

"Evet... Ah, bağışlayın... Ben Mary Ann Singleton."

"Üç adınız var."

"Efendim?"

"Mary Ann Singleton. Üç ad. Norman Neal Williams gibi."

"Haaa... Size Norman Neal mi derler?"

"Yoo, yalnızca Norman."

"Anlıyorum."

"Ben Norman Neal Williams demeyi seviyorum çünkü kulağa hoş geliyor."

"Evet, doğru."

"Bir kahve içer miydiniz?"

"Sağolun ama yapılacak çok..."

"Manzara bir harika."

Buna karşı koyamadı. Manzarayı da görmek istiyordu, Liliput boyutlarındaki dairenin içini de.

"Peki," dedi gülümseyerek. "Bir kahvenizi içeyim."

Göz kamaştırıcıydı gerçekten. Delft mavisi denizin üstünde beyaz yelkenler. Uzaklarda, sislerin arasında Bali Ha'i kadar gizemli görünen Angel Adası. Kırmızı kiremitlerin üstünde uçuşan martılar.

Norman evinin küçüklüğünden ötürü özür dilercesine konuştu. "İnsan parayı bunun için veriyor işte." Üstüne oturulabilecek tek eşya yataktı. Bir de körfeze bakan pencerenin yanındaki mutfak iskemlesi. Gri pantolonun ceketi de o iskemleye asılmıştı.

Mary Ann pencereden bakarak içini çekti. "Sabahları kalkmak için can atıyorsunuzdur herhalde."

"Evet ama çok kalmıyorum burada."

"Öyle mi?"

"Pazarlamacıyım. Çok gezerim."

"Anlıyorum."

"Vitamin satışı yapıyorum." Köşede duran çantaya işaret etti. Mary Ann şirketin adını tanımıştı.

"Ah... Nutri-Vim. Daha önce de duymuştum bu markayı."

"Yüzde yüz organik maldır!"

Adamın heyecanı tümüyle mesleğiyle ilgiliydi herhalde. Norman Neal Williams'ın kendisinde organik bir yan görememişti Mary Ann.

Eski Zaman Dindarlığı

Pazar sabahı Mona kiliseye gitti.

Eskiden -Woodstock'tan önce, Watergate'ten önce- çok giderdi aslında. Herhangi bir kiliseye değil, diye açıklardı çarçabuk, Halkın kiliselerinden birine. Aydınlatıcı bir tapınağa.

Çok eskidendi o. Şimdi Halktan ağzının payını almıştı. Aydınlanmanın da modası geçmişti. Yine de Glibb Memorial'a dönmek *nostaljik* bir rahatlık vermişti yüreğine. Belki gösteriden ötürüydü, belki de rock toplulu-

ğundan... ya da Rahip Willy Sessums'un afrodizyaklarından ve Üçüncü Dünya Sosyalizmini yerin dibine batırışından.

Belki de kahvaltıda yuttuğu Quaalude'dan ötürü.

Hangisiyse.

Rahat hissediyordu kendini. Glibb Memorial'ın o kocaman, sallantılı mekanizmasının içinde 'karma'nın bir dişlisiydi o da. Bir yanında Noe Vadisi'nden gelme bir oduncu, öbür yanında mercan rengi tuvalet giymiş kadın kılığında bir erkek, Güneyli Vaftizciler gibi şakıyordu.

Birleşik Tarım İşçileri onun

Ellerinde!

Birleşik Tarım İşçileri

Onun ellerinde!

Rahip Sessums cemaatinin arasında bir kese dolusu büyü tozuyla koşturarak, "Öyledir!" diye bağııyordu. "Başkan İsa seni seviyor, birader! Seni de seviyor, hemşire!

Mona'yla konuşuyordu. Doğrudan doğruya ona sesleniyordu. Işıl ışıl gülümseyerek kıza sarıldı ve üstüne juju tozu serpti.

Quaalude'un etkisine karşın, Mona kaskatı kesildi. Herhangi bir kişisel ilgi gösterisi karşısında kapıldığı utancı gizlemek için gösterdiği kuşkuculuktan nefret ediyordu. Ama adamın oradan uzaklaşmasını istiyordu.

Gitmeyecekti rahip.

"Beni duyuyor musun, hemşire?"

Mona cılız bir gülüşle gülümseyerek başını salladı.

"Başkan İsa seni seviyor! Hepimizi seviyor! Siyahları da, melezleri de, sarıları da, beyazları da... Eflatunları da!" Bu son rengi, tuvaletli adama bakarak söylemişti.

Mona da, Sessums'ın bakışlarının yönünü değiştirdiğini umarak, ona baktı.

"Nedir ki rahip bakışlarının yönünü değiştirmemişti.

"Sen Willy'ye inanıyorsan... Başkan İsa'nın seni petrol şirketlerinden, büyük holdinglerden, şovenist erkeklerden, Kongre'deki Silahlı Kuvvetler Komisyonu'ndan daha çok sevdiğine inanıyorsan, 'Doğru!' dediğini duya-yım bakayım."

Mona yutkundu. "Doğru."

"Ne dedin, hemşire?"

"Doğru."

"Sesini yükselt! Bağır ki Başkan İsa seni duyabilsin!"

"*Doğru.*"

"Hah şöyle! Ne güzelsin, kardeşim benim!" Müziğe uyarak sağdan sola sallanmaya ve el çırpmaya başladı yeniden. Bir gece kulübünde komedyendi sanki. Ve sanki o kulüpte gösteri yaparken Mona'ya zararsız birtakım oyunlar oynamıştı da şimdi gönlünü almak için göz kırıp duruyordu.

Sessums oradan uzaklaşırken rock topluluğu da "Sevgi Bizi Bir Arada Tutacaktır"ı çalmaya başlamıştı.

Yanında oturan tuvaletli adam, "Ölebilirim," diye söylendi. "Baylıyorum buna!"

Mona kendini toplayarak başını salladı.

Adam çantasını karıştırarak mermi biçimde bir enhalatör çıkarmıştı. Onu Mona'nın eline tutuşturdu.

"Çek," dedi. "Bir çek de bak, tatlım."

Mona Barbary Lane'e dönünce kopkoyu bir karamsarlığa kapıldı. Otuz bir yaşındaydı. İşsizdi. Onu her an bir başka erkek için terk edebilecek bir adamla oturuyordu. Nasıl olmuşsa, Minneapolis'teki annesi, kızıyla iletişim kurma becerisini kaybetmişti.

Tek koruyucusu Bayan Madrigal'dı. Ev sahibinin

gösterdiği ilgi de onu tedirgin edecek kadar yoğunlaşmıştı son zamanlarda.

Telefon çaldı.

"Aloo?"

"Mona?"

"Evet."

"Ben D'Orothea."

"Tanrım! Neredesin?"

"Burada. Kentte. Sevindin mi?"

"Elbette. Ben... Tatile mi geldin?"

"Hayır. Kalmaya geldim. Temelli. Seni görebilir miyim?"

"Ben... Elbette."

"Sevinçten bayılacakmış gibi konuşma, kızım."

"Biraz şaşırdım da ondan, D'Or. Yarın öğle yemeğinde buluşalım mı?"

"Ben bugün akşam yemeğinde diye düşünmüştüm."

"Yapamam, D'Or. Bir... dans yarışmasına gideceğim."

"Geçerli bir neden."

"Yarın anlatırım."

"Kaçta?"

"On ikide. Burada."

"Barbary Lane, 28 numara."

"Tamam."

"Seni çok özledim, Mona."

"Ben de seni özledim, D'Or."

Çocuk Oyunu

Mary Ann öğleden az önce uğradı Mona'ya. Michael'ın 'Laura Hutton kılığı' dediği giyecekleri giymişti.

Levis, Brooks Brothers mağazasının erkek çocuklar reyonundan alınma açık pembe bir gömlek ve sırtına atıp kollarını boynuna bağladığı açık mavi bir kazak.

"Merhaba," diye şakıdı. "Siz ikiniz Mama'da yemek yemek ister misiniz?"

Mona başını iki yana salladı. "Michael birşey yemiyor. Büyük yarışma bu akşam ve o kendini biraz yağlı buluyor."

"Şimdi nerede?"

"Avluya indi. Yağlarını güneşlendiriyor."

Mary Ann güldü. "Ya sen?"

"Sağol ama gelmeyeyim."

"Sen... iyi misin, Mona?"

"İyi görünmüyor muyum?"

"Yoo, ondan değil... Biraz... dalgın bir halin var da."

Mona omuz silkerek pencereden dışarı baktı. "Umarım öldürücü değildir."

Mama'nın lokantasının önündeki kuyruk dışarı taşmış, sokağın ucuna kadar uzayıp gidiyordu. Mary Ann başka nerelerde yemek yiyebileceğini düşünürken kuyruktakilerden biri utangaç bir havayla ona işaret etti,

"Aaa... Merhaba, Norman."

"Merhaba. Sıranı kimseye kaptırmadım." Çevresindekilerden kimseye yutturabilmiş değildi. Üstüne üstlük bir de göz kırptı. Mary Ann onun arkasına geçti.

Küçük bir kız Norman'ın bacağını çekiştiriyordu. "Bu da kim?" diye sordu.

Norman gülümsedi. "Bir arkadaşım, Lexy."

Mary Ann çocuğa baktı. "Vay vay... Sen de nereden çıktın?"

"Annemin karnından," dedi Lexy.

Mary Ann kıkır kıkır güldü. "Çok şeker şey, Norman. Senin mi?"

Norman karşılık veremedi çocuk uzanıp Mary Ann'in kazağını tuttu. "Sen kuyruğa kaçak mı girdin?"

Norman güldü. "Alexandra, bu bayan Mary Ann Singleton. Biz aynı evde oturuyoruz. Şuradaki yüksek tepede." Mary Ann'e bakarak göz kırptı. "San Leandro'da oturan dostlarımla çocuğu. Pazar günleri onlara soluk alma fırsatı veriyorum bazen."

"Çok tatlısın."

Norman omuz silkti. "Bana yük olmuyor. Hem babalığın tadını da tatmış oluyorum." Çocuğun saç örgülerinden birini çekti hafifçe. "Öyle değil mi, Lexy?"

"Ne?"

"Boşver. Sonra anlatırım."

"Güvercinlere yem verebilir miyim, Norman?"

"Yemekten sonra."

Mary Ann çocuğun yanına çömeldi. "Elbisen çok güzel, Alexandra."

Kız önce gözlerini dikip baktı, sonra kıkırdadı.

"Buna ne derler biliyor musun, Alexandra?"

"Neye?"

"Bu elbiseye. Heidi elbisesi derler. Söyleyebilir misin?"

Alexandra biraz sıkılmış gibiydi. "Bunun adı *dirndl*," deyip işin içinden çıktı.

"Eh..." Mary Ann ayağa kalkmış, Norman'a bakarak gülümsüyordu. "Bunu hakkettim galiba."

Lokantaya girince üçü de omlet ısmarladılar. Küçük kız Mary Ann'i inceleyerek sessizce yiyordu yemeğini.

Daha sonra, Washington Alanı'nda büyükler konuşurken o güneşte güvercinlerle kovalamaca oynamaya girişti.

"Çok akıllı çocuk, değil mi?"

Norman başını salladı. "Bazen bana aşâğılık duyguları veriyor."

"Annesiyle babası eski arkadaşların mı?"

"Aşâğı yukarı beş yıl oldu. Babasıyla Vietnam'da tanışmıştık."

"Ah... Çok özür dilerim."

"Niye özür diliyorsun ki?"

"Bilmem... Vietnam... çok korkunçtu herhalde."

Norman kollarını havaya kaldırdı. "Bak... Yara falan almadım. Saigon'da görevliydim ben. Büro işi yapıyordum. Deniz istihbarat servisinde."

"Vitaminlere ne zaman ilgi duymaya başladın?"

Norman omuzlarını kaldırdı. "Asıl ilgi duyduğum ekmeğimi kazanmaktı."

"Anlıyorum."

"Ben pek ilginç bir insan değilimdir, Mary Ann."

"Yoo, bence sen..."

"Bana bak, bu akşam seni bir sinemaya götürmek istiyorum. Filmi daha önce görmediysen tabii."

"Hangi film?"

"Eski bir film. *Dedektif Hikâyesi*. Kirk Douglas'la Eleanor Parker."

"Seve seve gelirim," dedi Mary Ann.

Dostlar Ne İşe Yarar?

Beauchamp'la DeDe pazar sabahını Sausalito'da geçirdiler ve Altamira'da geç bir kahvaltı ettiler.

Bir çift olmuşlardı yeniden; birbirine çok yakışan bir çift. Güneşten yanmış, soylu, güzel bir çift. Otelin tera-

sında Ramos fizlerini yudumlayanlar onları meraklı bakışlarla inceleyerek fısıldaşıyorlardı.

DeDe de buna bayılıyordu.

"Beauchamp?"

"Hııı..." Gözleri tam denizin rengindeydi gerçekten.

"Dün gece... düğün gecemizden daha güzeldi, değil mi?"

"Evet, biliyorum."

"Değişen ben miyim, yoksa sen mi?"

"Önemli mi?"

"Benim için, evet."

Beauchamp omuzlarını kaldırdı. "Sanırım ben nelere öncelik tanımam gerektiğini anladım."

"Beni şaşırtıyorsun, Beauchamp."

"Niye?"

"Bilmem. Şimdi her şey yolunda gidiyor... Ben de... doğru yaptığım bir şey varsa ne olduğunu bilmek istiyorum. Hep yapabileyim diye."

Beauchamp dizini karısının dizine sürttü. "Sen kendin ol yeter. Tamam mı?"

"Tam'am."

Eve döndüklerinde Beauchamp köpeğin tasmağını taktı. "Ben Sezar'ı biraz dolaştıracağım. Sen de gelmek ister misin?"

"Sağol ama benim yazılacak mektuplarım var."

Kocası gider gitmez telefona sarılarak Binky Gruen'ı aradı.

"Bink?"

"DeDe!"

"Ben döndüm."

"Eee?"

"Eee ne?"

"Kaç kilo verdin, şapşal? Kaç kilo?"

"Haaa... Dokuz."

Binky bir ıslık çaldı. "Bu anorexia nervosa gibi geldi bana."

"Binky, bana..."

"Bu arada Shugie Sussman'ın anorexia olduğuna hiç kuşkusuz yok. İğne ipliğe döndü. Ve kim ne derse desin şişman olmadığına inanmıyor bir türlü. Ne acıklı, değil mi, DeDe. Böyle giderse zavalılığı bir zarfa koyup Menniger Kliniği'ne göndermemiz gerekecek."

"Binky, Shugie Sussman'ın durumunu dinlemek isterim ama..."

"Kusura bakma, canım... Sen iyi eğlendin mi? O korkunç Leonardo da Vinci jimnastiklerinin dışında yani..."

"Bana yardım et, Binky."

"Aaa, tabii ederim."

"Bana bir doktor gerekli."

"Ah, hastasın! Tanrım! Ben de ne kadar..."

"Hasta değilim. Yalnız bir doktora görünmek istiyorum."

"Ya?"

"Senin geçen baharda gittiğin biri vardı hani..."

"Ahaaa!"

"Henüz sorun değil. Emin de değilim ama..."

"Egzersizlerden olabilir, DeDe. Bazen fiziksel bir değişiklik insanın bütün düzenini bozuyor."

"Onu da düşündüm."

"Anorexia da olabilir."

"Susar mısın lütfen! Pek çok şey olabilir."

"Beauchamp'tan başka her şey olabilir demek istiyorsun galiba."

Sessizlik.

"Aileyi tanımayan bir jinekolog istiyorsun sanırım."

"Evet."

"Peki. Bu adam gerçek bir prens. Kibar, sıkıağzılı, bir de yakışıklı ki... Kalemin var mı?"

"Var."

"Jon Fielding. Adres Sutter Sokağı 450 numara. Seni benim gönderdiğimi söylersin."

Plaj Çocukları

Bayan Madrigal'ın kiracıları avlunun o köşesine Barbary Plajı adını takmışlardı.

Michael, havlusunu avlunun tuğla döşeli tabanına sererken, Temescal gölünde pazar geçirmeye benzemeyecek ama bulduğumla yetinmek zorundayım, diye düşündü.

Yedi saat sonra, Endup'taki piste çıkacaktı.

Ne kadar güneşlenebilirse o kadar iyiydi.

Güneşle onun arasına giren biri, "Merhaba," diye seslendi.

Michael elini gözlerine siper ederek baktı. Üçüncü katta oturan adamdı. Brian Bilmemne. Onun da elinde bir havlu vardı.

"Buyur gel.. Deniz çok güzel."

"Brian başını sallayarak havluyu yere attı. Aşağı yuvarı bir buçuk metre uzağa. Uzak da sayılmazdı, yakın da. Tipik. Tutumunu hemen ortaya koymuştu böylece.

"Sence değer mi?" diye sordu.

"Herhalde değmez ama n'aparsın? Barlardaki öbür esmer tenli kişileri düş kırıklığına uğratmaya hakkımız var mı?"

Brian espriyi anlamış, gülüyordu . Tamam, diye düşündü. Michael, aynı barlara gitmediğimizi biliyor. Aynı esmer tenli kişileri düşünmediğimizi de. Yine de... Biliyor, benim onun bildiğini bildiğimi de biliyor. Sorun yok.

"Sen Brian'sın. Ben de Michael," dedi. "Öyle değil mi?"

"Evet."

Yüzüstü yatıyorlardı. Yattıkları yerden kalkmadan el sıkıştılar.

Michael güldü. "Sistine kilisesinin tavanından çıkma yaratıklara benziyoruz."

Beş dakika sonra yine konuşma isteği duydu Michael.

"Bekârsın değil mi?"

"Evet."

"Bu kent bekârlar için cennet olsa gerek. Kurşet bir erkeksen yani..."

"Öyle mi?"

"Yani... gey'lerin sayısı öyle çok ki kadınlar düzcinsel erkekleri kapışıyorlardır herhalde. Bilmem anlatabildim mi?"

Brian sırtüstü yatıyordu şimdi. Ellerini ensesinde kenetlemişti. "Dün gece," dedi, "üniversitedeyken yüzüne bakmayacağım bir karıyı tavlamak için tam dört saat ter döktüm Slater Hawkins'de."

Michael bu sözden biraz tedirgin olmuştu. "Evet," dedi. "Sonunda oyun haline geliyor değil mi? Bazen, paketi açmak paketin kendisinden daha fazla haz veriyor. Hiç değilse zaman zaman..." Brian'a bakarak acaba iletişimi sağlayabildik mi diye düşündü. "Mary Ann Singleton'ı tanıyor musun?"

"Evet."

"Geçen gün onunla çok ciddi bir konuşma yaptık. Cleveland'a dönmek istediğini söyledi bana. Ben de

oturup söylev çektim, şöyle yap, böyle et, hayatını denetim altına al falan dedim... Ama işin acı yanı şu ki, bazen onu haklı buluyorum. Belki hepimiz Cleveland'a dönmeliyiz."

"Evet. Ya da gidip Utah'da bir çiftlikte yaşamalı. Hayatın temel öğelerine dönmeli."

"Evet. Aynı şeyi ben de düşündüm. Colorado'da bir dağ köyüne yerleşeceksin. Yaşamak için en gerekli olan şeylerle yetineceksin. Bir de Fransız lokantası olsa iyi olur gerçi. Bir de Tasarım Araştırma'nın bir şubesi."

İkisi de güldüler. Michael rahatlamıştı artık.

"Beni sıkın," dedi Brian, "aslında kadınları hiç tanıyamamak. Hiç değilse uzun bir süre. Hangi yanlarını göstermek isterlerse onu gösteriyorlar insana."

Michael başını salladı. "Sen de hep yanlış şeylerle ilgili fanteziler kuruyorsun."

"Evet," Brian tuğlaların arasından biten otları yolu-yordu.

"Aynı şey benim de başıma geliyor," dedi Michael. "Sık sık. Biriyle tanışıyorum... Bir erkekle... Barın birinde ya da banyolarda... Tam aradığım adam diyorum... Güzel bir bıyık, Levis, kolalı haki gömlek... Güçlü erkek. Hani alıp Orlando'ya götürsem kimse bir şey anlamaz."

"Sonra adamın evine gidiyorsun ve banyoya uğramamak için elinden geleni yapıyorsun. Banyolar sahiplerini ele verir çünkü. Bütün düşlerini yıkar."

Brian şaşkın şaşkın bakıyordu.

Michael açıkladı. "Banyo dolapları kremlerle, şampuanlarla doludur. Rezervuarın üstünde de yaldızlı bir çanak vardır çokluk. İçinde de minik minik renkli sabunlar."

Kara derili kadın, pazar yemeğini Perry'nin Yeri'nde tek başına yedi.

İncelik ve şıklık simgesiydi sanki; rugan bir balo pabucu kadar zarif ve kara. Brian onun patates kızartmalarına el sürmediğini fark etmişti. Gözlerini de tabağından ayırmıyordu pek.

"Biraz daha kahve ister misiniz?"

Kadın başını kaldırıp baktı. Hüzünle bakıyordu sanki. Başını iki yana sallayarak, "Sağolun ama istemem," dedi. Adamın yüreğinin yağını eritirdi böylesi.

"Tatlı ister misiniz?"

Bir 'hayır' daha.

Pekâlâ, dedi Brian kendi kendine. Standart girişlerin sonu geldi. Şimdi sıkı çalışman gerek.

"Patates kızartmalarını sevmediniz galiba?"

Kadın incecik belini tuttu. "Alerji yapıyor. Ama görünüşleri çok güzel."

"Bir-iki tane yeseydiniz bir şey olmazdı canım."

"Hiç böyle yuvarlak patates kızartması görmemiştim. Tiroit yetmezliği çeken cipse benziyorlar."

Brian erkekçe bir kahkaha attı. Tamam oğlum, işler yoluna giriyor. Sıkıştırma ama, ürkütürsün. Ağır ol. Ağır-dan al.

Kadın peçetesini tabağının yanına bırakmıştı. Bok yedi şimdi. Hesabı isteyecek.

Yine gülümsüyordu. "Acaba benim..."

"Tıpkı Lola Falana'ya benzediğinizi biliyor musunuz?"

Bu da biraz fazla oldu. Şimdi de ürküp kaçmazsa...

Ne var ki kadının yüzü değişmemişti. Hâlâ gülümsü-

yordu. "Bana bir içki ısmarlamak istiyorsunuz, değil mi?" dedi.

"Ah... Ben... Aslında evet."

"İşten kaçta çıkıyorsunuz?"

"Gece onda."

"Tamam öyleyse. Görüşürüz."

"Hem de nasıl. Benim adım Brian."

"Benimki de D'Orothea."

Kentin öbür ucunda, Endup'ta, Michael önündeki Lacoste gömlek denizini yararak ilerlemeye çalışıyordu.

"Artık kesin olarak biliyorum, Fare."

"Neyi?"

"Ben hep eşcinsellerle gezen karılardan biriyim."

"Allah aşkına, Mona!"

"Sağa sola baksana bir kere. Burada benden başka kadın yok!"

Michael onun omuzlarını tutup yüzünü bara çevirdi. Tezgâhta Levis ve erkek gömleği giyen iriyarı bir kadın duruyordu. "Şimdi daha mı iyi hissediyorsun kendini?"

- "Ne demezsin! Bana bak, sen soyunacak mısın ne yapacaksın?"

"Sanırım önce kayıt kaptırmam gerekiyor. Seni yalnız bırakırsam bir şey olmaz değil mi?"

"Allah kahretsin! Ne yazık ki olmaz sanırım." Güle- rek adamın sırtına vurdu. "Bert Parks'a selam söyle."

Bardaki kadın Michael'a kayıt memurunu gösterdi, o da doğum yeri, doğum tarihi gibi önemli bilgileri not et- tikten sonra ipe geçirilmiş yuvarlak bir karton uzattı.

7 numaraydı Michael.

"Ben... nerede soyunabilirim acaba?"

"Kadınlar tuvaletinde."

"Bilmem gerekirdi."

Kadınlar tuvaletine ondan önce üç erkek gelmişti. İkisi donlarından başka bütün giyeceklerini çıkarmışlar, elbiselerini müdüriyetin verdiği plastik torbalara koyuyorlardı. Üçüncüsü hâlâ Vietnam Savaşı'ndan kalma üniformasıyla oturmuş bir cigaralık içiyordu.

Michael gladyatör arkadaşlarına bakarak, "Merhaba," dedi.

Onlar da gülümsediler. İkisi hesaplı gülüşlerle, biri içtenlikle. Orlando Lisesi'nin 1966 yılı Bilim Fuarı'ndaki rakiplerini anımsamıştı Michael. Yapay bir umursamazlık. Ve kazanma hırsı.

Eh, dedi kendi kendine, yüz dolar, yüz dolardır elbette.

"Dışarı çıkabilir miyiz? Yoksa sıramız gelinceye kadar burada mı beklememiz gerekiyor?"

Üstünde Mark Spitz'in resmi bulunan slip giyen sarışın onun saflığına güldü. "Seni bilmem ama ben kalabalığa karışacağım, tatlım. Bakarsın bir Sempatı Kraliçesi ödülü de verirler."

Bunun üzerine Michael da boynuna astığı numaralı karton ve Macy'den bir gün önce aldığı kısa paçalı donla kalabalığın arasına karıştı.

Mona onu görünce gözlerini devirdi.

"Kirayı ödeyeceğim," dedi Michael.

"Kendine fazla güvenme. Arnold Schwarzenegger az önce kadınlar tuvaletinden çıktı gibi geldi bana."

"Sen de insanı yüreklendirmeyi ne iyi biliyorsun ama!"

Mona onun donunun lastiğini şaklattı. "Sen bu işin altından kalkarsın, Fare."

D'Orothea'nın Acıklı Öyküsü

Kararlaştırdıkları gibi, Brian kadını Washington Alanı'ndaki Bar and Grill'de buldu.

D'Orothea bir süs eşyası gibi duruyordu barda. Charles McCabe'le konuşuyor, gözleri ilgi ve heyecanla parlıyordu. Gazete yazarı da en az onun kadar heyecanlı görünüyordu.

Kadın bardan ayrılıp yanına yaklaşınca Brian sordu: "Tanışır mıydınız?"

"Şimdi tanıştık."

"Sen de çok hızlı çalışıyorsun, değil mi?"

D'Orothea onu şakacı bir tavırla itti. "Daha önce anlamamış mıydın?"

D'Orethea'nın foto-model olduğunu öğrendi. Beş yıldır New York'ta çalışıyor, cilalı abanoz güzelliğini *Vogue*, *Harper's* gibi dergilere, Clovis Ruffin, Stephen Burrows gibi fotoğrafçılara, kısacası 'Afro takılan herkese' satıyordu.

Para kazanmıştı, evet. Hem de çok para. "O da A.Ö. yıllarında Oakland'da yaşayan bir kız için az şey değil."

"A.Ö. de ne?"

Güldü. "Apostroftan önce. Eskiden Dorothy Wilson'dım. Sonra Eileen Ford beri D'Orothea yaptı. D'yle O'nun arasına da bir apostrof yerleştirdi." Bir kaşını havaya kaldırdı. "Çok şık, değil mi?"

"Bence Dorothy de güzel."

"Bence de öyle ama... ya apostrof koymam gerekiyordu, ya da Simbu, Tamara yahut Bonzo gibi bir Afrika adı seçmem. Ben de Ronald Reagan'ın şempanzesini anımsatan bir adla dolaşırsam namussuzum, dedim."

Brian güldü. Kadının yüzü hareketli bir ifade takındığı zaman çok daha güzel oluyordu. Birkaç saniye süren bir sessizlikten sonra sordu: "Oakland'da büyümek zor muydu?"

D'Orothea gözlerini dikip yarı açık gözkapaklarının arasından baktı. "Ooo, karşımda bir liberrralll var."

"Tam olarak değil, yalnız..."

"Bir ipucu ver öyleyse. Vista Gönüllülerinden miydin? Vatandaşlık Hakları davasını benimseyen bir avukat mı?"

Brian kadının böylesine sezgili olmasına sıkılmıştı. "Chicago'da bir süre o konuda çalışmıştım ama..."

"Sonunda öyle bir suçluluk duygusuna kapıldın ki avukatlığı bırakıp garsonluğa başladın öyle mi? Duyuyorum, yavrum. Duyuyorum."

Brian içkisini bitirdi. "Bence sen kendi sesinden başka bir şey duymuyorsun."

Kadın da Dubonnet bardağını masaya bırakarak anlamsız bir yüzle ona baktı. "Özür dilerim," dedi usulca. "Yeniden bu kentte olmak sinirlerimi bozdu galiba."

"Unut gitsin."

"Sevimli bir yüzün var, Brian. Bana da konuşacak biri gerekli."

"Terapist mi?"

"Öyle de diyebilirsin. Sıkar mı seni?"

"Ben başka türlü bir terapiyi yeğlerdim."

D'Orothea bunu anlamazlıktan geldi. "Bazen yabancılarla konuşmak çok yararlı olur."

Brian barmene işaret ederek bir içki daha istedi. "Anlat öyleyse. Doktorun iş başında."

D'Orothea fazla süsleyip püslemeden, gözlerini kaçırarak anlattı.

"Dört yıl önce, tam New York'ta ün yapmaya başladığım sıralarda biriyle tanıştım. O da J. Walter Thompson'ın şirketi için bir mayo reklam kampanyası hazırlıyordu. Hemen her zaman birlikteydik. Doğu kıyısında çekim yapıyorduk. Birbirimize âşık olmamız üç hafta sürdü."

Brian başını salladı. Umutları sönüyordu.

"Birlikte yaşamaya başladık SoHo'da bir ev tuttuk, dayayıp döşedik. O altı ay ömrümün en mutlu dönemiydi. Sonra bir şey oldu... Neydi bilmiyorum. Sevgilim San Francisco'dan gelen bir iş önerisini kabul etti. Bir süre mektuplaştık. Birbirimizden büsbütün kopmadık. Ben de para kazanıp durdum."

Dubonnet'sinden bir yudum aldı ve ilk kez erkeğin gözlerinin içine baktı. "Şimdi yine doğduğum eyalete döndüm, Brian. Tek isteğim de yine sevgilimle birlikte olmak. Ama bu..."

"Kıza bağlı tabii."

D'Orothea sıcacık bir gülüşle gülümsedi. "Çok akıllı-sın."

"Sağol."

"Bu içkileri ben ısmarlıyorum, tamam mı?"

Kazananın Çevresi

Donlu Dans yarışmasının sunucusu Lokum Lorelei adında bir adamdı. Platin rengi peruğu bir mercan ada-sının üstünde yükselen atom bombası bulutunu andırı-yordu.

Michael homurdanarak donunu düzeltti. "Benim bu-rada ne işim var, Mona? Ne yapıyorum burada?"

"Kirayı ödeyeceksin. Unuttun mu?"

"Doğru. Kirayı ödeyeceğim. Kirayı ödeyeceğim. Bu bir bant kaydıdır..."

"Gevşe biraz."

"Ya yarışmayı kaybedersen? Ya bana gülerlerse? Daha da kötüsü... Ya varlığımı bile fark etmezlerse?"

"Kaybetmeyeceksin, Fare. O hayvanlar dans etmenin ne demek olduğunu bilmezler. Ve sen hepsinden güzel görünüyorsun. Kendine güvenmek zorundasın."

"Sağol, eksik olma."

"Biraz rahat ol."

"Kusacağım galiba."

"Sabret, finalde kusarsın."

Yüz dolarlık ödül için beş kişi gösteri yapıp pistten inmişti. Şimdi altıncı yarışmacı ortadaydı ve plastik dans pistinin ortasında naylon leopar taklidi slipiyle zıplayıp duruyordu.

Seyirciler de naralarıyla ortalığı inletiyorlardı.

"Şunlara kulak ver, Mona. Bu iş burada biter." Michael düz beyaz don seçtiği için kendine kızıyordu. Buradaki kalabalık gösterişli şeylerden hoşlanıyordu besbelli.

Mona, "Hadi yürü," diyerek onu pistin kıyısına sürükledi. "Şimdi sıra sana gelecek, Fare." Floresan ışıklarla yapılmış bir Amerikan bayrağının ışığı altında beklediler.

6 numarayı alkışlayanların gürültüsü sona erince Lokum Lorelei mikrofona sokuldu. "Nasıl buldunuz, çocuklar? Yakışıklının pazularını gördünüz mü? Nasıldı ama? İnanılacak gibi değil!"

Michael yüzünün sarardığını hissetti.

"Mary Ann'i ara," diye fısıldadı Mona'ya. "Ben de onunla birlikte Cleveland'a gitmek istiyorum." Mona arkadaşını yüreklendirmek için kışına bir şaplak indirdi.

Lorelei, "Bundan sonraki yarışmacımız 7 numara," diye bağıırıyordu. "Orlando'da doğmuş. Güneşin her zaman pırıl pırıl parladığı, o güzelim şeftalilerin yetiştiği Florida'dan! Adı Michael... Bilmemne. Elyazını okuyamıyorum, şekerim. Oralandaysan soyadını söyler misin Lorelei'a?"

Michael isteksizce elini kaldırıp, "Tolliver," diye seslendi.

"Ne dedin, canım?"

"Michael Tolliver."

"PEKÂLÂ! Michael Tolliver'ı candaaan alkışlarla karşılıyoruz!"

Lorelei gölgeye çekilirken şimdi kıpkırmızı kesilen Michael piste çıktı. Barda içki içenler bu yeni yarışmacıyı değerlendirmek için hep birlikte döndüler. Müzik başladı. Dr. Buzzard'ın Orijinal Savannah Orkestrası 'Cherchez la Femme'ı çalıyordu.

Michael bedenini vites taktı, kafasını boşa aldı. Müziğin ritmine uyarak çılgınlar gibi dans etmeye başladı. Eski bir karabasanın yinelenmesinden başka bir şey değildi bu. Lisedeyken çok görürdü o düşü. Son sınıfın oyununda rolü varmış ve sahneye donla çıkıyormuş...

Gözlerini örten sis perdesi kalabalığı görmesine izin verecek kadar aralandı. Güneşten yanmış, terden parlayan yüzler. Kaslı enseler. Yüzlerce göğüste, dişlerini göstererek sırtan minik timsahlar.

Derken kanı dondu ansızın.

Çünkü kalabalığın içinde bir yerde, ipekli bir gömlekle Brioni bleyzerin üstünde, görmek istemediği tek yüzü görmüştü. O yüz de bir an için kendisine döndü, sonra küçümsemeyle buruşarak başka yana çevrildi.

Jon.

Müzik sona erdi. Michael, kendisini kutlayan ellerin

gövdesine değdiğini bile fark etmeden kalabalığın arasına atladı. Amil nitrit bulutlarını yarararak salonun ucundaki yaylı kapılara yöneldi.

Jon gidiyordu.

Michael kapıda durarak onun ince gövdesinin Altıncı Cadde'de ilerleyişini izledi. Yanında, üçü de takım elbise giyen üç kişi daha vardı. Bej rengi bir BMW'ye binerken dördü de gülüşüyorlardı.

Haberi bir saat sonra öğrendi.

Yarışmayı kazanmıştı. Yüz dolar para ödülü ve don biçiminde bir altın madalyon.

Pistten indiğinde Mona onu yanağından öptü. "Sallonda bir doktor olsa ne çıkar, olmasa ne çıkar?" Michael cılız bir gülüşle gülümseyerek kızın koluna tutundu ve dikkatini müziğe verdi.

Sonra da ağlamaya başladı.

Çin Mahallesinde Fiyasko

Gateway Sineması'ndan çıkan Mary Ann'le Norman Jackson sokağından batıya, Çin mahallesine yöneldiler.

Columbus'taki pagoda biçimli Chevron binasına vardıklarında ince bir sis tabakası neon ışıklarının sivriliklerini yumuşatmaya başlamıştı.

"Böyle gecelerde," dedi Norman, "kendimi Hammett'in roman kahramanlarından biri gibi hissediyorum."

"Hammond'ın mı?"

"Hammett. Dashiell Hammett. Bilirsin canım... *Malta Şahini* falan."

Mary Ann o adı biliyordu ama onun dışında hiçbir şey. Neyse, önemli değildi.

"Hemen eve dönmesen olmaz mı?" O gece daha geç yatmak için izin isteyen çocuklar gibi, çekinerek soruyordu Norman.

"Aslında... Hayır, hemen dönmek zorunda değilim."

"Çin yemeği sever misin?"

"Evet." Mary Ann kravatı gömlek yakasının altına tutturulmuş olan bu yumuşak, sakar, Ayı Yogi kılıklı adamdan ne kadar hoşlandığını fark etti birden. Onu *çekici* bulmuyordu, ama hoşlanıyordu.

Norman, Washington Sokağı'na Sam Woh'nun lokantasına götürdü kızı. Alt kattaki mutfaktan geçip merdivenleri tırmandılar ve ikinci katta bir bölmeye girdiler.

"Şimdi hazır ol," dedi Norman.

"Ne için hazır olacağım?"

"Görürsün."

Üç dakika sonra Mary Ann tuvalete gitmek istedi. Küçük tuvalette lavabo yoktu. Lavabonun nerede olduğunu ancak masaya yaklaşırken anladı.

"Hey bayan! Git ellerini yıka!"

Yıldırım çarpmış gibi durarak sesin nereden geldiğini araştırdı. Öfkeli bir Çinli garson minik servis asansöründen tabak tabak makarna alıyordu. Mary Ann olduğu yere çakılmıştı. Önce suçlayıcısına baktı, sonra tuvalete.

Lavabo *dışarıdaydı*. Yemek salonunda.

Yemek müşterilerinden on-on iki tanesi de gözlerini ona dikmiş, düştüğü sıkıntılı durumu izleyerek sırtıyorlardı. Garson da hâlâ üsteliyordu. "Yıkâ, bayan. Ellerini yıkamazsan yemek yiyemezsin."

Ellerini yıkadı, kıpkırmızı bir yüzle masaya döndü. Norman da aptal aptal sırtıyordu. "Seni uyarmalıydım," dedi.

"Böyle yapacağını biliyor muydun yani?"

"Uzmanlık alanı kabalık etmektir. Şaka aslında. Garsonluk yapmak zorunda kalan bir savaşçı. Müşterilerin çoğu bunun için gelirler buraya."

"Ben onun için gelmemiştim."

"Kusura bakma."

"Gidebilir miyiz, Norman?"

"Aslında yemekleri çok..."

"Lütfen!"

Çıktılar.

Barbary Lane'in karanlığına saptıklarından Norman koruyucu bir tavırla kızın koluna girdi.

"Edsel'in yaptıklarından ötürü özür dilerim."

"Kimin?"

"Adı bu. Garson. Edsel Ford Fong."

Mary Ann elinde olmadan güldü. "Gerçekten mi?"

"Bir şakaydı, Mary Ann. Öyle olacağını ummuştum."

"Biliyorum."

"Her şeyi berbat ettim. Özür dilerim!"

Mary Ann avluda durup adamın yüzüne baktı. "Eski zaman insanısın. Öyle olman hoşuma gidiyor."

Norman siyah pabuçlarına bakıyordu. "Eski insanım. Çok yaşıyım."

"Yaşlı değilsin. Böyle konuşmamalısın. Kaç yaşındasın?"

"Kırk dört."

"Kırk dört yaşlı sayılmaz ki. Paul Newman senden daha yaşlı."

Norman güldü. "Paul Newman neredeee, ben neredede?"

"Senin hiçbir kusurun yok, Norman."

Mary Ann'in eli çenesinde gezerken Norman öylece durdu. Mary Ann yanağını onun yanağına dayadı. "Hiçbir kusurun yok."

Öpüştüler.

Mary Ann'in elleri erkeğin göğsünde gezindi ve tutunacak bir şey ararken papyonun uçlarına rastladı.

Kravat yerinden çıkıp ellerinde kaldı.

Yıldızlı, Yıldızlı Bir Gece

Kimi sabahlar, Vincent dünyadaki son hippie gibi hissedirdi kendini.

Son hippie. Oak Sokağı'ndaki dairesinin banyosunda durup kesik kulağını gizlemek için kızıltımlı yelesini kabartmaya çalışırken bu deyim daha da trajik bir görkem kazanmıştı sanki.

İnsan bir şeyin ilki olmayacaksa, sonuncusu olmanın buruk bir tadı, soylu bir yanı vardı. Mohikan'ların sonuncusu. Son Yemek! Son Hippie!

Bir kere Kocakarıya da söz etmişti bundan. Karısı İsraill ordusuna yazılmak üzere kaçıp gitmeden az önce. Gelgelelim Laurel, "Artık çok geç," demişti. Sonra da başının sol yanındaki saçları aralayıp eklemişti: "Zaten sen de son hippie değil, Son Hippie'nin ancak sekizde yedisisin."

Gelgelelim her zaman öyle değildi.

Savaş yıllarında bambaşka bir insandı. Başak kişiliği ve akli olumlu şeylere yönelmişti.

Yıldızlara yolculuk. Kumdan şatolar yapmak. Makrame.

Daha sonra işler bozulmuştu. Kadınların kendilerini savunabilmeleri için açılan bir kursa yazılmıştı önce. Vincent 'mantra'larını okurken onun üstünde denerdi öğrendiklerini. Daha sonra, kurs öğretmenin kırk beş

günlük yoğun çabalarına karşın, saldırı sanatlarına merak sarmıştı birden.

Marin'li bir dişçi, kadının ona saldırarak dövdüğünü ileri sürüp polise başvurmaktan söz edince o mesleğin de sonu gelmişti.

Sonradan, "O herif paranoyaktı," diye direktmişti Laurel.

"O başka türlü konuşuyor."

"Ne diyor?"

"Saldırırken bazı şeyler de söylemişsin adama."

"Ne demişim?"

"Burjuva domuz demişsin, seni kurşuna dizeceğiz demişsin."

"Yalan!"

"Onun dediğine göre.."

"Bak Vincent, sen kime inanacaksın? Bana mı, yoksa paranoyak burjuva domuzun tekine mi?"

Şimdi de gitmişti işte. Temelli gitmişti.

Bunu düşünmek bile Vincent'in gözlerini yaşartmaya yetiyor, birlikte geçirdikleri günlerin anılarına sımsıkı sarılıyordu.

Ayaklarını sürüyerek mutfığa gitti, fosforlu 'Direksiyonu Sıkı Tut' posterine öfkeli bakışlarla baktı.

Laurel asmıştı o poster i oraya. Yüzyıl önce. Şimdi iyice sararmış, parlak kâğıdın kimi yerleri çatlamıştı. İlettiği mesaj da çok yersiz görünüyordu.

Vincent direksiyonu çoktan bırakmıştı elinden.

Postere beş parmaklı eliyle saldırarak yerinden kopardı, buruşturup top yaptı ve ilkel bir yaratığın ıstırap narasını andıran bir sesle odanın köşesine fırlattı. Sonra da yatak odasına gidip Che Guevara'yla Tania Hearst'ün posterlerine de aynı şeyi yaptı.

Yol ayrımına gelmişti.

Santralda yapacaktı yapacağını. En iyi yer orasıydı. Orası tarafsız bölgeydi sanki. Kamuya ait bir yer. Onunla ve Laurel'la hiç ilgisi yoktu.

Yedi buçukta gitti santrale. Banyodaki sıcak su musluğundan kendine bir fincan enstantane kahve yaptı. Masasını düzene soktu, çöp sepetini boşalttı, neşterini bir kolonyalı mendille temizledi.

Mary Ann saat sekizde gelirdi.

Bol bol zamanı vardı.

Bu gece telefon ederek avuntu arayacak perişan kişilerden ötürü hafif bir vicdan azabı hissederek kayıt defterine son bir açıklama yazdı.

Mary Ann telefon edenlere ne diyecekti acaba?

Ve onu bulduğu zaman ne yapacaktı?

Tespihini son kez eline alırken, neşter kullanmak doğru olmayacak, diye düşündü. Daha temiz bir yol, Mary Ann'in duyacağı dehşeti hafifletecek bir yol bulmalıydı.

Buldu da.

Evden Haber

Mary Ann Bunalım Santralına gitmeden önce Mona'yla Michael'a uğradı.

Michael kızarmış gözlerle açtı kapıyı. "Merhaba," dedi, "Kırık Kalpler Oteli'ne hoşgeldin."

"Konuğun mu var?" Yatak odasından stereonun sesi geliyordu.

"Keşkeeee."

"Michael, bir şey mi oldu?"

Michael zoraki bir gülüşle gülümseyerek başını iki yana salladı. "İçeri gel. Şunu dinlemenı istiyorum."

Kızı yatak odasına götürüp iskemleyi gösterdi. "Otur ve bol bol ağla. Bu kadın, Tanrının romantiklere armağanı." Jane Oliver'ın *İlk Gece* plağının kapağını gösteriyordu.

Mary Ann çenesini eline dayayarak dinledi. Şarkıcı 'Büyülü Bir Akşam'ı söylüyor, Michael'ı biraz daha ağlatıyordu.

Michael, "Bu kentteki ibnelerin hepsi bu kadına bayılır," diye açıkladı. "Tam yıkanma müziğidir bu..."

"Yıkanma müziği mi?"

"Anla canım. İş bittikten sonra. O, bir sigara yakıp yıkanmaya gittiğinde Jane Oliver çalarsın."

Mary Ann yüzünün kızardığını hissetti. "Niye daha önce değil?"

"Hımmm... Yerinde bir soru. Sanırım daha önce... bir tehlike yaratabilir. Sonradan tehlike kalmamıştır."

"Ya?" Mary Ann sinirli bir havayla güldü.

Michael sırtüstü yatağa uzanarak tavanı gözledi. "Umarım zamanla katı ve duygusuz bir insan olmam."

"Olmazsın."

"Sen evliliğe inanır mısın, Mary Ann?"

"Genellikle."

"Ben de. Yeni bir yüz gördükçe evlenmeyi düşünürüm hep. Bugün 41 numaralı Union otobüsünde dört kere evlendim."

Mary Ann'in gülüşü sıkıntılı bir gülüştü.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Michael suçlarcasına. "Kaftanlarını giymiş birkaç eşcinsel, gelinlik giyen birkaç adamla Golden Gate Park'ında gezerek 'Delinin Şarkısı'ndan bölümler söylerler... Benim düşündüğüm öylesi değil."

"Biliyorum."

"Daha çok... arkadaşlık gibi bir şey. Birlikte Noel ağacı satın alabileceğin biri..."

"Evet." Mary Ann, Norman'la bir Noel ağacı satın aldıklarını düşlemeye çalıştı boşu boşuna.

Mona sabahtan çıkmıştı evden. Mary Ann gider gitmez Michael onun yokluğunu hissetmeye başladı yine. Gerçi son günlerde Mona da pek keyifli bir arkadaş değildi ama dikkatini başka yerlere çekiyordu hiç değilse.

Dünyanın Sonu'ndan uzak tutuyordu onu.

Çok şey, diye düşünerek stereoyu susturdu ve asık suratla mutfığa gitti. *Bütün Ömrün Dünyanın Sonu Gibi*. Kimsen yok, seni isteyen de yok. Kutsal erdemlerin bir boka yaramıyor.

Buzdolabını karıştırarak yiyecek bir şeyler aradı. Yarım greyfurtla yarısı içilmiş, gazı kaçmış bir şişe diyet kola buldu. Buz tepsisinin yanındaki bir Locker Room şişesi de öyle kayıtsız bir yalnızlık içerisinde, gelecek seferi bekliyordu. Kahverengi, bodur şişeye öldürücü bir öfkeyle baktı ve dolabın kapısını "Seni küçük anne! Sen dur dur," diyerek çarptı.

"Mikey?"

"Anne!"

"Nasılsın, Mikey?"

"İyiyim, anne. Bir şey yok... Orada her şey yolunda mı?"

"Orta şekerli... Babanla benim sana bir sürprizimiz var."

Parmakları alnındaki kırıışığı yokladı. Ulu Tanrım, bunu yapma bana! "Ne sürprizi, anne?"

"Biliyorsun, baban yıllardan beri Florida Turunçgiller Yetiştiricileri Birliği'nin tatil piyangosuna katılır..."

Hadi be Tanrım! Kiliseye de gideceğim, söz veririm.

"Bil bakalım bugün öğleden sonra ne oldu?"

"Birliğin piyangosundan bir tatil kazandınız."

"Hıhı...Hem bil bakalım nerede?"

"Ateş Adası'nda."

"Ne?"

"Hiçbir şey, anne. Saçmalıyordum. San Francisco'ya geliyorsunuz değil mi?"

"Harika, değil mi? Tam dört gün! Otelde yer bile ayırttık."

Van Ness'teki Holiday Inn'de yer ayırtmışlardı. 29 Ekim'le 1 Kasım tarihleri arasında.

Michael bu tarihlerin önemini ancak takvime baktıktan sonra anladı. Bay ve Bayan Tolliver Herkesin Sevgili olan kentte eğlence dolu dört gün geçirmek için tam hasat mevsiminde portakal bahçelerinden, mahalledeki eğlenceden, *Saturday Evening Post* dergisinden uzak kalmayı göze almışlardı.

Cadılar bayramına denk gelen hafta sonunda.

İsa, Meryem ve Ruh-ül-Kudüs.

Evsizlere Bir Yuva

Anna'nın yatak odası Edgar'ın gelişi için hazırlanmıştı. Çarşaflar değiştirilmiş, fujerler sulanmış, her zaman şifoniyerin üstünde duran fotoğraf çamaşır çekmecesine kaldırılmıştı.

Edgar odayı utangaç bir tavırla gözden geçirerek, "Suyatağın yok mu?" diye sordu.

"Kusura bakma," dedi Anna. "Onarılması gerekti. Dün gece bir erkek arkadaşımı ağırladım... Kedi boğulacaktı az kalsın."

"Hangi kedi?"

Anna adamın suratına bir yastık fırlattı. "Hangi erkek arkadaş diye sorman gerekirdi."

"Peki. Hangi erkek arkadaş?"

"Adını unuttum. Sayıları öyle çok ki."

Edgar ona sarıldı, otuz saniye süreyle öylece tuttu, sonra da eğilip gözkapaklarını öptü. "Fitzgerald," dedi Anna.

"Efendim?"

"*Koca Gatsby* 'den... 'O, gözkapaklarından öpülmek için yaratılmış kadınlardan biriydi...' Ya da öyle bir şey. İçecek bir şey ister misin, yoksa zaten sarhoş musun?"

"Anna!"

Anna adamın kaburgalarına bir dirsek attı. "Pahalı skoç kokuyorsun."

"Summit'te bir kokteyl partideydim."

"Frannie'yle mi?"

Edgar başını salladı.

"Peki nasıl ettin de..."

"Eve DeDe götürdü onu."

"Edgar hiç fark etmiyor mu?"

"Sızmak üzereydi, Anna."

Anna elini adamın göğsüne dayadı, başının altındaki yastığı düzeltti. "Kanıt istiyordun. İşte bak!"

Edgar dönüp pencereye bakınca pervazda yürüyen kediye gördü. Boris bir an durdu, Anna'ya bakıp miyavladı, sonra yoluna gitti.

"Adı Boris," dedi Anna.

"İçeri almadın."

"Benim değil."

"O zaman önemi yok."

"Onu seviyorum," dedi Anna dümdüz bir sesle. "O yüzden önemli sayılır. Değil mi?"

Anna yeniden yatağa girerken Edgar'ın eline bir fincan çay tutuşturdu. "İleri sürülen bir görüşe göre," dedi, "biz hepimiz Atlantis vatandaşımıyız."

"Biz kim?"

"Biz San Francisco'lular."

Edgar yine bir masal dinleyeceğini anlamış gülüm-süyordu.

Anna onun ne düşündüğünü sezdi. "Dinlemek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Anlat bakalım masalını."

"Bundan önce dünyaya geldiğimizde, hepimiz Atlantis'te yaşamışız. Sen, ben, Frannie, DeDe, Mary Ann..."

"Onun evde olmadığına emin misin?"

"Tabii. Santrale gitti. Bu kadar kaygılanma."

"Tamam, kaygılanmıyorum."

"Tamam. Her neyse, hepimiz, nice zaman önce sulara gömülen o krallıkta yaşamışız. Şimdi yine kıtanın ucundaki bu yarımada geldik çünkü, beynimizin bir yanıla yine hep birlikte denize dönmemiz gerektiğini biliyoruz."

"Depremle."

Anna başını salladı. "Bak gördün mü? Depremle dedin, *bir* depremle demedin. Sen de depremi bekliyorsun. Hepimiz bekliyoruz."

"İyi de, bunun Atlantis'le ilgisi ne?"

"Bir kere, Transamerica Piramidi'nden ötürü ilgisi var."

"Neee?"

"Atlantis'in karaltısının en belirgin özelliği neydi bilir misin, Edgar? İlk göze çarpan neydi bilir misin?"

Edgar başını iki yana salladı.

"Bir piramit. Tepesinde fener yanan dev boyutlu bir piramit."

Edgar bir saat sonra kapıdan çıktığında Anna onu pencereden gözlüyordu. Camı tıklattı ama adam duymadı.

Avlunun ucundaki boylu taflanların arasına gizlenen biri daha gözlüyordu Edgar'ı.
Norman Neal Williams.

Sağlamca Asılmak

Mary Ann gecikmişti ama Barbary Lane'in girişine park edilmiş Mercedes'i gözden kaçırmadı. Arabanın özel plakasında FRANNI yazıyordu. Edgar Halcyon'un arabası.

Ne küçük kent, diye düşündü. Birçok bakımdan, Cleveland'dan daha küçük. Halcyon'lar, Russian Hill'in hangi ünlü ev sahibinin konukuydular acaba?

"Ceset mağazasına mı gidiyorsun?"

Brian Hawkins'di seslenen. Pis pis sırtarak Leavenworth caddesinden aşağı iniyordu.

Mary Ann, "Santrale geç kaldım," dedi sertçe.

"İntihar mağazası'.."

Mary Ann kaşlarını çattı. "İntihardan başka sorunlar da var."

"Kaçta çıkıyorsun oradan?"

"Epey geç."

"Anlıyorum. Neyse, canın isterse döndüğünde bana uğra da sana bir cigaralık vereyim."

"Genellikle çok yorgun oluyorum, Brian."

Brian kızın yanından geçip gitti. "Tamam. Bundan daha açıksözlü davranamazdın."

Her zamanki gibi, tramvay hayvanat bahçesinden farksızdı.

Mary Ann vatmanın asık suratını geride bırakınca

Woolworth'tan alınma ucuz kolonyaların kokusunu yararak en arkadaki boş yere oturdu. Yanında pembe pardösülü, eski, keçeleşmiş kestane rengi peruk takan yaşlı bir kadın oturuyordu.

"Isınıyor değil mi?"

"Efendim?"

"Havalar ısınıyor gibi." Çenebaz, diye düşündü Mary Ann. Başka türlü olsaydı şaşardım zaten.

"Evet, efendim. Isınıyor."

"Nerelisin sen?"

"Cleveland'lı."

"Kız kardeşim oralara gitmişti bir kere. Akron'a."

"Akron çok güzeldir."

"Ben doğma büyüme buralıyım. Castro sokağında doğdum. O zaman bu bilmemneler buraya doluşmamıştı daha."

"Anlıyorum, efendim."

"Sen İsa'ya ulaşabildin mi?"

"Efendim?"

"Özel ve kişisel kurtarıcın olarak kabul ettin mi İsa'yı?"

"Ben Presbiteryen mezhebindenim, efendim."

"İncil'de yazdığına göre, yeniden doğmadıkça, Cennet bahçelerine giremeyeceğiz."

Yukarıda bir Tanrı varsa, dedi Mary Ann, bana bu kaçıkları yollayarak eğleniyor herhalde. Bu dindar kocakarıyı. Hare Krishna'yı anlatan çiçek satıcısını. Powell'la Geary sokaklarının köşesinde 'kişilik testleri' uygulamayı öneren bilim adamı bozmasını.

Tramvay Yirmi Dördüncü sokakta durur durmaz kapıya koştu.

Yaşlı kadın oturduğu yerden eğilerek din yoluna çekmeyi umduğu kıza yıpranmış bir broşür uzattı.

Mary Ann yüzü kızararak aldı broşürü. Başını sallayıp teşekkür etti.

Tramvay uzaklaşırken, o kaldırımında durup broşürün iri puntolarla yazılmış başlığını okudu: BAŞKANLIĞA JIMMY CARTER'I SEÇİN.

Dünya değişiyor, dedi kendi kendine. Yirmi Dördüncü sokak, onun pek de deneyimli olmayan orta batılı gözlerine bile çağdışı görünüyordu. Buralarda erkekler hâlâ saçlarını atkuyruğu yapıyor, kadınlar rüküş haminne elbiseleriyle dolaşıyorlardı.

Bundan sonra ne gelecek diye düşündü. Ücretsiz kliniklerin, bunalım santrallerinin, alternatif gazetelerin, makro-biyotik bilmemnelerin yerini neler alacak?

Santralin girişi karanlıktı. Arka odadan sızan ışık çalan telefona doğru yürümesini kolaylaştırdı.

"Ben geldim, Vincent! Çok özür dilerim.. Saaatin kaç olduğunu fark etmemişim. Herhalde sen... *Hayır... Hayır, olamaz... Tanrım! Nasıl yaptın, Vincent!*"

En kötüsü diliydi; kalın, kara bir sosis gibi sarkıyordu ağzından.

Asılı olduğu yerde hafifçe sallanıyordu. Boynunun çevresinde ipler, kuş tüyleri, deniz kabukları görülüyordu. Laurel'in makramesi sonunda bir işe yaramıştı.

Olabildiğince organik bir biçimde ölmüştü Vincent.

Bir Gece İçkisi

Onu Barbary Lane'e bırakan polis öyle gençti ki ergenlikleri vardı hâlâ. Nedir ki duygulu bir çocuktuk ve Mary Ann için gerçekten kaygılanıyordu.

"Yalnız kalabileceğinize emin misiniz?"

"Evet. Teşekkür ederim." Neredeyse bir nane likörü içmeye çağıracaktı delikanlıyı. O gece, yalnız kalmamak için her şeyi yapabilirdi. Merdivenleri çıkarken Mona'nın ya da Michael'ın evde olması için dua etti ama zilin sesine kimse gelmedi.

Üçüncü katta, çantasında anahtarını ararken Brian'ın kapısının altından sızan ışığı gördü. Bir an duralamadan yön değiştirdi.

Brian şort ve tişörtle açtı kapıyı. Yüzü terliydi.

"Şnav çekiyordum," diye açıkladı.

"Sana engel olacaksam..."

"Hiç önemi yok."

"Ben... o sigaralık önerisi hâlâ geçerli mi?"

Mary Ann'in o gece yaşadığı dehşeti hemen hemen anlamsız bir yüzle dinledi. Kız anlatacaklarını bitirince usulca ıslık çaldı. "Yakın arkadaş mıydınız?"

Mary Ann başını iki yana salladı. "Arkadaş bile değildik."

"Kötü yanı da o, değil mi?"

"Ah Brian, keşke ona daha fazla yakınlık gösterseydim. Daha fazla konuşsaydım..."

"Hiç yararı olmazdı." Brian acı acı gülümsüyordu. "Demek ikimiz de boktan bir gün geçirdik."

"Sana ne oldu?"

"Pek fazla bir şey değil. Stinson Beach'te bir eve çağırılmışım."

"Eğlenmedin mi?"

Brian marihuanalı sigaradan bir nefes çekti. "Gözünün önüne getirmeye çalış. Beş genç çift ve ben. Genç dediysem, otuz-otuz beş yaşlarında. Artık hepsinin bir Audi'si var, çocuklardan bir-iki tanesini Amerikan-Fran-

sız okuluna yollayabiliyorlar ve Cuisinart'larının model-
lerini, özelliklerini karşılaştırıyorlar..."

"Nelerinin?"

"Mutfak aleti." Sigarayı kıza uzattı. "Bundan sonraki
görüntü: Kumsal, pembe gövdeler, kadınlar bir yanda
sıcak banyolardan, selülitten ve en yumuşak Brie peyni-
rinin nereden alınabileceğinden söz ediyorlar... Öbür
yanda erkekler. Karılarının en az iki kere bolaltmak zo-
runda kaldığı on yıllık Madras bermudalarıyla voleybol
oynuyorlar... Bir de sarı sarı çocuklar, kimin neyle oyna-
yacağı konusunda çekişiyorlar."

Mary Ann ilk kez gülümsedi. "Anlıyorum."

"Aralarında da bizim kahramanımız. Acaba Perry'nin
Yeri'ndeki işimi bıraksam aç mı kalırım, acaba belso-
ğukluğu kliniği bu hafta telefon edecek mi diye kaygıla-
nıyor." Kızın yüzündeki ifadeyi görünce, "Şaka yaptım,
Mary Ann," dedi. "Derken herifin biri çıkıyor evden. Gi-
tarını boynuna asmış... ama herif *avukat*... Kumlara çö-
küp, 'Para benim umurumda değil,' diye şarkı söyleme-
ye başlıyor. Öbürleri de ona eşlik ederek el çırpıp şarkı
söylüyorlar, bebeklerini kucaklarında hoplatıyorlar.."

Mary Ann, adamın alaycı konuşmasına şaşmıştı.
Ona kalırsa anlatılanlar *çok* farklıydı.

"Tanrım! Onlar bir ağızdan şarkı söylemeye başla-
yınca eve girdim, boş bir yatak odasında oturup bir ci-
garalık sardım ve o korkunç orta sınıf düzeninin bir par-
çası olmadığım için, o hapishaneye düşmediğim için
şükrettim."

"Anlıyorum."

"Derken veledin biri girdi odaya... Altı yaşlarında bir
kız. Sen niye şarkı söylemiyorsun diye sordu. İyi söyle-
yemem de ondan dedim. Zararı yok, ben de iyi söyleye-
mem diye karşılık verdi."

"Ne şirin!"

"Yaa, ne demezsin!"

"Yanında mı kaldı?"

"Ona masal okumamı istedi?"

"Okudun mu?"

"Bir süre. Kafam iyiydi."

"Anlattıklarında kötü bir şey görmüyorum."

"Ben George Washington'da o kızın babasıyla birlikte okumuştum."

"Nerede?"

"Hukuk fakültesinde. Para benim umurumda değil diye şarkı söyleyen herifle."

"Sen avukat mıydın?"

Sigara öylesine küçülmüştü ki izmarit parmaklarını yakıyordu. Yere atıp üstüne bastı. "Avukattım, evet. Ve para benim gerçekten umurumda değildi. Herkesin en sevdiği beleş avukatıydım."

"Para almıyor muydun?"

"Chicago'lu zencilerden... savaşa karşı olduklarından askere gitmemek için Toronto'ya kaçanlardan... Arizona'daki Kızılderililerden... Los Angeles'teki İspanyol asıllılardan.. hayır."

"Ama isteseydin..."

"Hukuktan nefret ediyordum. Benim hoşuma giden o insanların davalarını benimsemekti. Sonunda... benimsenecek dava da göremez oldum..." Elleri dizlerinin arasından sarkıyordu. "Senin Vincent'la çok iyi anlaşırdık sanırım."

"Brian?"

"Söyle."

"Beni dinlediğin için teşekkür ederim."

"Yollan bakalım. Ben de şnavlarımı tamamlayayım."

Bir gün izin istemek için telefon ettiğinde Edgar Halcyon umduğundan iyi karşıladı.

"Arkadaşının başına gelenlere üzüldüm, Mary Ann."

"Tam olarak arkadaşım sayılmazdı..."

"Yine de..."

"Sağolun, Bay Halcyon."

"Atlantis'te yaşamak zor, değil mi?"

"Efendim?"

"Yok bir şey. Kendine iyi bak."

Her zamankinden daha kararsızdı. Hasır kanepesinde oturmuş çörek atıştırıyor, bir yandan da körfezi göz-lüyordu. Deniz öyle maviydi ki... ama bedeli de çok yüksekti.

Kaç kere karar vermişti Cleveland'a dönmeye? Kaç kere vazgeçmişti?

Baba evindeki porselen takımlarla iki katlı yuvanın sağladığı güvenlik, üstünde oturduğu bu güzel yanar-dağdan çok daha çekici geliyordu bazen.

Burada yaşadığı sürece hep aya yerleşen bir insan gibi mi hissedecekti kendini?

Günün birinde, yataktan kalktığında, Russian Hill'de kirli eldivenlerle dolaşan, Marcel & Henri'den tek bir pirzola almak için dükkânda saatlerce oyalanan, kasa-ba, kapıcıya ya da tramvaya binmesine yardım eden bi-letçiye yakında, çok yakında, emekli çekini aldığı za-man ya da havalar ısınır ısınmaz yahut kedisini alacak birini bulur bulmaz Cleveland'a döneceğini açıklayan bir ihtiyar olduğunu mu fark edecekti?

Zil çaldı.

Kapıyı açtığında konuğun yüzünün koca bir demet kasımpatının arkasında kaldığını gördü.

"Merhaba, Mary Ann."

"Norman!"

"Seni uyandırmadım, değil mi?"

"Yoo, hayır. Gel içeri."

Norman çiçekleri Ucuzluk Mağazasından alınma zigonların üstüne bıraktı. Mary Ann sordu: "Bunlar benim mi?"

Norman başını salladı. "Dün gece olanları duydum."

"Çok tatlısın... Kim söyledi?"

"Karşıda oturan adam. Sabah bahçede karşılaştık."

"Brian."

"Evet. Seni rahatsız etmediğime emin misin?"

"Seni gördüğüme çok sevindim, Norman." Adamı yanağından öptü. "Gerçekten."

Norman'ın yüzü kızardı. "Sarılarını beyazlardan çok sevebilirsin diye düşündüm."

"Evet." Mary Ann çiçekleri okşadı. "Sarı en sevdiğim renktir. Sana bir kahve yapayım mı?"

"Çok zor değilse."

"Hiç zor değil. Şimdi gelirim." Mutfığa girerek paslanmaz çelik ve camdan yapılmış Fransız malı kahve makinesini kurcalamaya girişti. Tam otuz beş dolar saymıştı o makineye. Ve tam iki kere kullanmıştı.

Gerçi Norman enstantane kahve içen birine benziyordu ama, yine de...

Norman kahveyi beğenmişti anlaşılan. Başını fincanından kaldırıp, "İıı....ıhh," diye söylendi. "Brian bana ev sahibinin bahçede ne yetiştirdiğini de gösterdi."

"Haa... Ottan mı söz ediyorsun?" Mary Ann bu kadar umursamaz bir havayla konuşabilmesine kendisi de şaşmıştı. Gösterdiği ilerlemeye hayret ediyordu bazen.

"Evet. Sanırım buralarda çok sık yapılan bir şey."

Mary Ann omuzlarını kaldırdı. "Kendisi için yetiştiriyor. Bir de bizim için. Taşındığın gün sana da bir cigaralık bırakmadı mı?"

"Bir ne?"

"Marihuanalı bir sigara... Kapına bırakmadı mı?"

Norman şaşkın şaşkın baktı. "Yooo..."

"Tuhaf."

"Sen taşındığında öyle mi yaptı?"

Mary Ann başını salladı. "Evin geleneği gibi bir şey. Herhalde... ya unuttu..."

Norman gülümsedi. "Alınmadım doğrusu."

"Bıraksa içer miydin?"

"Hayır."

"Onu sezmiştir belki. Çok sezgili bir kadın."

"Evet, belki. Brian'ın dediğine göre North Beach'te bir kitapçı dükkânı işletirmiş."

Mary Ann bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlayamadı. "Evet, bana da aynı şeyi söyledi. Ama Bayan Madrigal'a sormadım."

"Buralı değil, değil mi?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Sonunda bu sözü kullanmak fırsatını bulduğuna sevinmişti. "*Kimse* buralı değildir."

"Konuşması orta batılı olduğu izlenimini uyandırdı bende."

"Olabilir... Mona'yla ikisinin konuşması çok benziyor."

"Mona kim?"

"Alt kattaki kızıl saçlı kız."

"Haa."

Şaşkın şaşkın bakıyordu. Zavallıcık, diye düşündü Mary Ann, umarım bir gün sen de kendini 28 numaradaki ailenin bir parçası gibi görebilirsin.

Mary Ann'in evinden on ikiden az önce çıktı Norman.

Ondan sonraki üç saat boyunca pek çok kitapçıya girip çıktıysa da sonuç alamadı. Sonunda, Upper Grant'te, bir derici dükkânıyla dondurmacının arasına sıkışmış, küçük, tozlu bir kitapçıya girdi.

Arkada oturan yaşlı adama yaklaşımadan önce birkaç dakika sağa sola bakındı.

"Gökten dalmayla ilgili bir şey bulunur mu sizde?"

"Neyle ilgili?"

"Gökyüzü dalışları. Paraşütle atlama yani."

"Spor yani."

"Evet. Bir tür spor."

Yaşlı adam hırkasını kaldırıp böğrünü kaşıdı, sonra göz hizasının biraz üstündeki bir rafa işaret etti. "Sporla ilgili bütün kitaplar o rafta." Norman pornografi bölümünü sormuşcasına, hafif bir tiksintiyle konuşuyordu.

"Neyse, çok önemli değil. Aslında burayı bir kere daha görmek istemiştım. Böyle yerler kalmadı artık. Bazı kimselerin geçmişe hâlâ saygı duyduklarını görmek çok hoş."

Yaşlı adam kıkır kıkır güldü. "Benim çok uzun bir geçmişim var. Saygım da olması gerekir."

"Ama kalbiniz hâlâ genç, değil mi? Önemli olan da o. Sizinle konuşmak buranın eski sahibi olan kadınla konuşmaktan çok daha kolay."

Adam gözünü dikip baktı. "Tanır mıydınız onu."

"Pek fazla değil. Bana pek suratsız görünmüştü."

"Tuhaf. Kimsenin onun için böyle bir şey dediğini duymadım. Belki biraz kaçıktı ama..."

"İyice kaçıktı. Siz ondan mı aldınız burasını?"

Adam başını salladı. "Aşağı yukarı on yıl önce. O gün bugündür buradayım."

"Çok güzel. Bence böyle yerlerde insanlar kalıcı olmalı. O kadın... Adı her neyse... doğuya mı döndü? Ya da nereden geldiyse..."

"Hayır, hâlâ burada. Arada sırada rastlıyorum."

"Öyle olacağını sanmazdım. Burada pek mutlu görünmüyordu. Hep doğuda bir yerden söz ederdi. Nereden gelmişti gerçekten?"

"Doğulu diyebilirsiniz sanırım. Norveç'ten gelmişti."

"Norveç'ten mi?"

"Belki de Danimarka'dan. Evet, Danimarka'ydı."

"Acaba başka biriyle mi karıştırdım?"

"Adı Madrigal mıydı?"

"Evet. Ta kendisi."

"Danimarka'dan gelmişti. Hiç kuşku yok. Yani aslında burada, Amerika'da doğmuş ama bu dükkânı almadan Danimarka'da yaşarmış. O tuhaf huylarını orada edinmiş olabilir."

"Gerçekten de çok tuhaf huyları vardı."

Yaşlı adam gülümsedi. "Şu kasayı görüyor musunuz?"

"Evet."

"Dükkânı devraldığım da... Yani buraya taşındığım gün kasaya yapıştırılmış bir not buldum. 'Şansınız açık olsun, Tanrı sizi korusun,' yazıyordu. Bir de ne biliyor musunuz?"

Norman başını iki yana salladı.

"Bir sigara. Elde sarılmış bir sigara. Selobantla tutturmuştu kasaya."

"Tuhaf."

"Çok tuhaf," dedi adam.

Mona'yla D'Orothea Malvina'ya girerlerken Norman hızlı adımlarla Washington Alanı'na yürüyordu.

Mona onu başıyla selamladı ama Norman fark etmedi.

"Bizim evde oturuyor," diye açıkladı Mona. "Gölgesinden korkan bir adam."

"Belli," dedi D'Orothea.

"Beni gözlüyor. Fazla konuşmuyor ama gözlüyor."

Malvina'ya girince ikinci kata çıktılar, *cappucino* içerek ayrı kaldıkları yıllardan söz ettiler.

"Herkesin izini kaybettim," dedi Mona. "Curt ne yaptı?"

"Pek çok şey. Bir yıl kadar *Detektif*'te rol aldı. Sonra birkaç yeni reklam filminde. Son olarak da *Güllünç Tekil Şahıs* 'ta büyük bir rol kaptı. İşi iş."

"Senin de işin iş."

"Evet, öyle."

"Ben işimden oldum."

"Biliyorum."

"Kuzum, nasıl bi..."

"Halcyon şirketinde foto-modellik yapıyorum. Beauchamp Day söyledi."

"Dünya ne küçük."

"Artık New York'la ilişkim kalmadı, Mona. Yine burada yaşamak istiyorum."

"Yuvama döndüm, artık serserilik etmiyorum şarkısı ha?"

"Alaycı bir havayla konuşuyorsun."

"Özür dilerim."

"Seni çok arıyorum, Mona."

"D'Or..."

"Bana dönmeni istiyorum."

Güneşli ve rüzgârlı bir gündü. Michael denize bir taş attı, sonra da kolunu Mona'nın omuzlarına doladı. "Marina Green'e bayılıyorum," dedi.

Mona yüzünü buruşturarak durup spor ayakkabısını kaldırımın kenarında temizledi. "Marina Brown'a da bayılıyorsun."

"Sen de romantiksin."

"Romantizmi sittir et. Bak senin başına en işler açtı."

"Sağol. Çanak tuttum."

"Öyle demek istememiştim."

"Haklısın."

"Hayır, değilim. Korkağın biriyim. Ödüm bokuma karışıyor, Fare. Ama bak söylüyorum, bugünlerin birinde senin şansın dönecek. Döndüğü zaman da sen bunu hakketmiş olacaksın çünkü çaba göstermekten hiç vazgeçmiyorsun. Oysa ben çoktan pes ettim."

Michael bir banka oturdu, yanındaki boş yerin de tozunu sildi.

"Seni sıkın ne, Mona?"

"Belirli bir şey değil."

"Pabucuma anlat."

"Sana yeni bir dert kaynağı yaratmak istemem, Fare. Buna hiç gerek yok."

"Kim demiş! Dert kaynaklarım olmasa yaşayamam ben."

Mona onun yanına oturup donuk bakışlarını denize dikti. "Korkarım evden çıkacağım, Fare."

Michael'ın yüzü bomboştu. "Öyle mi?"

"Bir arkadaşım onunla birlikte oturmamı istiyor."

"Anlıyorum."

"Seninle ilgisi yok, Fare. Gerçekten yok. Ama... çok yakında birşeyler olmazsa aklımı oynatacağım gibi geliyor. Umarım sen de..."

"Kim bu arkadaş?"

"Tanımazsın. New York'tayken tanıştığım bir foto-model."

"O kadar. Öyle mi?"

"Çok iyi kızdır, Michael. Pacific Heights'da bir ev aldı geçende. Restore edilmiş eski bir ev."

"Zengin ha?"

"Evet. Zengin sanırım."

Michael hiç konuşmadan bakıyordu kıza.

"Ben de güvence içinde yaşamak istiyorum, Fare. Tanrı aşkına, otuz bir yaşına geldim."

"Ve?"

"Ve giyeceklerimi Goodwill'den satın alıp şık görünmeye çalışmaktan bıktım. Doğru dürüst temizleyebileceğim bir banyom, bir mikro-dalga fırınım, gül dikebileceğim bir bahçem, eve geldiğim zaman beni karşılayacak bir köpeğim olsun istiyorum!"

Michael parmağının ucunu ısırarak göz kırptı ve cılız bir sesle "Hav hav!" dedi.

Bir süre rıhtımda yürüdüler.

"O kız sevgilin miydi, Mona?"

"Evet."

"Nasıl oldu da bana hiç anlatmadın?"

"Yeterince önemli saymadım herhalde. Aslında ben o işten pek bir şey anlamam. Sevici olarak bir boka yaramazdım."

"Ama şimdi yarıyorsun öyle mi?"

"Önemli değil."

"Önemli."

"O çok tatlı bir insandır ve..."

"Ve sana çok iyi bakar. Sen de evde oturup bütün gün bonbon yersin, sinema dergileri okursun..."

"Yeter, Michael."

"Tanrım! Belki sen çoktan pes ettin ama ben öylece durup ömrünü boşa harcamanı seyrede mem. Ona da haksızlık ediyorsun, Mona. Banyosunun fayanslarına tutulan bir sevgiliyi ne yapsın kadın?"

"Bana bak, sen..."

"Hiçbir şey bedavaya gelmez, Mona. Hiçbir şey."

"Öyle mi? Senin kiran bedavaya geliyor ama."

Düşündüğünden daha ağır gelmişti bu söz. Michael sesini kesti.

"Öyle demek istememiştim, Fare."

"Niye demeyeceksin? Doğru."

"Fare... Paranın önemi yok." Fare ağlıyordu şimdi. Mona yürümeyi bırakarak onun elini tuttu. "Bak canım, bütün ev senin olacak. Bir iş buluncaya kadar Bayan Madrigal da kira istemeyecektir senden."

Michael elinin tersiyle gözlerini sildi. "Bu konuşma niye ikinci sınıf filmlerdeki aşkların bitişine benzedi bilmem."

Mona onu yanağından öptü. "Gerçekten benzedi."

"Ne aşk ama... Annem ve babamla tanışmayı bile bekleyemedin."

Kadın-Doğum Uzmanında

Bekleme odasının duvarları Kutsal Kalp manastırında DeDe'nin içini karartan yeşilin aynıydı. Bir de palyaçolar vardı duvarlarda. Ağlayan palyaçolar. Okunacak

tek şey de 1974 yılından kalma bir *Ladies' Home Journal* 'dı.

Diş çektirmek için bekliyordu sanki.

Danışmadaki kız onunla hiç ilgilenmemişti. Bir yandan *Chronicle* 'ı okuyor, bir yandan cips atıştırıyordu.

"Daha çok bekleyecek miyim?" Özür dilercesine konuştuğu için kendinden nefret ediyordu DeDe.

"Ne?" Çenesiz karı da okumasına ara vermek zorunda kaldığı için bozulmuştu besbelli. "Sanırım doktor bir iki dakika sonra sizi alır." Gazeteyi havaya kaldırıp son sayfadaki tefrikaya işaret etti. "Bunu okudunuz mu bugün?"

DeDe dikildi. "Ben onu okumam."

"Hadii, yapmayın!"

"Okumam. Bastıkları her şey kepezelik. Bir arkadaşım onları mahkemeye verecekti az kalsın."

"Amma iş. Peki siz hiç..." Bölmesinin bitişiğindeki kapı aralanınca gazeteyi bir katalogun altına saklayıp cümlesini yarım bıraktı.

DeDe başını kaldırıp bakınca mavi poplin gömlek, dar paçalı pantolon ve beyaz pamuklu ceket giyen zayıf, sarışın bir adam gördü. Ashley Wilkes'i anımsadı hemen.

"Bayan Day?"

DeDe evli mi, bekâr mı olduğunu açıklamamıştı telefonda. Ben Binky Gruen'ın bir arkadaşayım demekle yetinmişti. Aynı anda bin dokuz yüz yirmili yıllarda kaçak içki satan yerlere girebilmek için eşin dostun adını veren kızlara benzetmişti kendini.

Elini uzatarak, "Evet, benim," dedi anlamsız bir sesle.

Tedirginliğini sezen doktor onu bekleme odasından üzengili odaya aldı.

İşini yaparken, "Son zamanlarda mide bulantısı var mı?" diye sordu.

"Hafif. Her zaman da değil. Sigara kokusu duyduğum zaman."

"Yiyemediğiniz bazı şeyler?"

"Bazı şeyler."

"Sözelimi."

"Domuz eti."

Doktor güldü. "Ama yarım saat sonra bir şeyiniz kalmıyor, değil mi?" Gülünecek bir şey yoktu ki bunda. DeDe soğukluğuyla adamla arasına mesafe koymaya çalıştı. O konumda ne kadar konulabilirse tabii.

"Son günlerde yorgunluk duyuyor musunuz?"

DeDe başını iki yana salladı.

"Binky nasıl?"

"Efendim?"

"Binky'yi sordum. Film festivalinden beri görmedim onu."

"İyidir herhalde." Böyle bir zamanda Binky'den söz edilmesine kızmıştı.

Doktor işini bitirdi, ellerini yıkayıp gülümseyerek geldi. Arrow gömleklerinin reklamlarındaki gibi bir yüz. "Evet, Bayan, isterseniz sizin olacak."

"Hangisi?"

"Bebek. İdrarınıza bakmaya bile gerek yok. Anne olacaksınız, Bayan Day."

DeDe sonradan düşündü. Bu açıklamaya tepki göstermemesini sağlayan otomatik bir savunma mekanizması mıydı acaba? Çünkü tam o anda doktorun mavi havuzları andıran ışıltılı gözlerine takılmak her kadının yapacağı şey değildi mutlaka.

Adamın gevşek hareketleri, dişlek liseli gülüşü onu

rahatlatmış, o dakikadan sonra doktoruna ısınmıştı. Ona güvenebileceğini hissediyordu artık. Bebek olsa da olmasa da. Adamın, durumun alengirli bir durum olduğunu sezdiğine emindi.

"Karar verdiğiniz zaman beni arayın," dedi Jon Fielding. "Bu arada şunları alın." Göz kırptı. "Biri pembe, biri mavi. Çaktırmadan reklam yapıyoruz."

Bekleme odasına kadar geçirdi hastasını. DeDe kapıdan çıkarken o da danışmadaki kıza döndü.

"Gazeteyi okudun mu?"

Kız başını sallayarak *Chronicle*'ı uzattı.

Doktor da kızın okuduğu sayfayı açtı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı, başını iki yana sallamaya başladı.

"Hasta bunlar," dedi. "Gerçekten hasta."

Tanı

Frannie şaşkın şaşkın bakıyordu kızına.

"Tanrım! Emin misin, DeDe."

Dede ağlamamaya çalışarak başını salladı. "Daha bu sabah konuştum adamla."

"Hiç kuşkusu yok mu?"

"Yok."

"Ulu Tanrım." Yıkılmaktan korkuyormuşçasına, odadaki sarmaşık çardağına tutunmuştu Frannie. "Niye daha önce haberimiz olmadı? Niye bize söylememiş?"

"Emin değilmiş, anne."

Frannie sırtını dönerek yüzünü kızından sakladı ve vazodaki sarı krizantemlerle oynamaya başladı. "Doktor... ne kadar ömrü kaldığını söyledi mi?"

"Altı ay," dedi DeDe usulca.

"Acı çekecek miymiş?"

"Son günlerine kadar, hayır." Sesi çatladı. Annesi ağlamaya başlamıştı. "Lütfen ağlama, anne. Biliyorsun, çok yaşlı. Veteriner ömrünü doldurdu diyor."

"Şimdi nerede?"

"Terasta."

Frannie gözyaşlarını silerek odadan çıktı.

Terasta, köpeğin uyuduğu şezlongun yanına diz çöktü.

Faust'un, tüyleri kırışan burnunu okşayarak, "Zavallı yavrum," diye söylendi. "Zavallı sevgili bebeğim!"

Aynı günün daha geç bir saatinde, peynirli suflesine isteksizce bakarak *Cow Hollow Inn* 'in öğle servisi patirtisini bastırmak için sesini yükseltti.

"Kendimi bu olaya hazırlayabilmeyi umuyorum."

"Elbette hazırlayacaksın," dedi Helen Stonecypher. O da ıslak peçetesiyle dişlerine bulaşan rujunu temizlemeye çalışıyordu.

"Çok sulugözlü mü davranıyorum sence?"

"Hiç de değil."

"Tasını gümüşsuyuna batırtmayı düşündüm. Ondan kalan bir şey olsun."

"Çok tatlı."

"Yani, köpekleri söz konusu oldu mu kendilerini kaybeden kadınlardan nefret ederim ama... Faust... bizim için..." Gerisini getiremedi.

Helen arkadaşının elini okşayınca ikisinin de bilezikleri şingırdadı. "Seni ne rahatlatacaksa onu yap, şekerim. Choy'u hatırlarsın değil mi? Pasifik kıyısındaki büyük köşkte anneannemin aşçısıydı hani... Çinli..."

Frannie gözlerini kırparak başını salladı.

"Anneannemin dünyadaki en yakın dostuydu Choy. O ölünce..."

"Hatırlıyorum. Choy, Treasure Island'daki fuarda tekerlekli koltukla gezdirdi onu."

Helen başını salladı. "Choy ölünce Nana onun saç örgüsünü kesip kendine kolye yaptırdı."

"Ne yaptırdı?"

"Tasma gibi kolyeler var ya hani? Saçların arasına da birkaç tane minicik fildişi boncuk karıştırttı. Çok güzel olmuştu aslında. Nana da çok sevmiştir. Aslını ararsan, 1947'de bizim operadaki locamızda can verdiği gece de o kolye boynundaydı."

Frannie yiğitçe gülümseyerek, "Hatırlıyorum," dedi. "*Götterdämmerung*" oynuyordu.

Helen pudrierini çantasına attı. "Hadi gel, gidip bir yerde sert bir içki içelim."

"Helen... şimdi olmaz."

"Ah canım! Sen gerçekten perişansın."

"Zamanla alışırım."

"Çok, çok yaşlı bir köpecikti, Frannie."

"Köpecik. Henüz ölmedi."

"Peki. Bir de şöyle düşün, Frannie. Dopdolu bir hayat yaşadı. Onun kadar sevilen, onun kadar iyi bakılan köpek yoktur."

Frannie biraz neşelenmişti. "Doğru," dedi. "Çok, çok doğru."

Tolliver'ların İşgal Harekâtı

Her şey hesaba katılırsa, cadılar bayramı hafta sonu oldukça iyi geçmişti.

Şimdilik.

Michael'ın annesiyle babası gelir gelmez bir Dodge Aspen kiralamışlar, dolayısıyla onları Muir ormanlarında, Sausalito'da, Balıkçılar Rıhtımında ve Crooked Street'te gezdirerek oyalamak kolay olmuştu.

Nedir ki pazar gelip çatmıştı. O gün bütün cadılar bayram edecekti.

Dikkatli, çok dikkatli davranırsa, bunu da atlatabilir, insancıkların Reader's Digest duyarlıklarını Adını Söylemeye Cüret Edemeyen Aşkın dehşetinden koruyabilirdi.

Belki.

Bu kentte, diye düşündü, Adını Söylemeye Cüret Edemeyen Aşkın çenesi hiç durmaz ki!

Babası evini ilk gördüğünde kıs kıs gülmüştü. "Bütün haftayı temizlik yaparak mı geçirdin?"

"Artık eskisi gibi pasaklı değilim. Çok daha düzenliyim şimdi."

"Bana sorarsan bu bir hanımın düzenine benziyor." Oğluna bakarak göz kırptı.

Annesi kaşlarını çatı. "Herb, sana ne demiştim?"

"Aaa, uzatma, Alice. Biz eski kafalı ihtiyarlar değiliz ki. Hatırlıyorum da, ben oğlumun yaşındayken... Bana bak, Mike, umarım kızı bizim yüzümüzden sokağa atmadın."

"Herb!"

"Annen çağdışı kaldı, oğlum. Hadi sen git de mutfakçı karıştır, Alice. Şimdiye kadar sabredebildiğine şaşır-dım."

Annesi alt dudağını sarkıtarak odadan çıktı.

"Şimdi," dedi babası, "neler olup bittiğini anlat bakalım. Annenle ben bizi sevgilinle tanıştıracaklarını sanmış-tık. Adı neydi?"

"Mona... Ama baba, o..."

"Onun nasıl bir insan olduğu umurumda değil, Mi-

ke. Doğrusunu istersen zavallicığı bizden saklamak zorunluluğunu duymayan beni düş kırıklığına uğrattı. Biz de sinemaya gidiyoruz, oğlum. 1976 yılında gençlerin nasıl yaşadıklarını çok iyi biliyoruz."

"Baba... O buradan taşındı. Kendi istedi taşınmayı."

"Bizim yüzümüzden mi?"

"Hayır. Öyle istedi. Bir kız arkadaşıyla oturuyor şimdi. Dargınlık, kırgınlık yok."

"Öyleyse sen aptalın birisin! Kız çekip gidiyor, sen de dargınlık, kırgınlık yok diyorsun! Aman oğlum..."

Karısının döndüğünü duyunca konuşmasını yarım bıraktı.

Annesi, küçük, kahverengi bir şişeyle mutfak kapısında duruyordu.

"Bunun içindeki nedir, Mikey?"

Michael'ın yüzü sarardı. "Birlikte yaşadığım arkadaşın unuttuğu bir şey, anne."

"Buzlukta mı durması gerekiyor?"

"O... onunla boya fırçalarını temizlerdi."

"Ya?" Annesi şişeyi bir kere daha gözden geçirip yerine koydu. "Sebzeliğini temizlemen gerek, Mikey."

"Biliyorum, anne."

"Ajax'ın nerede?"

"Anne, şunu bıraksan..."

"Çok pis ama! Bir saniyede yaparım."

"Allah aşkına, Alice, çocuğu rahat bırak. Üç bin kilometre yolu sebzelik temizlemek için gelmedik. Bak oğlum, annenle ben bu akşam seni yemeğe çıkarmak istiyoruz. Sevdiğin yerlerden birini söylesene bize."

Harika, diye düşündü Michael, The Palms'a takılırız, pencerenin önüne oturup birkaç Mavi Ay içeriz ve Bisikletli Kaltaklar'ın trafik polislerine zıbıklarını sallayışlarını gözleriz.

Aspen'li Leavenworth'ta park etmişlerdi. Union'a vardıklarında Michael'ın annesi soluk soluğa kalmıştı. "Ömrümde böyle bir sokak görmedim, Mikey!"

Michael annesinin kolunu sıktı. Kadının saflığı hoşuna gitmişti birden. "Burası şaşırtıcı bir kenttir, anne."

Rahibeler bu repliği beklermiş gibi o anda ortaya çıktılar.

"Herb, bak!"

"Allah kahretsin, Alice, parmağınla gösterme!"

"Ama Herb, paten takmışlar..."

"Vay anasını! Takmışlar gerçekten! Mike, bunlar ne halt...?"

Oğlunun karşılık vermesine fırsat kalmadan, beyaz rahibe başlıklı altı karaltı uyumlu bir altılı olarak köşeyi dönüp Polk sokağındaki şenliklere doğru ilerledi.

Biri, Michael'a seslendi.

"Hey, Tolliver!"

Michael isteksizce el salladı.

Rahibe bir işaret yaptı, bir öpücük yolladı ve bağırdı: "Donuna bayıldım, Tolliver!"

Banliyöde Cadılar Bayramı

Mary Ann sürücünün kolunu çekiştirdi. "Korna çal, Norman... Korna çal!"

"Kimi gördün?"

"Michael. Ve annesiyle babası. Mona'nın arkadaşı."

Norman korna çaldı. Michael o yana baktı, Mary Ann de Falcon'ın penceresinden ona bir öpücük yolladı. Michael isteksizce gülümseyerek saçını başını yolar gibi yaptı. Annesiyle babası hiçbir şeyin farkına varmadan önden gidiyorlardı.

"Zavallı çocuk," dedi Mary Ann.

"Ne oldu ki?"

"Açıklaması biraz zor."

"Michael o biçim, değil mi?"

"Gey diyeceksin, Norman."

Lexy arka kanepeden başını uzattı. "O biçim ne demek?"

"Otur yerine," dedi Norman.

Mary Ann arkaya dönerek çocuğun Superwoman pelerinini düzeltti.

"Çok tatlı oldun, Lexy."

Lexy oturduğu yerde zıplıyordu. "Sen niye kostüm giymedin?"

"Ben büyüğüm de ondan."

Çocuk sertçe başını sallayarak amigo kızlar kılığına girmiş üç erkeği gösterdi pencereden. "O büyükler kostüm giymişler ama!"

Norman kıs kıs güldü.

Mary Ann içini çekti. "Bu çocuk kaç yaşında demiştin?"

San Leandro'ya vardıklarında karanlık bastırmıştı. Norman arabayı İspanyol tarzı evlerle dolu bir sokakta park edip Lexy'nin inmesi için kapıyı açtı.

Küçük kız elindeki kocaman torbayla kaldırıma atladı. Kapıları çalacak, cadılar bayramı geleneklerine uygun olarak, "Ya torbama tatlı bir şeyler, ya başına gelecek var," deyip evlerden birşeyler toplayacaktı.

Mary Ann, "Başına bir şey gelmeyeceğine emin misin?" diye sordu.

"Bir şey olmaz. Annesiyle babası bir sokak ileride oturuyorlar. Onlara söyledim... Çocuk bu işten hevesini alsın."

"Umarım yaptıklarının değerini biliyorlardır."

"Hoşuma gitmese yapmazdım." Utangaç bir havayla gülümsedi. "Ödünç çocuk."

"Evet. Eğlenceli oluyor, değil mi?"

"Sen sıkılmıyorsun ya?"

"Hayır, hiç."

Norman ağırbaşlı bir havayla ona baktı, sonra da elini sıktı.

"Norman?"

"Efendim."

"Sen hiç evlenmedin mi?"

Sessizlik.

"Özür dilerim. Ancak çocuklarla o kadar iyi anlaşıyorsun ki..."

"Roxanne'le ben birkaç çocuk yapmak istiyorduk. Niyetimiz öyleydi."

"Ya... Roxanne öldü mü?"

"Hayır. Daly City'de oturan bir fayans satıcısıyla kaçtı. Ben Vietnam'dayken."

"Çok üzüldüm."

Norman omuz silkti. "Aradan çok zaman geçti. Lexy yeni doğmuştu. Artık unuttum."

Mary Ann adamın kişiliğinin yeni ortaya çıkan bu yanını öğrenmiş olmaktan biraz sıkılmış, pencereden dışarı bakıyordu. Norman'ın yitirdiği umutlarla tek bağlantısı Lexy miydi şimdi? Yeniden bir yuva kurmayı düşünüyor muydu?

"Norman... senin gibi bir erkeği nasıl bırakıp giderler anlamıyorum."

"Önemi yok."

"Önemi var elbette! Öyle ince, nazik, sevgi dolu bir insansın ki... Birisini çok mutlu edebilirsin..."

Norman ellerini kucağına koymuştu. Parmaklarına bakarak, "Birisini," diye mırıldandı boş boş.

Ondan bir işaret bekliyordu. Bana bir işaret yolla diye *yalvarıyordu*.

Mary Ann adamın hüzünlü yüzünü okşamaya hazırlanırken birinin omuzunu tuttuğunu fark ederek haykırdı.

Lexy dönmüştü.

"Ah Lexy..." Mary Ann'in korkusu geçmişti. "Neler topladın?"

"Bir yerden bir elma verdiler."

"İyi. Sen istemezsen ben yerim."

Çocuk bir an ona baktı, sonra da elmayı torbasından çıkarıp dişledi.

Norman korkuyla bağırdı. "Lexy! Yapma!"

Lexy çenesinden elma suyu damlatarak sırıttı. "Korkma. Daha önce bakmıştım. İçinde jilet falan yok."

Babasının Oğlu

Michael annesiyle babasını Cliff House'a götürdü. Geyler pek gitmezlerdi oraya.

Polk sokağının cadılar bayramı çılgınlığından da yeterince uzak olduğuna göre, patenli rahibelerin bir kez daha ailenin arasına karışmaları olasılığı zayıftı.

Elinden geldiğince incelik göstererek, rahibelerin Mona'nın 'üşütük arkadaşları' olduklarını açıkladı. Ve... Evet, hepsi erkektiler.

"Nonoşlar."

"Herb!" Annesi çatalıyla bıçağını bırakmış, öfkeli bakışlarla kocasına bakıyordu.

"Ne dememi istiyorsun peki?"

"Böyle konuşman hiç hoş değil, Herb!"

"Yalan mı?"

"Yine de öyle söylememelisin. Başka türlü davranmak ellerinden gelmiyor."

"Ne demek ellerinden gelmiyor? Lanet olası rahibeler gibi giyinip sokaklarda patenle kaymadan duramıyorlar mı yani?"

"Herb... Bağıрма. Salonda Katolikler olabilir!"

Michael başını tabağından kaldırdı ve olabildiğince kayıtsız bir tavırla açıkladı. "Cadılar bayramı burada karnaval gibi bir şey oluyor, baba. Herkes çılgınlık yapıyor. Herkes değilse bile pek çok kişi."

"Hepsi nonoş."

"Yalnız onlar değil, baba. Herkes."

Babası homurdanarak bifteğine saldırdı yeniden. "Sen onlar gibi ortaya çıkıp kendini maskara etmiyorsun ama."

"O bu gece bizimle birlikte, Herb. Yalnız olsaydı belki o da bir partiye falan giderdi. Bence çok eğlenceli olabilir."

"Siz ikiniz istediğiniz yere gidebilirsiniz. Ben burada oturup yemeğimi bitireceğim. Normal insanlarla birlikte."

Herbert Tolliver'ın bardağına su dolduran garson bu sözü duymuş, Tanrıdan sabır dilercesine gözlerini deviriyordu.

Sonra da Michael'a bakıp göz kırptı.

Barbary Lane'e döndüklerinde Alice Tolliver Orlando toplumunun son altı aylık tarihçesini özetledi.

Yeni bir alışveriş merkezi açılmıştı. Henley'lerin kızı Iris esrara alışmıştı ve Atlanta'da bir profesörle birlikte yaşıyordu. Mc Kinney'lerin iki katlı evini bir zenci aile satın almıştı. Miriam'ın o kadın hastalığından ötürü ge

çirdiği ameliyattan sonra ayağa kalkması biraz uzun sürmüştü ama şimdi iyiydi. Ve herkesin görüş birliği içinde olduğu bir nokta varsa o da şuydu ki, Earl Butz o sözü bir İrlandalı için söylemiş olsaydı işinden atılmazdı.

Kış başında don beklenmiyordu.

Bunlar anlatılırken Herbert Tolliver sessizce oturdu, arada bir başını sallamakla ya da kıs kıs gülmekle yetindi. Yemekte içtiği şaraptan ötürü iyice gevşemişti artık. Sevgiyle bakıyordu oğluna.

"Senin işlerin younda mı, Mike?"

"Fena değil, baba."

"Sevgilini kendine dert etme sakın."

"Etmem, baba."

"Annenle ben Noel'de seni çok arayacağız."

"Yapma, Herb. Koça adam oldu artık. Kendi dostları var..."

"Lanet olsun, onu ben de biliyorum. Bir şey dedim ki. Seni arayacağız dedim yalnızca."

Annesi başını salladı. "Doğru, arayacağız."

"Ben de sizi arayacağım ama birkaç gün için dünya kadar uçak parası vermek..."

"Biliyorum, Mikey. Kendini üzme."

"Mike... Bir iş buluncaya kadar sana biraz yardım etmemi istersen..."

"Sağol, baba. İdare ediyorum. Ara işlerden bir şeyler kazanıyorum."

"Gerekirse haberim olsun."

"Olur, baba."

"Seninle gurur duyuyorum, evlat."

Michael omuzlarını kaldırdı. "Gururlanacak fazla bir şey yok."

"Saçmalama! Kimseden geri kalır yanın yok. Bazı şeyler biraz zaman alabilir. Göz açıp kapayınca kadar

işlerin yoluna girecektir. Seni kıskanıyorum be evlat. Gençsin, bekârsın, güzel kadınlarla dolu bir yerde yaşıyorsun. Dertlenmene hiç gerek yok."

"Haklısın belki."

"Tabii haklıyım. Geleceğin parlak." Şakacı bir havayla yumruğunu oğlununu yanağına dayadı. "Yalnız o no-noşları yanına yaklaştırma."

Michael erkekçe bir kahkaha attı. "Ben onların tipi değilim zaten."

"Aslan oğlum benim!" Herbert Tolliver tek oğlu ve gurur kaynağı olan delikanlının saçlarını okşadı.

DeDe'nin İkilemi

DeDe kocasına telefon ettiğinde, Beauchamp şirketin yeni fotomodeline Adorable külotlu çoraplarının Noel kampanyası konusunda bilgi veriyordu.

"Bak, şu anda biraz..."

"Özür dilerim, sevgilim ama... Pinkie'yle Herbert'ın bu akşamki açılışını unutacağından korktum."

"Hay allah!"

"Unuttun değil mi?"

"Kaçta gitmemiz gerekiyor?"

"İşten çıktığında buluşabiliriz. Bir görünsek yeter."

"Altı iyi mi?"

"İyi. Seni seviyorum, Beauchamp."

"Ben de seni. Altıda görüşürüz öyleyse."

"Tamam. Yaramazlık etme."

"Asla."

Beauchamp telefonu kapatıp D'Orothea'ya göz kırptı. "Karım. Bazen bana öyle geliyor ki Tanrı kadınları ya-

ratırken tek bir amacı vardı. Kocaların kokteyl partileri unutmamalarını sağlamak!"

D'Orothea hafifçe homurdanmakla yetindi.

"Aaa," dedi Beauchamp. "Domuz bir şoven erkek gibi konuştum galiba."

D'Orothea soğuk bir tavırla karşılık verdi. "Yoo, hayır. Öyle mi görünmek istemiştin?"

Hoover Galerisi sanatseverlerle doluydu. Kadınlar gösterişsiz Lilly Pulitzer'lar giymişler, erkekler de kişilik sahibi olduklarını kanıtlamak için lacivert bleyzerlerin altına, bol renkli, pamuklu pantolonlar çekmişlerdi.

Beauchamp'la DeDe birörnek gülüşleri ve Tahiti'de edinilmiş güneş yanığı gibi sergiledikleri yeni mutluluklarıyla doğru bara yöneldiler.

Binky Gruen yollarını kestiğinde DeDe hâlâ kocasının kolunu bırakmamıştı.

"Çok şükür gelebildiniz," dedi. "Çabuk beni öp, Beauchamp! Birşeyler yapar gibi görünmeliyim."

Beauchamp kadını yanağından öptü. "Daha geçerli bir açıklama bulabilirdiniz, Bayan Gruen."

"Konuş, allah kahretsin! Kesme! Bu yana bakıyor."

"Kim?"

"Carson Callas. On beş dakikadır pipo dumanını suratıma üfleyip ne kadar seksi olduğunu göstermeye çalışıyor bana. Öööö!"

Beauchamp şaşırmış gibi yaptı. "Carson Callas'ı seksi bulmuyor musun?"

"Kabuklu cücelerden hoşlanırsan, belki."

"Ayıp, ayıp. Sütununda senden söz etmeyecek."

"Elimden gelirse ben de ondan söz etmeyeceğim. Hadi, bir iyilik yap da şu bardağıma skoç doldur. Sıkıntı basıyor. Siska karına da bir içki geçir."

Beauchamp önce Binky'nin bardağını aldı, sonra DeDe'ye döndü. "Şampanya ister misin, Sıska Karı?"

"Lütfen." Soğuk bir sesle konuşmaya özen göstermişti. Binky'yle kocasının bu Carole Lombard-Clark Gable havalарına girmelerinden hiç hoşlanmıyordu.

Beauchamp kalabalığa karıştığında Binky saldırıya geçti.

"Eee?"

"Eee ne?"

"Dr. Fielding'e gittin mi?"

"Binky... Şimdi sırası mı?"

"Gittin mi, gitmedin mi?"

"Gittim."

"İstersen iyi bir kaşıkcım da var."

"Binky! Lütfen susar mısınız!"

"Aman, *pardonnez moi!* Bu durumda bir dosta gerek duyabilirsin diye düşünmüştüm. Yanılmışım anlaşılan."

"Binky... Özür dilerim ama öyle tuhaf konuşuyorsun ki... Lafa bak. Kaşıkcı. Sofra takımı alıyoruz sanki!"

Binky kıkır kıkır güldü.

"Gülünç değil."

"Bence sen bu işi çok büyütüyorsun." DeDe'nin karnına dokundu. "Bunu demek istemedim, tatlım. Bana bak, aldırma Katolik inançlarına ters düşecekse doğur gitsin piçini. Neden doğurmuyorsun?"

"Çoktan anlarsın sanmıştım?"

"Neyi? Beauchamp sesini çıkarmaz. Ona da bir varis gerek nasıl olsa. Kim ne anlayacak?"

"Binky... Sen ne dediğinin farkında değilsin."

"Anlaşılır mı demek istiyorsun?"

DeDe birkaç saniye ateş püsküren bakışlarla baktıktan sonra başını salladı.

DeDe yine başını salladı.

"Ah zavallı yavrucak... Hay allah... Ne renk?"

"Saçından mı?" Binky'nin gözleri heyecanla parlıyordu. "Saç rengi çok mu aykırı?"

"Hayır."

"Derisinin renginden mi?"

DeDe yine başını salladı.

"Ah zavallı yavrucak... Hay allah... Ne renk?"

DeDe, Diane von Furstenberg markalı zerren rengi elbisesine işaret ederek ağlamaya başladı.

Tuvalette rimelini tazeledikten sonra yine kalabalığa karıştı. Beauchamp ılık bir bardak şampanyayla onu bekliyordu.

"Ben Peter'la Shugie'nin yanındayım," dedi. "Sen de gelmek ister misin?"

DeDe yavan bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Şimdi olmaz. Binky'yle konuşacaklarım var."

Yalnız kalınca gülümsemesini suratına yerleştirip Binky'nin köleleriyle çene çaldığı köşeye yöneldi. Kolu-na yapışan bir el onu durdurdu.

"Bakın hele, Bayan Day ne kadar güzelleşmiş böyle!"

Adam kolunu tutmasaydı DeDe haç çıkarabilirdi. *Western Gentry* dergisinin sosyete yazarı.

Carson Callas.

Bayan Madrigal'la Fare

Bayan Madrigal telefon ettiğinde Michael giyeceklerinin bir bölümünü Mona'nın dolabına yerleştiriyordu.

"Michael. Bir dakika aşağı gelebilir misin, yavrum?"

"Elbette. Beş dakika sonra gelsem olur mu?"

"Hiç acelesi yok."

Michael telefonu kapatınca, sonunda olacağı buydu, diye düşündü. Beni evden atacak.

Kira konusunda çok anlayışlı davrandı ama her şeyin bir sınırı var.

Çizgili kadife pantolon, beyaz gömlek giydi, dişlerini fırçaladı, saçlarını Pro-Max'la yatıştırdı, Bass Wee-jun'larını ıslak bir havluyla sildi.

İşsiz serseriler gibi görünmenin anlamı yoktu.

Ev sahibesinin genellikle çok hareketli olan yüzü bir holding resepsiyonistinin anlamsız gülüşüyle donuklaşmıştı.

Doğal olmayan bir yavaşlık vardı hareketlerinde. Öyle kasıtlı bir vakarla yürüyordu ki şuh kimonosu bile sıradan bir sabahlık gibi duruyordu.

"Mona gitti, değil mi?"

Michael başını salladı. "Dün."

"Temelli mi gitti?"

"Öyle dedi ama... Mona'yı bilirsiniz."

"Evet." Gülüşü çarpıktı.

"Ben kalıyorum, Bayan Madrigal. Yani kalmak istiyorum. Bu ayın kirasını Mona ödeyecek, ben de bir iş bulma ajansına başvurdum. Yani kira için kaygılanırsanız..."

"O nereye giti, Michael?"

"Bir arkadaşının Pacific Heights'taki evine."

Bayan Madrigal pencereye gitti, sırtını Michael'a dönerek öylece durdu. "Pacific Heights," diye yineledi.

"Sizinle... konuşmadı mı, Bayan Madrigal?"

"Hayır."

"Konuşmayı tasarlamıştır, eminim. Ancak son birkaç gündür o da çok telaşlıydı. Zaten ben hâlâ buradayım. Yani kira sözleşmesine aykırı hareket etmiş sayılmaz."

"Sen o kişiıyi tanıyord musun, Michael?"

"Kimi? Arkadaşı olan kadını mı? Hayır, hiç tanışmadık."

"Kadın mı?"

Michael başını salladı. "New York'ta tanıdığı biriymiş."

"Yaa."

"Mona çok iyi bir insan olduğunu söyledi."

"Kuşkusuz... Bak Michael, istemiyorsan bu soruya karşılık vermeyebilirsin."

"Evet?"

"Bu kadın... Mona'yla onun arasındaki arkadaşlık özel bir yakınlık mı?"

"İıı..."

"Ne demek istediğimi anladın mı, yavrum?"

"Tabii. Bilmiyorum, Bayan Madrigal. New York'tayken öyleymiş ama... şimdi aralarındaki ilişki... yalnızca arkadaşlık sanıyorum."

"Peki öyleyse neden...? Mona sana benimle ilgili bir şey söyledi mi, Michael? Burada mutlu olmadığını gösteren herhangi bir şey?"

"Hayır, efendim. Barbary Lane'e bayılıyordu. Sizi de çok severdi."

Bayan Madrigal dönüp ona baktı. "*Severdi* mi?"

"Sever. Sizi arayacaktır. Eminim."

Ev sahibi yine iş kadını havasına girmişti. "Neyse, sen kalıyorsun. O da bir şey."

"Kirayı daha düzenli bir biçimde ödemeye çalışacağım."

"Biliyorum, canım. Bak ne diyeceğim... Taze marihuanam var, saat da henüz erken. Bana katılır mısınız?"

Sigara sarmak için kullandığı küçük aleti çalıştırırken elleri gözle görülür biçimde titriyordu. Onu bıraktı,

derin bir soluk alıp alnını ovuşturdu. "Kusura bakma, Fare. Aptallık ediyorum."

"Öyle demeyin lütfen... Bu adı kimden duyduunuz."

Bayan Madrigal birkaç saniye süreyle alt dudağını çiğnedi. "Mona'nın sevdiği tek kişi ben değildim."

"Anlıyorum."

"Bu aptal parmaklar iyice beceriksizleşti. Şunu sen sarar mısın?"

Michael kadının yaşaran gözlerine bakmamaya çalışarak aleti ondan aldı. "Bayan Madrigal... Keşke..."

Bayan Madrigal ona daha fazla yaklaşmadı ama mendilini yüzünü bastırırken bir elini de Michael'ın dizine dayadı. "Sulugözlü kadınlardan da nefret ederim."

Biri Biliyor

Safari kılığı giyen sıçan suratlı adam DeDe'ye öylesine yakın duruyordu ki genç kadın onun ağzından yayılan Cherry Blend marka pipo tütününün kokusunu duyabiliyordu. Vuitton rengi çarpık dişlerini göstererek, "Kilo vermişsin," dedi.

DeDe başını salladı. "Sen neler yapıyorsun, Carson?"

"Yuvarlanıp gidiyoruz işte. Zayıflama merkezine mi gittin?"

"Altın Kapı'ya." DeDe bunu gülümseyerek söylemişti ama başka açıklama yapmadı. Adam ağzından laf almaya çalışıyor, bu da onun hoşuna gitmiyordu. Şişmanlık sorununun *Western Gentry* dergisinde konu edilmesi de hoşuna gitmeyecekti.

"Çok güzelleşmişsin."

"Sağol, Carson."

"Ressamı nasıl buldun?"

DeDe bir anlık bir şaşkınlık geçirdi. Sergi açılışlarında dikkat ettiği son şey resimlerdi. "Ah... Kendine özgü bir stili var... Duyarlıklı bir ressam."

"Beauchamp'la sen bir şey almayı düşünüyor musunuz?"

"Sanmıyorum, Carson. Beauchamp'la ben Batı sanatıyla ilgileniyoruz daha çok."

"Bu adam da Batılı."

"Evet de... Biz eskileri yeğliyoruz."

"Evet, eskileri... Yaşlılar daha iyidir bazen." Göz kırptı, DeDe belli belirsiz gülümseyerek espriyi anladığını belli edinceye kadar piposunun sapını çiğnedi.

"Beni bağışlar mısın, Carson? Sanırım Beauchamp..."

"Bana Fol de Rol'den söz edeceğine ummuştum."

"Aa, ederim elbette." DeDe birden keyiflenmişti. Shugie Sussman'ı perişan edecek bir darbe olabilirdi bu.

Carson safari ceketinin cebinden bir defterle kalem çıkardı. "Sen de organizasyon komitesindesin değil mi?"

"Evet, ben ve birkaç kişi daha."

"Bu yıl kimleri çıkarıyorsunuz sahneye?"

"Harika olacak, Carson. Bu yıl konumuz 'Kadın, Şarap ve Müzik' ve Domingo gelecek, Troyanos gelecek, Wixell..."

"İlk adları?"

"Placido Domingo..."

"Aa, evet tabii."

"Tatiana Troyanos ve Ingvar Wixell." Carson'ın kendini beğenmişliğini anımsayarak adların nasıl yazıldığını açıklamaktan vazgeçti. Sosyete yazarı bürosuna dönünce bir yere bakıp bulurdu nasıl olsa.

Carson Callas kalemıyla defterini cebine koymuştu yine. "Çok eğlenceli bir gece olacak demektir."

"Öyle olması gerekir."

"Ama senin gecelerin kadar eğlenceli değil ha?"

"Ne dedin, Carson?"

Carson pis pis sırıtıyordu. "Ne dediğimi duyduğunu sanıyorum, tatlım."

Galerideki kalabalık ve gürültü büsbütün artmıştı ama o anda sesler çok uzaktan geliyordu sanki. DeDe yutkundu ve umursamaz görünmeye çalıştı.

"Gerçekten, Carson... Bazen çok ileri gidiyorsun."

"Ortak yanlarımız var demektir."

"Carson, neden söz ettiğini...."

"Bak, ikimiz de yetişkin insanlarız... Bugüne kadar bana orjilerde nasıl davranılacağını bilmediğimi söyleyen de çıkmadı... Üstelik karşıma kafadar biri çıkarsa şıp diye anlarım."

Tanrım, diye düşündü DeDe, bunları kaç kişiye söylemiştir acaba?

Kentte dilden dile gezen bir olay vardı. Carson Callas bir gün -kadınlardan başlayıp pek çekici sayılmayacak erkek oyunculara geçerek- bir müzikal gösterinin bütün kadrosunu yatağa atmaya çalışmış ancak başaramamıştı.

"Carson, seninle çene çalmak çok güzel ama ben gidip kendime bir içki almak istiyorum."

"Fol de Rol'le ilgili bir soru daha."

"Sor bakalım."

"Kürtaj... ondan önce mi olacak, sonra mı?"

Bardak DeDe'nin parmaklarının arasından kaydı ve korkunç soruyu noktlayan bir şangırtıyla parçalandı. Callas hemen yere eğilerek cam parçalarının bir kâğıt peçeteye toplanmasına yardım etti.

"Hadi canım! O kadar da kötü değil, DeDe. Eminim bir anlamaya varabiliriz. Bir akşam oturup konuşur-

sak..." Kartvizitini kızın elbisesinin kemerine sokuşturup ayağa kalktı.

"Dostların senin için kaygılanıyorlar," dedi. "Bunda ne kötülük var?"

DeDe hiç karşılık vermeden cam kırıklarını toplama-yı sürdürdü.

Binky Gruen'ın sıkıağızlı davranmasını beklemek yanlıştı zaten.

Açlığı Bastırmak

Brian Perry'nin Yeri'nde zorlu bir gece geçirdikten sonra on ikide kafayı vurup yatmıştı. Beş saat sonra, midesi kazınarak uyandı.

Çamaşırlarıyla mutfığa giderek buzdolabında midesinin gurultusunu bastıracak birşeyler aradı.

Ketçap. Mayonez. Yeşillenmeye yüz tutmuş iki sos. Ve bir kavanoz kokteyl soğanı.

Kafası iyi olsaydı onları yerdı belki. (Kafayı bulduğu bir gün tuzlu krakerleri yemeklik yağa batırıp yediğini hatırlıyordu.)

Gelgelelim o gece...

Ne gecesi, saat sabahın beşiydi. Bir Zimburger istiyordu canı. Yanında da vıcık vıcık yağlı bir tabak patates kızartması. Belki bir koca bardak sütlü kakao da.

Kirli çamaşır torbasını karıştırarak koklama testini atlabilecek bir gömlek buldu. Levis'leriyle Adidas'larını giydi ve neredeyse koşarak çıktı 28 numaradan.

Hyde sokağı şaşılacak kadar sessizdi. Russian Hill'in doruğundan bakıldığında rıhtım da tümüyle renksiz bir görünümdü; kırklı yıllardan kalma siyah-beyaz bir kartpostal.

Francisco'da park edilmiş Porsche'ler bile terk edilmiş gibi duruyorlardı.

Kumsalda filminin son sahnesiydi sanki.

Sokakların tersine, Zim'in dükkânı neşeli, gürültücü insanlarla doluydu. Becerikli garson kadınlar uykusuzluk çekenler, bir türlü sona ermek bilmeyen partilerden çıkanlar.

Brian'a servis yapan kadın western filmlerindeki gibi giyinmişti. Turuncu gömlek, turuncu askılı etek, boy-nunda kareli bir eşarp. Adını açıklayan kartta 'Candi Colma' yazıyordu.

Kadın önüne bir peçeteyle çatal bıçak bırakırken, Brian, "Ölüler Kasabası," diyerek güldü.

"Ne?"

"Colma'lıysanız. Mezarlık kenti orası."

"Güney San Francisco'luyum aslında. Kent sınırının hemen ötesinde. Ama göğsüme Güney San Francisco yazamazdık. Fazla uzun."

"Candi Colma daha güzel zaten."

"Öyle mi?" Gülüşü tatlıydı. Var olmayan bir yakınlığa işaret eder gibiydi. Kırka yakındı ama yaşını ancak gözlerinin çevresinden anlayabilirdi insan. Beli ince ve gergin, bacakları uzundu.

Krepe edilmiş sarı saçları unut, dedi Brian kendi kendine, sabahın beşinde ince eleyip sık dokuyamazsın.

Siparişini verdikten sonra kadının salonun öbür ucuna yürüyüşünü izledi. Seyircisi olduğunu bilen bir kadının adımlarıyla yürüyordu.

"Zimburgerin iyi mi?"

"Çok iyi. Kusursuz."

"Başka bir şey ister misin? Tatlı falan?"

"Sunabileceğin neler var?"

"Hepsi burada... Listede yazılı, şekerim."

Brian listeyi kapatıp masaya bıraktı ve sevimli Huckleberry Finn gülüşüyle güldü. "Bahse girerim ki hepsi yazılı değildir."

Candi ona biraz daha sokuldu, kalemıyla birkaç kez alt dudağına vurdu, sağa sola göz atıp fısıldadı. "Yedi-den önce çıkamam buradan."

Brian omuz silkti. "Kaçta çıkacağın değil, nasıl çıkacağın önemli."

Candi'nin Camaro'su deniz müzesinin yanına park edilmişti. Rengi vişneçürüğüydü, tamponunda da HAYVAN GÖRDÜM MÜ FRENE BASARIM yazıyordu.

Kemerlerin takılmasını hatırlatan zillerin sesi kesilince Candi sıkıntılı bir havayla söylendi: "Bize gitsek daha iyi olacak."

"Colma'ya mı?"

"Kadın başını salladı. "Sakıncası yoksa."

"Yarım saatlik yol!"

"O yönde pek fazla trafik yoktur."

"Ben nasıl döneceğim?"

"Ben seni getiririm... Bak, birlikte oturduğum biri var..."

Brian elini alnına vurdu. "Boku yedik!"

"Hayır. Bir kız. Telaşlanmana gerek yok. Ancak gecikirsem beni merak eder."

"Telefon et öyleyse."

Candi başını iki yana salladı. "Kusura bakma, Brian. Kalsın dersin kalsın..."

"Hayır. Gidelim hadi."

"Bak, zorunluluk duyuyorsan..."

"Gidelim dedik ya."

Candi kontağı açtı. "Bir karavanda oturuyorum. Rahatsız olmazsın ya?"

Brian başını iki yana sallayarak sabahın ilk ışıklarında gümüş pırıltısıyla parlayan körfezin sularına baktı. Emindi artık. Daha önce de yaşamıştı aynı olayı.

Hırslı Dedektif

Telefon çaldığında Norman sabah kahvaltısı olarak soğuk, yumurtalı çörek atıştırıyordu.

Zilin sesiyle irkildi. Çatıdaki bu küçük daireye telefon edilmesine alışık değildi.

"Alo?"

"Bay Williams?"

Genizden gelen orta batılı sesi hemen tanıdı. "Umarım aramanızın önemli bir nedeni vardır."

"Ben... Nasıl gittiğini merak etmişim."

"Bakın size bir tele-sekreter numarası vermişim."

"Bay Williams, son iki gün içinde o numaraya üç ke-re haber bıraktım."

"Tek müşterim siz değilsiniz ya!"

"Kuşkusuz. Ama hiç değilse bir telefon..."

"Bakın, isterseniz kendinize başka birini bulun." Biliyordu, bunu korkmadan önerebilirdi. Kadın için çok değerliydi artık.

"Size büyük güvenim var."

"Şu anda üç ayrı kocayla ilgilenmek zorundayım. Bir de evinden kaçan Denver'lı bir çocuk var. Karılarının izlenmesini isteyen kocaların sayısı da... Unutmayın ki belirli bir ücret karşılığında çalışıyorum, saat hesabıyla değil."

Kadın gönlünü almak istercesine konuştu. "Biliyorum."

"Buraya telefon etmekle her şeyi bozabilirdiniz. Bu kibrit kutusu gibi yerde kimsenin özel hayatı yok. Şu anda iki metre ötede birisi duruyor olabilirdi ve konuşmamı duyunca iki kere ikinin..."

"Biliyorum, Bay Williams, özür dilerim. Bir şey öğrenip öğrenemediğinizi söyleyin yeter."

Norman bir an duraladıktan sonra, "İyi gidiyor," dedi. "Sizce...?"

"Sanırım kadın o."

Dinleyicisi sarsılmıştı. "Tanrım!"

"Nedir ki işi aceleye getirmeye gelmez."

"Anlıyorum."

"Buradaki insanlar özel hayatları konusunda çok titizler."

"Evet, tabii."

"İki-üç hafta sürecektir."

"Niye sabırsızlandığımı anlıyorsunuz sanırım."

"Bir de şu açıdan bakın. Otuz yıl beklemişsiniz. Bir ay daha beklemekten bir şey çıkmaz."

"İki hafta demiştiniz ama!"

"Bayan Ramsey!"

"Peki, tamam. Adıyla ilgili bir şey...?"

"Evet. Takma ad."

"Yani..."

"Bakın bayan, lütfen raporumu alıncaya kadar bekleyin!"

"Sizi bir daha rahatsız etmem, Bay Williams"

Telefon kapandı.

Bu konuşma Norman'ın bütün huzurunu kaçırdı. Kimi kandırıyordu ki?

Denver'lı çocuk iki hafta önce ortaya çıkmış ve onu ömrünün en kazançlı işinden etmişti. Kayıp kişileri arayan müşterilerinin çoğu ondan daha becerikli detektifler

bulmuşlardı. Araştırdığı son çapkın koca olayı da 1972 yılındaydı.

Elindeki *tek* iş olduğu için uzatıyordu Ramsey olayını. Ve başarısızlığı kabullenemiyor, başarısız bir insan olduğu gerçeğini içine sindiremiyordu.

İşler böyle giderse, gerçekten Nutri-Vim hapları satmak zorunda kalabilirdi.

"Paul?"

"Evet."

"Ben Norman."

"Provalar daha hazır değil, ahbap. Hazır olunca ben seni ararım."

"Onun için aramadım. Bundan sonraki seansı programlamak isteyebilirsin diye düşündüm."

"Yok. Çok erken. Ayrıca, bu hafta film çekimi yapacağız sanıyorum."

"Parası nasıl?"

"Fena değil. İş ister misin?"

"Evet. Zaman ayırabilirim."

"Kaç gün önce haber vermemi istersin?"

"İki gün yeter."

"Oldu."

"Paramı peşin isterim, Paul."

"Alırsın."

Karavanda Şok

Treasure Island Karavan Kampı, Colma-Güney San Francisco sınırında, El camino Real'in hemen dışında, külüstür bir mokamptı.

En yakın komşusu da Cypress Lawn Mezarlığı.

Candi arabasını asfalttan mokampın açıklığına sürerken Brian karşı tepedeki dizi dizi evlere bakarak yüzünü buruşturdu.

Diziler.

Yarımadada yaşayanlar kendilerini bu dizilerden kurtaramıyorlardı nedense. Dizi dizi evler, dizi dizi apartmanlar, dizi dizi mezar taşları.

Nedir ki Treasure Island Karavan Kampı'nda dizilerin adı *rue* olmuştu.

Fransızca. Böylesi çok daha kibardı.

Rue 1, Rue 2, Rue 3. Candi'nin evi Rue sekizde duran Travel-Eze marka soluk pembe bir karavandı. Kapıdaki küçük tabelada CANDI VE CHERYL yazıyordu.

Bu kadarı da Brian'a yeterdi.

"İııı Candi... Sana söylemem gereken bir şey var."

"Evet?"

"İnanmayacaksın ama... sanırım birlikte oturduğun kızı tanıyorum."

"Cheryl'i mi?"

"O da Zim'de mi çalışıyor?"

Candi güldü. "Sabah postasında. Zararı yok, Brian. Biz birbirimizi hemen hiç görmeyiz."

"Ben buraya daha önce de gelmiştim, Candi."

Candi adamın bacağını sıktı. "Sorun yok dedim ya."

Anlaşıldığı kadarıyla Cheryl için de sorun yoktu.

Candi'yle Brian girdiklerinde o hazır kahvaltılık yiyeceğini atıştırıyordu. Gelenleri görünce pek şaşmış görünmedi. "Hele bak," dedi, "kedi avını eve getirmiş."

Candi'den daha gençti. Çok daha genç. Brian onun sarkık dudaklı Bernadette Peters ağzına bakınca aynı durumu ikinci kez yaşadığı duygusuna kapıldı yine. Fırsat bulsa, kadınları hiç düşünmeden değiş tokuş ederdi. "Dünya çok küçük," dedi.

Cheryl apkın apkın güldü. "Bence pek küçük sayılmaz. Sen malzeme bulmakta sıkıntı çekiyorsun o kadar."

Candi yatak odasına girerek kapıyı çarpmış, omuzunun üstünden arkadaşına sesleniyordu. "Yine gecikmişsin, Cheryl. Senin için bahane uydurmaktan bıktım. Biraz sıkıcı oluyor artık."

"Kusura bakmazsan... Lanet olası peruğumu bekliyordum."

Sessizlik.

"Dediğimi duydun mu?"

"Bir dakika buraya gelir misin, Cheryl."

"Kahvaltımı bitiriyorum..."

"Allah kahretsin, gel dedim sana!"

Cheryl iskemlesini geri iterek gözlerini devirdi ve odadan ıktı. Yatak odasında kısık sesli bir it dalaşı başlamıştı. Cheryl birkaç dakika sonra geri geldiğinde üstünde Zim'in turuncu üniforması, başında Candi'nin sarı peruğu vardı.

Geçerken Brian'ın kışına bir parmak atıp, "Sakın yatağı kertmeyin," diye mırıldandı.

"Brian?"

"Efendim?"

"İçecek bir şey ister misin? Bir Pepsi falan..."

"Hey... İş başında değilsin. Unuttun mu?"

"Bazıları... sonradan susuzluk duyuyorlar da."

"Ben iyiyim."

"Ya ben? Cheryl kadar güzel miyim sence. Yani ondan çok yaşı olduğumu biliyorum ama... Yaşıma göre yani... Güzel miyim sence?"

Brian kadının kulak memesiyle oynadı, burnunun ucunu öptü. "Fıstık gibisin. O lanet olasıca peruk olmadan da."

Candi ağız kulaklarında sırttı. "Biliyor musun, ben bütün gün izinliyim. Arabanın deposu da dolu."

"Ben eve dönmek zorundayım, Candi. Telefon bekliyorum."

"Çok uzun sürmez. Sana bir kabak tarlası gösteririm. Balkabakları. Bu mevsimde öyle güzel oluyorlar ki."

Brian başını iki yana sallayarak gülümsedi.

"Seni evine götürmemi ister misin?"

"Otobüs yok mu?"

"Var. İstersen ben de götürebilirim, Brian. Zor olmaz."

Brian yataktan kalktı. "Otobüs iyidir."

"Beni aramanı isterdim."

"Ararım tabii. Numaran rehberde var mı?"

Candi başını salladı.

"Ararım o zaman."

"Soyadım Moretti."

"Tamam."

"İki t'yle yazılıyor."

"Tamam. Gelecek hafta ararım."

Kadına kendi soyadını söylemek zorunda kalmamak için aceleyle çıktı ama duvardaki resmi gözden kaçırmamıştı.

Cheryl'in lise bitirme töreni. Sırtında cüppe, başında kepi.

Ve ona sarılmış duran Candi.

Altta da bir yazı: "Dünyanın en iyi annesine!"

Bir de Bebek, Etti Üç

DeDe kocasının gümüş renkli Porsche'siyle Carson Callas'ın evinden uzaklaşırken caddelere Wagner'in operalarından çıkma bir sis yayılıyordu.

Olmuştı işte.

Düşününce hafifçe ürperdi. O küçücük gövde. Etine batan sarımtırak tırnaklar. Komodinde bulundurduğu o... nesne.

Ne var ki sırrı bir sır olarak duruyordu hâlâ. Gazetecinin onu bir daha rahatsız edeceğini de sanmıyordu. Upper Montgomery sokağına vardığında yaşadığı aşağılayıcı olay gençlik günleri kadar eskilerde kalmıştı sanki.

Asansörle teras katına çıkarken soylu bir davranışta bulunduğu duygusuna kapılacaktı neredeyse. Evliliğinin hatırı için birşeyler feda etmişti. Halcyon ailesinin adını korumak uğruna.

Beauchamp, "Balinalar nasıl?" diye sordu.

DeDe bir yalan attı. "Eskisi gibi. Balinalar yararına düzenleyeceğimiz gecenin tarihini saptayamıyoruz birdürlü."

"Bence lösemiyle uğraşsan daha iyi."

"Lösemiyle Muffy uğraşiyor. Çok da bayat bir konu oldu."

"Özürlü çocukları al öyleyse."

"Tanrım hayır! Geçen ay en az üç özürlü çocuk çayına gittim. Hiç değilse balinalarla birlikte resim çektirmek zorunluluğu yok." Kocasının kucağına oturarak dudaklarından öptü. "Beni hiç özlemedin mi?"

"Kitap okuyordum."

"Ne okuyorsun?"

"Üstüne oturduğun kitabı."

"Ah!" Kocası kitabı altından çekerken berjer koltuğun kol dayayacak yerine ilişti. *Bir Tür Kahraman*'ı okuyordu Beauchamp.

"James Kirkwood," diye açıkladı.

DeDe kapağı inceledi. "Vietnam konusu mu?"

"Evet. Öyle sayılır."

"Beauchamp?"

"Efendim?"

"Hadi beni yatağa götür."

"Çok yorucu bir gün geçirdim; DeDe."

"Sarılıp yatmak için. Başka bir şey için değil."

Beauchamp kitabını yere atıp karısına gülümsedi.

"Peki."

"Beauchamp?"

"Hııı?"

"Daha iyi gidiyor değil mi?"

"Daha iyi giden ne?"

"Biz... Evliliğimiz."

"Ne istiyorsun? Garanti belgesi mi?"

"Gerçekten ama... Bence..."

"Evlilik bir derttir, DeDe. *Herkes* için. Başkalarının durumu da bizimkinden iyi değil. Başından beri bunu söylüyorum sana."

"Yine de... birşeyler öğreniyoruz bence. Olgunlaşıyoruz."

"Öyle düşünmek seni rahatlatıyorsa, peki."

"Rahatlatıyor sanırım. Daha önce, çocuk yetiştirecek kadar olgun bir çift olmadığımızı düşünüyordum."

"Tanrım!"

"Kabul et ki az varta atlatmadık..."

"DeDe, sana kaç kere söyledim. Çocuk yapmaya hiç niyetim..."

"Sen! Sen! *Senin* niyetin! Ya ben çocuk istiyorsam? O zaman ne diyeceksin?"

Beauchamp doğrulup oturdu, pis pis gülerek, "İyi öyleyse," dedi, "git birini bul da seni gebe bıraksın."

"Çok iğrençsin."

"Arna parasını, bakımını bana yüklemeye kalkışma sakın. Öyle bir şeyle aynı evde yaşamamı da bekleme."

"Çocuk bir şey değildir, Beauchamp. Bir *insandır*." Beauchamp'ın bakışları tenini yakıyordu sanki. "Allah aşkına, gebe misin?" diye sordu.

"Hayır."

"Öyleyse konuyu kapa... ve uyu. Yarın dünya kadar işim var."

Boyunbağının Bağlayıcılığı

Mary Ann öğle tatilini Hastings'de, Norman'a uygun bir boyunbağı arayarak geçirdi. Anlatmak istediğini belki biraz kabaca söylemiş olacaktı ama *birinin* o klipsle tutturulan, salça lekeleriyle kaplı, pespaye papyon konusunda birşeyler yapması gerekti.

Jackson Alanı'na dönerken koskoca, sarı renkli, kassası sacdan yapılmış bir kamyonun kaldırıma yanaştığını gördü.

İriyarı şoför yerinden inip arkadaki çift kanatlı kapıyı açtı. İçeride en az iki düzine kız vardı. Balık istifi yerleştirilmişlerdi.

"Tamam," dedi şoför. "Altışar altışar çıkın şunun üstüne. "Kızlar sokak düzeyine indirilmeyi beklerken kamyonun önüne gidip hidrolik platformu çalıştırdı. Bütün kızlar o hidrolik asansörle sokağa indiklerinde arka tarafa geldi yine. Her birine boynuna asabileceği karton bir kutu verdi.

Kutular, bedava dağıtılmak üzere hazırlanmış, içlerindeki sigara sayısı azaltılmış Newport Light paketleriyle doluydu.

Mary Ann ürperdi. Demek böyle yapıyorlardı! Sokak köşelerinde durup bedava sigara, uğurlu boncuk ya da yeni açılan bir çorbacının reklamını yapan el ilanlarını dağıtan kızlar böyle taşıyorlardı.

Onunkinden çok daha kötü işler vardı. Yığınla hem de.

Adımlarını hızlandırdı. On beş dakika gecikmişti zaten.

Şirkete girince rahat bir soluk aldı. Bay Halcyon hâlâ Adorable külotlu çoraplarıyla toplantıdaydı.

Boyunbağının kutusunu açıp baktı. Lacivert-bordo çizgili ipekli bir kravat. Belki biraz tutucu... ama şık. Tam Norman'a göre.

Bloknotunun üstüne bir şeyler karaladı. Sonunda şöyle bir şey çıktı ortaya.

Dalga geçerlerse kulak asma,

Sen yaşlısın, o genç derlerse aldırma.

Çünkü ben akıllanacak kadar büyüdüm,

Sen de umursamayacak kadar gençsin.

Hiç fena değil, dedi kendi kendine. Ayrıca, şiir yazmak bir tür terapi oluyor, onu *Palet ve Kalem* dergisinde yayınlanmak üzere e.e. cummings üslubunda acıklı şiirler yazdığı lise günlerine götürüyordu.

Gelgelelim bu şiir onu biraz rahatsız etmişti nedense. Norman'la arasındaki ilişkiyi savunur gibi kaçmıştı biraz.

Hangi ilişkiyi? O güne kadar öpüşmekten başka bir şey yapmamışlardı. O da masum bir iyi geceler öpücüğüydü. Norman bir ağabey gibi... miydi? Hayır. Amca da sayılmazdı tam tamına.

On iki yaşındayken Gregory Peck'e hangi duygularla bağlanmışsa, Norman'a karşı da aynı duyguları beslemeye başlamıştı. Gregory Peck beyazperdede her gördüğünde ağzı kurur, tüyleri ürperirdi.

Ne var ki Norman Neal Williams'la Gregory Peck arasında dağlar kadar fark vardı.

Şiiri yırtıp attı.

Beauchamp 'odam' dediği bölmeye girdiğinde Bay Halcyon hâlâ toplantıdaydı.

Patronun damadı, "İşler sıkı mı?" diye sordu.

Mary Ann sesinin hiçbir anlam taşınamasına özen göstererek, "Sayılmaz," dedi.

"Biraz... yorgun görünüyorsun."

"Biyo-ritimlerimdendir." Bunun tam olarak ne anlam geldiğini bilmiyordu ama konuşmanın kişisel ve özel bir havaya girmesini önlemişti hiç değılse.

"Akşamüstü sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

"Sağol ama bu akşam birine sözüm var."

"Öyle mi? Şanslı hergele nereye götürecekseni."

Mary Ann makineye bir kâğıt takıp yazmaya başladı.
"Seni niye ilgilendiriyor anlamıyorum."

"Söyle hadi! Merak ettim."

"Beach Chalet adında bir yere."

"Haaa..."

"Bilir misin?"

"Elbette. Bayılacaksın. VFW de orada toplanır."

Mary Ann bunu anlamamış, adamın yüzüne bakıyordu. Beauchamp tatsız bir gülümsemeyle ona askerce bir selam verdi. "Çok fındık fıstık yiyip hasta olma sakın."

New York, New York

D'Orothea antika Fransız telefonun almacına mihanmış, ucu yaldızlı Sherman sigarasını şef değneği gibi sallıyordu.

New York'la konuşuyordu. Yine.

İki gün içinde dördüncü kez.

Mona yeni alınan bej deri kaplı Billy Gaylord marka kanepeye kurulmuş, kuşkucu bir sessizlik içinde dinliyordu. New York'la rekabet etmekten bıkmıştı.

D'Orothea, "Ah Bobby," diye cırladı. "Bu ay içinde Lina'yı tam dört kez Tuvalete götürdün... Evet, biliyorum canım ama... Bak Bobby, bir kere gidersen, ona ayaktakımının arasına karışmak denir. Ancak üç kere gitmek... hastalıklı bir tutum.. Hiç değil... Oranın eski Örs'e benzer yanı yok. Örs'te çok eğlenilirdi eskiden. Sen ne diyorsun, Rudi bile oraya giderdi... Ben hiç öyle bir şey görmedim... Hayır, yumruk falan görmedim..."

Bu konuşma on dakika sürüp gitti. D'Orothea telefonu kapatınca Mona'ya bakarak özür dilercesine gülmüsedti. "Tam zamanında kaçmışım. New York yaşanacak yer olmaktan çıktı."

"Onun için mi her akşam gelişmeleri öğrenmek zorunluluğu duyuyorsun?"

"Her akşam değil, Mona."

"Burada da yozlaşma ve ahlak düşkünlüğü bulabilirsin istersen... O Tuvalet dediğin de nedir kuzum?"

"Bir bar."

"Anlamalıydım."

"Bu ay *Vogue* dergisinde epey sözü edildi."

"Cahilliğimi bağışla."

"Senin neyin var, Mona?"

"New York'la boy ölçüşmekten bıktım. Hepsi bu. Yani, madem ki buraya taşındın, hiç değilse..."

"O değil, Mona. Sen bir şeye sıkılıyorsun."

"Bir şeye sıkılmıyorum. Ben her zaman böyleyimdir."

"Bence Michael'ı arıyorsun."

"Her şeyi analiz etmeye kalkışma."

"Bak canım, bazı şeyleri açıkça konuşmazsak..."

"Bırakalım, D'Or. Bugün huysuzluğum üstümde. Hepsi o kadar."

"Bana da hafif bir klostrofobi bastırdı. Hadi çıkıp biraz yürüyelim..."

Barbary Lane 28 numarada Brian bir torba dondurulmuş Çin yemeğini suda haşlıyordu. Chow mein hazır olunca mutfak masasına oturup tıktı. Bir yandan da postadan çıkanlara bakıyordu.

Pek fazla bir şey yoktu. Yeni açılan bir pizzacının ilanı. Chicago Kerat Birliği'nden bir sirküler mektup. Ve gönderenin, adresini Treasure Island Karavan Kampı olarak belirttiği cırtlak pembe bir zarf.

Üstünde bir çocuk resmi bulunan bir kart çıktı zarftan. Yoksul semtlerdeki harap apartmanlardan birinin penceresinden bakan dokunaklı bir yüz.

Sevgili Brian,

Adresini Perry'nin Yeri'nden verdiler. Umarım bana kızmazsın. Tek isteğim seninle birlikte çok güzel saatler geçirdiğimi söylemek. Çok tatlı çocuksun, umarım beni yine ararsın. Ben seni arayamam çünkü biraz utangaçım. Ha ha. Gerçekten çok şeker insansın. Bana yazmak zorunda değilsin.

Öptüm canım,
Candi

Candi'nin üstündeki nokta sırttan bir surattı.

Mektupları çöpe attı, bulaşıkları musluğun altına bırakıp bir sigaralık sarmak üzere yatak odaşına gitti. Biraz Maui Wowie kalmıştı. Kafa yapmaya yeterdi herhalde.

Kanepeye sırtüstü uzanarak son altı ay içinde kurduğu yarım yırtık ilişkileri düşündü. Mary Ann Singleton'ı bir türlü aklından çıkaramıyordu... Connie Bradshaw ve

adi ıvır zıvırla dolu evi... Sutro Banyolarındaki o karı...
Şimdi de analı kızlı bir ekip!

Kendi haline güldü.

Ya Tanrı sadistti, ya da o mazoşist.

Birkaç dakika sonra yerinden kalktı. Levis'leriyle ha-
ki asker gömleğini üstüne geçirdi. Kapiya yönelmişken
durdu. Dönüp bir cigaralık daha sardı.

Sonra da basamakları ikişer ikişer atlayarak ikinci
kata indi ve Michael'ın zilini çaldı.

Seacliffte Dolunay

Hampton-Giddes'lerin uşağı doldurulmuş mantarları
ona uzatınca Jon Fielding hafif bir kıskançlık duymak-
tan kendini alamadı.

Harold gerçek bir pırlantaydı.

Becerikliydi, nazikti, akıllıydı. Derisinin sütlü kahve
rengiyle şakaklarındaki kırlar da 'ailenin emektarı' hava-
sını veriyordu adama. Bar Harbo'daki baba evinden ge-
tirtilmiş bir uşaktı sanki.

Harold mantar tabağını alıp uzaklaştığında, "Bulun-
maz uşak," dedi Collier Lane'e.

Collier başıyla onayladı. "Kusursuz. Ben Amca'nın
gey kopyası."

"Gey mi?"

"Umarım. Filmleri o gösteriyor çünkü."

"Burada mı?"

"Şurada. Claes Oldenburg'un önünde. Tavandan bir
perde iniyor. Konyak ve puro servisinden sonra *Oğlan-
lar Kumsalda*'yı gösterecekler.

Jon, Hampton Giddes'lerin hiçbir masraftan kaçın-
madıklarına dikkat etti. Duvarlar kâhverengi süet kap-

lıydı. Şöminenin odunları için krom odun kovası. Her yanda traverten mermer ve *Aida'nın* sahnelenmesine olanak verecek bir ışık düzeni.

Avukat arkadaşına bakarak güldü. "Birinin dediğine göre televizyonları bile halojen lamba gibi ayarlanmış."

Collier de gülüyordu. "Onların hayatı halojen lambadır."

Sekiz kişi vardı yemekte. Rick Hampton'la Arch Giddes (Hampton-Giddes'ler) Ed Stoker'la Chuck Lord (Stoker-Lord'lar), Bill Hill'le Tony Hughes (Hill-Hughes'lar), Jon Fielding'le Collier Lane.

Jon'la Collier, Hampton-Giddes'lerin siyah oniks banyosuna sığındılar.

"Yenilenen mutfaklar konusunu dinlemekten sıkılmadın mı, Jon?"

"Şundan biraz al," dedi doktor. "Kokainle her şey daha iyi gider."

Hampton-Giddes'ler konuklarına kokain de sunuyorlardı. Ama yalnızca banyoda. Hizmetçilerin gözünden uzak. Collier de biraz çekti.

Doğrulurken, "Hadi banyolara gidelim," dedi.

"Öylece çekip gidemeyiz, Collier."

"Niye? Ben çok sıkıldım."

"Biraz daha çek öyleyse."

"Bütün gece bunların suratlarını mı çekeceğiz?"

"Ben şimdi çıkamam. Belki filmde sonra."

"Filmin canı cehenneme. Bir şeyin aslı varken... Bak, bu gece dolunay var... Banyolar nasıl kalabalıktır biliyor musun?"

Jon avukatın yanağından bir makas aldı. "Toplum içinde yaşamının getirdiği zorunluluklar diye bir şey de var, şekerim."

"Sen ödleğin birisin."

Jon gülümsedi. "Soğuk bir duş yap. Beklemeyi öğren."

III. William Devereux Hill sote andivi Edward Paxtor Stoker Jr.'a uzatırken, "Bunun üzerine," dedi, "Tony'yle ben St. Louis Sosyete Rehberine baktık. Orada adları bile geçmiyor. Ne birinin, ne öbürünün."

"Tüh!"

"Şunu da kabul et ki St. Louis sosyetesine girmek o kadar zor iş değil, tatlım."

Archibald Anson Giddes, "Ya sekizi?" diye sordu.

Charles Hillary Lord siyah deri kaplı Hermés randevu defterine baktı. "Bağışla. Edward o akşam Bayan Langhurst'ü Edo'yu dinlemeye götürecektir. Bir kez daha, ben senfonik bir gece uğruna dul kalacağım."

"Ondan sonraki çarşamba?"

"ACT toplantımız var."

"Pes."

Charles Hillary Lord içini çekti. "Gerçekten çılgınlık, değil mi?"

Richard Evan Hampton traverten masanın karşısından Jon Philip Fielding'e bakarak göz kırptı. "O tatlı oğlan nasıl?"

"Hangi tatlı oğlan?"

"Donlu oğlan. Endup'taki."

"Haa... Epeydir görmedim."

"Zaten senin tipin değildi."

"Nasıl yani?"

"Yani... donlu dans yarışmasına girecek kaç kişi tanırısın sen?"

"Onu tanımıştım. Ve ondan hoşlanmıştım, Rick."

"Ah, özür dilerim, Mary."

"Hayır, ben özür dilerim."

"Ne?"

"Bu gece dolunay var. Bay Hampton. Ben de bu toplantıya daha fazla katlanabileceğimi sanmıyorum. Bağışlayın, baylar." İskemlesini geri iterek ayağa kalktı ve arkadaşına işaret etti. "Ben bir taksi bulayım."

"Zor bulursun," dedi Collier Lane.

Brioni bleyzerleriyle gittiler banyolara.

Norman İtiraf Ediyor

Beach Chalet'de üç bardak beyaz şarap içtikten sonra barın havasına iyice ısınmıştı Mary Ann.

"Burası hoşuma gitti," dedi Norman'a. "Beauchamp biraz küçümseyerek konuşmuştu ama onun canı cehenneme."

"Duvarlardaki resimleri seversin diye düşünmüştüm."

"Evet, gerçekten çok güzel. Art Nouveau, değil mi?"

Norman başıyla onayladı. "Hey, kumsalda biraz yürümek ister misin?"

İstemiyordu aslında. Dışarısı soğuktu. Bardaki ışıklı bira reklamlarıyla karınlarını tezgâha dayayarak duran montlu müşterilerin de insanın içini ısıtan bir havası vardı.

Norman'a bakarak gülümsedi. "Sen istiyorsun değil mi?"

"Evet."

"Bir terslik mi var, Norman?"

"Hayır. Biraz yürümek istiyorum, o kadar."

"Peki."

Norman kızın burnunun ucunu tutarak güldü.

Kumların üstünde yürümeye başladıklarında, adamın beden ısısından yararlanmak için koluna girdi. Cliff House, dolunayın ışığında Daphne du Maurier'nin romanlarındaki şatolardan birine benziyordu.

İlk konuşan Mary Ann oldu.

"Söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Keşke... Neyse, boşver."

"Ne, Norman?"

"Keşke biraz daha yakışıklı olsaydım."

"Norman!"

"O zaman yaşlılığım bağışlanabilirdi belki... Bırak canım, kapatalım."

Mary Ann durup yüzünü ona döndü. "Bir kere... sen yaşlı değilsin, Norman. Boyuna bunu söyleyip özür dilemen gereksiz. İkincisi, güçlüsün, sevimlisin, tam bir erkeksin."

Adam bunların hiçbirini duymamıştı sanki. "Benimle niye çıkıyorsun, Mary Ann?"

Kız ellerini iki yana açarak inledi. "Beni dinlemiyorsun bile."

"Peşinde koşan bir sürü erkek var. Brian Hawkins'in sana nasıl baktığını gördüm."

"Lütfen!"

"Brian yakışıklı değil mi sence?"

"Brian'a kalırsa, onunla yatan her kadın..." Gerisini getirmede.

"Ne?"

"Norman..."

"Her kadın ne?"

"Orospu."

"Aaa..."

"Keşke sana iyi yanlarını gösterebilsem, Norman."

"Kendini yorma."

"Düşüncelisin... nazıksın... geleneksel değerlerimize bağlısın. Bu dünyanın dışında olduğum duygusunu vermiyorsun bana."

Norman acı acı güldü. "Ben de bu dünyanın dışındayım da ondan. Senden çok hem de."

"Ben öyle demedim."

"Seni mutlu edebilir miyim, Mary Ann?"

Mary Ann de bundan korkuyordu. "Senin yanında çok rahat ediyorum."

"Ben onu sormadım."

"Birbirimizi çok az tanıyoruz, Norman."

Öyle bayat bir bahaneydi ki söyler söylemez pişman oldu. Yarattığı hasarı anlamak için adamın yüzüne baktı. Norman birşeylerle boğuşuyordu sanki. Yüzü allak bullak olmuştu.

"Ben hap satmıyorum, Mary Ann."

"Ne?"

"Nutri-Vim pazarlamacısı değilim. Sana öyle dememim nedeni... Tek nedeni..."

"İyi ama..."

"Yakında epey bir paraya konacağım. Sana istediğin her şeyi alırım. Biliyorum, şimdi başarısız bir insan olarak görüyorsun beni. Ancak..."

Mary Ann elinden geldiğince yumuşak bir sesle, "Norman," diye mırıldandı, "bana hiçbir şey almanı istemiyorum."

Adamın yüzü tümüyle erozyona uğramıştı şimdi. Umarsızca bakıyordu.

Mary Ann uzanıp yeni kravatı düzelitti. "Sana... çok yakıştı."

"Seni eve götüreyim."

"Lütfen yanlış anlama."

"Önemi yok. Bazen... çok şey biliyorum."

Barbary Lane'e dönerlerken hemen hiç konuşmadı.

Mona'yla D'Orothea, Jackson sokağından yukarı yürürlerken Alta Plaza'nın karanlık yamacındaki telefon kulübesinin fosforlu boyası ektoplazma gibi dikildi karışlarına.

Mona ürperdi. "Telefon etmek için bundan daha ür-kütücü bir yer olamaz."

"Karanlıktan korkar mısınız?"

"Ödüm patlar."

"Hiç aklıma gelmezdi."

"Karanlıktan herkesin korktuğunu sanıyordum ben. Bizi hayvanlardan ayıran bir özelliğimiz de o."

D'Or güldü. "Beni değil," dedi. "Ben karayım. Siyah güzeldir. Unuttun mu?"

"En azından senin siyahlığın. Çok güzelsin."

D'Or yürümeyi bırakarak Mona'nın elini tuttu. "Tat-lım... acaba...?"

"Ne?"

"Bir şey yok." Zenci kız elini sallayarak kafasındaki düşünceyi uzaklaştırdı.

Mona kaşlarını çattı. "Bunu yapman hiç hoşuma git-miyor."

"Neyi canım?"

"Baş edemeyeceğimi sandığın konuları geçiştirmeni."

"O izlenimi uyandırmak istemezdim."

"Senin sandığın kadar zayıf değilim, D'Or. Benimle biraz daha açık olsan. *İletişim* kurabilsek..."

"Pekâlâ." D'Or kırılmış gibiydi.

"Beni sevdiğini söylemeni de istemiyorum. Beni sev-diğini *biliyorum*, D'Or. Önemli olan, düşündüklerini be-nimle paylaşmamın. Bazen, bir yabancıyla yaşıyormu-şum gibi geliyor."

Sessizlik.

"Özür dilerim ama neye sıkıldığımı sormuştun."

"Gitmek istiyorsun, öyle mi?"

"Hayır. Mucize beklemiyordum, D'Or. Nedir ki..."

"Cinsellik konusu mu? Bunun benim için çok önemli olmadığını da söylemiştim sana. Eğer..."

"Senden çok hoşlanıyorum."

"Eyvah."

"Allah kahretsin, o da az şey değil ki. Demek istediğim şu. Şimdiki durumda bir sevgiliye gerek duyup duymadığımı bile bilmiyorum. Ne kadın, ne de erkek. Bazen, beş tane candan dostum olsa yetişir diye düşünüyorum."

Bir süre hiç konuşmadan yürüdüler. Derken D'Orothea, "Peki ne yapacağız?" diye sordu.

"Seninle kalmak istiyorum, D'Or."

"Ama benim toparlanmam gerek. Öyle mi?"

"Öyle demedim."

"Bak, Mona... Bir şeylerden yakındığın kesin."

Mona öfkeli bakışlarla baktı. "Ne sanıyorsun kuzum? Benim dünyadaki tek görevim... sen beni sepetleyen herifin kasasından bir yüz bin doları daha cebe indirirken bütün gün kışımın üstüne oturmak mı?"

"İstersen Edgar Halcyon'la konuşurum."

"Öyle bir şey yaparsan hemen eşyayı toplar giderim."

"Öyleyse ne? Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bilmiyorum... Kendimi... yalıtılmış hissediyorum. Mavi saçlı kocakarılar sabahtan akşama kadar sokakta kanişlerini gezdirirken..."

"Benim o konuda yapabileceğim..."

"Hayır. Ama hayatını benimle paylaşabilirsin, D'Or. Beni dostlarınla, ailenle tanıştıracabilirsin. Annenle baban

burnumuzun ucunda, Oakland'da oturuyorlar ve ben onların yüzlerini bile görmedim!"

D'Orothea'nın sesi buz gibiydi. "Annemle babamı bu işe karıştırmayalım."

"Ahaa!"

"O ne anlama geliyor?"

"Annenle babanın sevice olduğunu öğreneceklerinden korkuyorsun!"

"O doğru değil."

"Öyleyse ne?"

"Ben ailemle konuşmuyorum, Mona. New York'tan döndüğümünden beri hiç konuşmadık."

"Atma."

"Ne zaman konuştum? Telefon ettiğimi gördün mü hiç?"

"Ama neden?"

"*Sen* en son ne zaman konuştun annenle?"

"O başka. Benim annem Minneapolis'te. Senin bir telefon etmen fazla pahalıya da patlamaz."

"Neye patlayacağını aklının köşesinden geçiremezsin, Mona."

Mona olduğu yerde durup arkadaşının yüzüne baktı. "Biliyorum, sen benden çok daha..."

"Daha ne?"

"Görmüş geçirmişsin. Dünya insanısın."

D'Orothea acı acı güldü. "Hem de görmek geçirmek!"

"Yine de... Snob havası var mı bende? Zamanında ben de Üçüncü Dünya Halkları için birşeyler yapmaya çalıştım."

"Benim babam Twinkie fabrikasında fırıncıdır, Mona."

Mona gülümsemeye çalıştı. "Atıyorsun."

"Uzatma artık ha?"

"Uzatacağım. Benim yaşlı zencilerle anlaşılamayacağını sanıyorsun, değil mi? Ne kadar liberal olursam olayım biraz ırkçılığım, biraz da 'yaşçılığım' vardır sanıyorsun. O yüzden değil mi?"

Sessizlik.

"Değil mi?"

"Bence sen herkesle iyi anlaşıyorsun. Artık konuyu kapatalım."

Mona sustu.

Sustu ama liberal düşünce yapısı konuyu unutmasına izin vermedi.

İşi kendi eline alacaktı.

Soyadı Wilson olup Twinkie fabrikasında fırıncılık yapan kaç kişi bulunabilirdi ki?

Michael'ın Konuşu

Kapının zili çalığında Michael yatağını topluyordu. Kendisiyle alay ederek işini hızlandırdı. Yatağını *kendisi* için toplamazdı asla. Biri geleceği için... Ya da birinin geleceğini umduğu için.

Tuvaleti de aynı nedenle temiz tutar, banyo dolabında yeni bir diş fırçası bulundururdu. İnsan ne zaman ev kadını rolü için seçmelere gireceğini hiç bilemezdi.

Mary Ann'in yine ıslık yanmaya geldiğini düşünüp kendini ona hazırlayarak, zilin ikinci çalınışında kapıyı açtı.

"Brian!"

"Herhangi bir şeye... engel olmuyorum ya?"

"Aslını ararsan Casey Donovan yatakta beni bekliyor ama..."

"Ah..."

"Şaka, Brian, şaka. Senin için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey. Bende biraz Maui Wowie var. Bir cigara-lık sarıp biraz laflarız diye düşünmüştüm."

Ne şirin söz, diye düşündü Michael. Laflarız. Bu düzcinseller de hâlâ *Sevda Yazı*'nın özlemini çekiyorlar.

Uyuşturu etkisini çabuk gösterdi.

"Ooooh!" dedi Michael. "Sen bunu kaç a alıyorsun yahu?"

"Kutusu iki yüz dolar."

"Doğru söyle."

"Yemin ederim."

"Dişlerim uyuştı."

"Diş kime gerek?"

Michael güldü. "Haklısın. Buradan mı alıyorsun?"

"Hayır. Los Angeles'ten."

"Yaşasın LA!"

"Ne?"

"Los Angeles, LA. San Francisco, Sif. Anladın mı?"

"Anladım."

Gülüştüler.

"Bir nefes daha çekersem Tanrıyı göreceğim," dedi Michael.

"Artık çok geç. O LA'ya taşındı."

"Tanrı LA'da mı?"

"Bana bunu satan kimdi sanıyorsun?"

"Bazen," dedi Brian, "Yeni Ahlak'ın da sonu yaklaştı gibime geliyor. Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Gibi."

"Yani... Diyeceğim o ki. Geriye ne kalıyor?"

"Evet."

"Erkeklerle kadınlar, kadınlarla kadınlar, erkeklerle erkekler."

"Çook doğru."

"Ama şimdi... bilirsin... sarkaç hareketi."

"Anasını sittiğimin sarkaç hareketi."

"Yani ben diyorum ki... yakında her şey bitecek, Michael."

"Ne bitecek?"

"Her şey."

"Sodom ve Gomorre gibi mi?"

"Belki o kadar... dramatik bir biçimde değil ama. Ona benzer bir şey. Biz... Yani senin gibilerle benim gibiler, yirmi yaşındaki Calvinistlerle dolu bir dünyada elli yaşındaki sefiherifler olarak kalacağız."

Michael yüzünü ekşitti. "Gerçi Jimmy gibi onların da kalpleri kösnüyle dolu olacak ama başka yerleri değil."

"Öyle. Sen kendinde kösnül bir kıpırtı hissediyor musun?"

Michael'ın kalbi durdu. "Ne?"

"Bu cigaralık hep azıdırır beni."

"Evet. Ne demek istediğini anlıyorum."

"Bu konuda bir şey yapamaz mıyız?"

Odaya öyle bir sessizlik yayılmıştı ki, Michael, Brian'ın göğsünde boy atan kılların sesini duyabiliyordu neredeyse.

"Brian," dedi, "o iş biraz çapraşık değil mi?"

"Niye?"

"Niye mi? Çünkü bizim çıkış noktalarımız ayrı."

"Ne olur? Bu kentte hem gey çocukların, hem de oynak piliçlerin bulunabileceği hiçbir yer yok mu yani?"

"Birlikte... ava çıkmamızı mı öneriyorsun?"

"Eğlenceli olmaz mı?"

Michael birkaç saniye süreyle öylece baktı Brian'a. Sonra sırtıttı. "Ciddi söylüyorsun değil mi?"

"Kesinlikle."

"Sapıklıktan da sapık!"

"Havaya gireceğini biliyordum."

"Olabilir." Michael keçi ilah havasına da girdi birden. "Bakarsın bir karı kocayı birbirinden ayırırız."

Banyolarda Üç Erkek

Hampton-Giddes'lerden çıkınca Jon ciğerlerini körfezden yayılan arıtıcı sis bulutlarıyla doldurdu.

Collier ona bakıp güldü. "Eninde sonunda bunu yapacağını biliyordum."

"Kes sesini."

"Tolliver denen o oğlana tutuldun, değil mi?"

"Hiç kimseye tutulmuş değilim, Collier. Yalnız bunların oğlanlar konusunda kahpe karılar gibi konuşmalarından bıktım. Bizim aramızdan çıkan şovenist erkek domuzlar da bunlar sanırım."

"Bartlett'in *Ünlü Sözler* 'inde yayımlanmak üzere yollayabilir miyim bunu?"

"Arabayı sürmene bak."

"Banyolara, öyle mi?"

"İstediğin o değil miydi?"

"Seni o oğlanın evine de bırakabilirim."

"Collier, bir daha bundan söz edersen..."

"Banyolara gidiyoruz."

Sekizinci Caddeyle Howard arasındaki uzun yol boyunca Jon hiç konuşmadı. Hampton-Giddes'lerin kendi-

ni beğenmiş tutuculuğunun da, Michael Tolliver gibilerinin avareliğinin de onun yaşamında yeri olmadığı duygusuna kapıldığı bu kararsızlık anlarından nefret ediyordu.

Böyle zamanlarda, en kolay çıkış yolu banyolardı.

Tutkılardan arınmış, tarafsız, gizlilik içinde. Bir-iki saat çılgınlık ettikten sonra, hiç lekelenmemiş olarak doktorluğuna dönebilirdi yine.

Aslında başka seçeneği yoktu.

San Francisco'da kuaförlerin, dekoratörlerin ve bazı şerif yardımcılarının eşcinsel olmaları beklenirdi ama...

Gey jinekologa kim giderdi?

Bir şeye dikkat etmişti. Kadınların çoğu, en gizli saklı organlarını kurcalayan doktorlarının işlerini kayıtsızlık içinde yapmalarını bekliyorlardı. Nedir ki içten içe, zavallı adamı çılgına çevirdikleri umudu yatıyordu.

Kadın-doğumda, erkeklerin erkek olmaları bekleniyordu.

Kulüp Banyoları'nın televizyon salonu havlulu Tarzanlarla doluydu. Kırk yılda bir gerçekten nasıl olduysa, kendilerini televizyona kaptırmışlardı. "Orji salonuna hiç çıkma," dedi Collier. "*Mary Hartman* oynarken orası boşalır."

Jon gülümsedi. Şimdiden kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. "Zaten karnım aç," dedi. "Andiv soteden başka bir şey yemedik biliyorsun."

"İki sosis alıp mikro-dalga fırında pişirdiler. Bu arada fırının üstündeki 'Kalbi Pille Çalışanlar Kullanmamalıdır' uyarısına da gülmeden edemediler. Kalbi pille çalışanların Kulüp Banyolarında ne işi vardı?

Sonra da Harikalar Diyarı'nda herkesin kendi özel serüvenini yaşayabilmesi için birbirlerinden ayrıldılar.

Jon on beş dakika koridorlarda dolaştı. Sonunda duşlara yakın bir bölmedeki esmer erkekte karar kıldı. Dirseğine dayanmış yatıyordu.

İşığı açık, havlusu üstündeydi.

Jon, iyiye işaret, dedi kendi kendine. Çok heyecanlı, biraz da umutsuz olanlar havlularını üstlerinden atar, ışıkları da iyice kısarlardı.

Çok sonra, "Ne zaman gitmemi istersen söyle," dedi Jon.

Esmer adam, "Sorun değil," diye karşılık verdi.

"Dinlenmek iyi geliyor."

"Evet. Dışarısı çok kalabalık."

"Dolunay."

"Ben تنها geceleri yeğliyorum. Diyeceğim o ki bazen... yalnızca bir kaçış olarak geliyorum buraya."

"Ben de öyle."

Esmer adam ellerini ensesinde kenetleyerek tavana baktı. "Bu gece pek istekli bile değildim."

"Tıpkı benim gibi. Genellikle ben de buhar banyosu yapmak için gideyim diyorum ama sonunda öyle olmuyor."

"Quelle coincidence!" Gülüyordu adam.

Jon kalkıp oturdu. "En iyisi ben artık..."

"Bir kahve içer misin?"

"Sağol ama bir arkadaşla gelmiştim."

"Âşığın mı?"

Jon güldü. "Yok canım!"

"Sen... ulaşılabilen kişilerden misin?"

"Elbette."

"Telefon nûmaramı vereyim mi?"

"Elbette." Doktor elini uzattı. "Benim adım Jon."

"Sevindim. Ben de Beauchamp."

Michael kentte Brian'la birlikte geçireceği gece için en uygun yerin Stud olduğuna karar verdi. Folsom sokağındaki bar hem mega-seksüeldi, hem de yapay çevreci dekoru Brian'ı en az ürkütecek dekorlardan biriydi.

Belki de Sausalito'yu anımsatırdı ona.

Kapıdan girdiklerinde, "Bana Yaba'yı anımsattı," dedi Brian.

Michael güldü. "Yetmişli yılların bir modası da oydu, değil mi? Ne yaparsan yap ama ahıra ya da buğday ambarına benzeyen bir yerde yap."

"Üüüfff! Barın oradaki memelere bak!"

"Evet. En az ortaokuldan bu yana iğne yemiştir o memeler."

"Karıyı söylüyorum, Michael."

"Aaa," dedi Michael. "Sen kendini ilgilendiren memelere bak, ben de beni ilgilendirenlere."

Öbür müşteriler, kimileri üçer dörder kişilik gruplar halinde, ortadaki tezgâhın çevresinde toplanmışlardı. Kılıksız bir orkestra Kenny Loggins'i taklit etmeye çalışırken onlar da tiz kahkahalar atıyorlardı.

Michael kolayca duyulabilecek bir fısıltıyla, "Benim planım şu," diye açıkladı. "Senin işine yarayacak bir şey görürsem o tarafa yollarım."

"Şey değil, Michael. Kadın."

"Tamam. Sen de aynını yapacaksın."

"Merak etme."

"Hoşuna giden bir şey görüyor musun?"

"Evet. O koca memeli."

"Yanındaki heriften ayırmak zor olacak."

"Belki adam gey'dir."

"Unut gitsin. Düpedüz bildiğimiz erkek o."`

"Nasıl anlıyorsun?"

"Kıçının büyüklüğüne baksana, Brian."

"İnsan gey'se koca kışlı olamaz mı?"

"Öyleyse barlarda dolaşmaz. Yetmişli yılların ikinci kuralı da bu."

Brian'ın yanına oturan kadın üstünde -pek fazla göze batmayan harflerle- 'kancık' yazan Fransız malı bir tişört giyyordu.

"Siz ikiniz birlikte misiniz?" diye sordu.

"Evet ama tam olarak değil. O gey'dir, ben değilim."

"Ne mutlu size!"

"Öyle demek istemedim. Michael'la ben arkadaşız."

"Ne yapıyorsunuz?"

"Michael'la mı?"

"Hayır. İş olarak."

"Haa.... Perry'nin Yeri'nde garsonluk."

"Çok şey!"

Brian kızmıştı. "Ben işimi seviyorum." Radikal şıklık peşinde koşarken kancık tişörtü giyen bir karının işine burun kıvrmasına izin veremezdi.

"Ben de Francis'in yanında çalışıyorum."

"Konuşan Katır'ın mı?"

Kadın gözlerini devirdi. "Francis Ford Coppola'nın."

Brian yeniden yanına gittiğinde Michael tek başına duruyordu tezgâhta.

"İş çıktı mı?"

Brian birasından bir yudum aldı. "Çıkıp çıkmayacağını anlayacak kadar bekleyemedim. Üşütük bir karı."

"Nasıl üşütük?"

"Boşver."

"Söyle hadi. Bağlanıp dövölmekten mi hoşlanıyor? Su sporlarından mı? Saten çarşaf meraklısı mı?"

"Merakı... karnış yüzüğü takıp takmadığımı öğrenmekti."

Michael neredeyse çığlık atacaktı. "Gırgır geçiyor-sun!"

"O da neyin nesi kuzum?"

"Karnış yüzüğü mü? Dur bakayım. Şöyle bir çelik halka... Şu büyüklükte... Bazen de deri yahut pirinçten yapılıyor. Aletine takıyorsun."

"Onu niye yapıyorum ki?"

"Daha uzun bir süre dayanabilmek için."

"Haaa."

"Hayat ne ilginç, değil mi?"

"Sende var mı o yüzüklerden?"

Michael güldü. "Ne gezer!"

"Niye yok?"

"Çünkü... hatırlanması gereken bir şey daha olurdu. Sen ne diyorsun, ben güneş gözlüklerimi bile hemen her hafta kaybediyorum." Aklına gelen bir şeye gülmeye başladı. "Tanıdığım bir adam vardı... Namuslu bir borsa-cı... yüzüğü hiç çıkarmazdı. Ama zamanla akıllandı."

"Ne oldu?"

"Bir gün bir iş toplantısı için Denver'a gidiyordu. Ha-vaalanında madeni nesnelerin varlığını haber veren o aygıtı yakalandı."

"Tanrım! Ne yaptılar peki?"

"Valizini açıp kontrol ettiler. Bu kez de siyah deri pantolonu çıktı ortaya!"

Brian başını sallayarak bir ıslık çaldı.

"Pam-Pam'a gidip bir fincan kahve içelim mi?"

"Hadi yürü!"

Beauchamp yediden az sonra kalkıp banyoya gitti.

DeDe yattığı yerde döndü, derin soluklar alarak uyur gibi yaptı.

Bu kez açıklama dinlemek istemiyordu. Açıklama dinlemekten beyni uyuşmuş, ona inanmak için harcadığı çaba gücünü tüketmişti.

Beauchamp sabahın dördünde gelmişti eve.

Belki işin içinde Başka Bir Kadın yoktu ama başka kadınlar olduğu kesindi.

DeDe'nin buna göstereceği tepki de güçlü, mantıklı ancak temelde kadınca bir tepki olmalıydı. Böyle bir durumda Helen Reddy ne yapardı acaba?

Dokuzu çeyrek geçe telefonun ziliyle uyandı.

"Alo?"

"Uyandırdım mı, tatlım?"

"Sayılmaz."

"Sesin sıkkın gibi."

"Öyle mi?"

"Bak... Şey için kaygılanıyorsan.. çok basit bir iş."

"Binky, ben..."

"Eskisi gibi paslı tel askılarla, örgü şişleriyle yapılmıyor artık."

"*Tamam*, Binky."

Sessizlik.

"Binky... Özür dilerim."

"Peki, canım."

"Kötü bir gece geçirdim de."

"Evet, anlıyorum. Sana müthiş bir dedikodu... Duy-mak istiyor musun?"

"Kulak kesildim."

"Jimmy Carter da bir Kennedy. Onlardan biri."

"Bir daha söyle bakayım."

"Aylardır duyduğun en matrak şey değil mi?"

"En pis şey desen daha uygun olacak."

"Bilmem artık. Dün gece Stonecypher'larda herkes bunu konuşuyordu. Anlaşıldığına göre olayı örtbas etmek için epey de para yedirmişler."

"Neler söylüyorsun kuzum?"

"Carter'ın annesi eskiden Joe Kennedy'nin sekreteriymiş."

"Ne zaman?"

"Amaaan, sen de her şeyin keyfini kaçırırsın. Bence bulunmaz bir dedikodu."

"Eşsiz."

"En azından adamın dişlekliği açıklanmış oluyor böylece."

Binky'den kurtulunca tiksintiyle ürpererek banyoya gitti.

O kadınla yarım saat konuşmak, bir oturuşta bir kutu Whitman Karışık Çikolataları'nı gövdeye indirmekten farksızdı.

Mutfağa hiç uğramadı. Balıkçı yaka kaşmir kazağını, Levis'leri geçirdi üstüne. Son anda Ann Klein marka süet ceketini de omuzuna aldı.

Yürümek istiyordu. Ve düşünmek.

Filbert Steps'e gitti her zamanki gibi. Oradaki küçük rokoko evlerle daracık çıkmaz sokaklar dertlerine bir Walt Disney dekoru oluşturunuyordu.

Napier Lane'de oturup güneşte dolaşan semt kedilerini gözledi.

Günün birinde bir kedi güneşte uyuyakalmış. Uyurken, güneşte uyuyan bir kadın olduğunu görmüş

düşünde. Uyandığında, kadın mı, yoksa kedi mi olduğunu hatırlayamamış bir türlü.

Nerede duymuştu bunu?

Önemli değildi. O, ne kadın gibi hissediyordu kendini, ne de kedi gibi.

Doğduğu günden beri, kendisine söyleneni yapmıştı. Edgar Halcyon'ın iyicil otokrasisinden Beauchamp Day'in yüreksiz zorbalığına kaymıştı. Nabızı bile teklemeyen.

Tıpkı babası gibi, kocası da onun üstünde egemenlik kurmuştu. Sevgisizlikle korkutarak, sevgi vadederek, suçluluk duyguları aşılayarak kukla gibi oynatıyordu onu. Hiçbir gün, *kendisi* için bir şey yapmamıştı DeDe.

"Doktor Fielding?"

"Evet?"

"Sizi evinizde rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Zararı yok... Kim konuşuyor acaba?"

"Ben DeDe Day."

"Aaa, nasılsınız?"

"Ben... kararımı verdim, doktor."

"Güzel."

"O çocuğu doğuracağım, Doktor Fielding."

Doktor Muayenehanesinde

Beauchamp öğle yemeğini Wilkes Bashford'da içmeye karar verdi.

Orada, akrilik ve hasır eşyaların, beyaz badanalı duvarların arasında, etiketinde 225 dolar yazan Walter Newberger imzalı bir çift çizmeyi prova ederken tam üç Negroni yuvarladı.

Çizmeleri Walter Newberger, kendi eliyle giydirdi ayağına.

Sonra da, "Nasıl?" diye sordu.

"Harika," dedi Beauchamp. "Campari'nin ölçüsünü çok iyi tutturmuşlar."

Desinatör, "Çizmeleri soruyorum," diye söylendi. "Bir ayağâ kalk bakalım. Kalkabilir misin, Beauchamp?"

Beauchamp sırtıttı. "Çok gerekliyse... Bana bak, sizin telefonunuz nerede?"

"Aynalı odada bir telefon var."

Beauchamp aynalı odaya daldı ve Jon'un Sutter so-
kağı 450 numaradaki muayenehanesinin numarasını çe-
virdi.

"Merhaba, sarışın."

"İyi günler."

"Buralardayım, ateşli yaratık. Mark Twain'de bir oda tutsak şöyle bir öğle keyfi yapsak... Ne dersin?"

"Şu anda çok doluyum. Daha sonra hastabakıcımla konuşursanız.."

"Haa, anladım."

"Çok iyi."

"Yanında bir hastan var."

"Evet, öyle."

"Güzel mi?"

"Özür dilerim, şimdi bunu konuşmanın..."

"Hadi canım... Güzel mi, değil mi?"

"Kapatmak zorundayım."

"Benden güzel olamaz herhalde."

Doktor telefonu kapadı.

Beauchamp aynalı odadaki pamuk doldurulmuş dev boyutlu yapay kaktüse yaslanarak kahkahalarla güldü. Sonra yine bara, kendisini bekleyen ayakkabı desinatörünün yanına döndü.

"Çizmelerin faturasını eve yollayın," dedi.

Moruk, Villa Taverna'da yediği öğle yemeğinden dönmemişti henüz.

Beauchamp şirket başkanının dairesine girerek kafasına birkaç şey not etti.

Daire fena değildi aslında. Mimarlık açısından çizgiler temiz, ışık düzeni iyiydi. Şu canı çıkmış Barcelona koltuklarla duvardaki *korkunç* gravürler atılırsa... Tony Hail buraya birkaç sepet, birkaç bitkiyle çok çarpıcı bir dekor yapabilirdi mutlaka. Belki şu rafa da birkaç tane devekuşu yumurtası...

"Bir şey mi arıyordun?"

Mary Ann gelmiş, aslanın inini korumaya hazır bir tavırla konuşuyordu.

"Hayır," dedi Beauchamp kısaca.

"Bay Halcyon ikiden önce dönmeyecek."

Beauchamp omuz silkti. "İyi."

O dairesinden çıkıp koridorun ucundaki odasına ginceye kadar kapıda bekledi Mary Ann.

O gece, bütün hafta kafasını kurcalayan konuyu Michael'a açtı.

Norman'dan söz etti Michael'a. Beach Chalet'de geçirdikleri o garip geceden.

Michael anlatılanları pek önemsemedi. "Ne var bunda? Çok güzel kızsın? Bir sürü erkeği perişan ediyorsun. Senin suçun değil ki."

"Konu o değil, Fare. Bu adamın birşeyler çevirdiği duyusundan kurtulamıyorum bir türlü."

"Bence hava basıyor."

"Ne yapıyor?"

"Seni etkilemeye çalışıyor. O günden sonra bir daha konuştunuz mu?"

"Bir-iki kere. Havadan sudan. Bana Swensen'de bir dondurma ısmarladı. Bilmiyorum... Müthiş bir çaresizlik içindeymiş gibi görünüyor bana. Bir şey bekliyor, zamanını kolluyor. Bana birşeyler kanıtlamak için çırpınıyor sanki."

"Bak, sen de kırk dört yaşına gelmiş olsaydın ve kapı kapı dolaşarak vitamin satmaya uğraşsaydın..."

"Ama vitamin satmıyor! Eminim! Kendi söyledi. Doğru söylediğine kuşkum yok."

"O rüküş Nutri-Vim çantasını hep yanında gezdiriyor."

"Herkesi kandırıyor. Niye yaptığını bilmiyorum ama öyle."

Michael şeytanca bir gülüşle güldü. "Öğrenmenin tek bir yolu var."

"Nedir?"

"Bayan Madrigal'ın yedek anahtarları nereye koyduğunu biliyorum."

"Onu unut, Fare. Benim yapabileceğim şey değil."

"Bu gece evde yok. Çıktığını gördüm."

"Fare! Hayır!"

"Peki. Öyleyse bir sinemaya gitmeye ne dersin?"

"Fare?"

"Ne?"

"Sence ben gerçekten güzel miyim?"

Fare Bile

Kışın geldiğini havalar değil, kentin kendisi haber verdi Mary Ann'e.

Emporium'un çatısında dönmedolaplar dönmeye başladı neşeyle. Çinli kolacıların vitrinlerinde alümin-

yumdan yapılmış çam ağaçları belirdi. Ve aralık ortalarında bir sabah kapısında bir not buldu.

Mary Ann,

Başka planların yoksa Noel akşamı birlikte bir içki içmek için bana ve Barbary Lane'deki ailenin öbür üyelerine katılır mısın?

Sevgiler,
A.M.

Not: Partinin organizasyonuna da yardım edersen sevinirim.

Bu haber -ve kâğıda iliştilen marihuanalı sigara- keyfini yerine getirdi. Gerçi o öbür kiracıları ailesi olarak görmüyordu ama bir topluluğun parçası ya da üyesi olduğunu bilmek hoştu.

Ve Bayan Madrigal aile düşleri kurmak istiyorsa buna izin verilmeliydi.

Noel partisi, Mary Ann'in son tutkusu haline geldi.

"Ağacın ışıklarını yaktıktan sonra birkaç ilahi söyleyebiliriz belki. Ya da küçük bir oyun sergileyebiliriz. Küçük bir oyun büyük eğlence yaratır, Michael!"

Michael bozuntuya vermedi. "Harika. Sen Judy Garland olursun, ben de Mickey Rooney."

"Fare!"

"Peki, ben Judy Garland olayım, sen Mickey Rooney."

"Sen kendini bu işe veremedin değil mi?"

"Sen öyle bir verdin ki! Üç gündür turnuva düzenler gibi koşuşturuyorsun ortalıkta."

"Noel'den hoşlanmıyor musun?"

Michael omuz silkti. "Sorun o değil. Noel benden hoşlanmıyor."

"Biliyorum, artık tümüyle ticari bir olay haline geldi ama..."

"Onun zararı yok. Ben o pespaye ışıkları, sokaklardaki kalabalığı, plastik rengeyiklerini falan seviyorum. Sınırlerimi bozan işin duygusal yanı."

"Duygusal yanı mı?"

"Noel gizli bir işbirliği olayıdır. Bekârlara yalnızlıklarını hissettirmek için girişilen bir işbirliği."

"Fare... Ben de bekârım ve..."

"Ve gidecek bir yerin olsun diye çılgınlar gibi koşturuyorsun." Elleriyle odayı gösterdi. "Noel'i o kadar seviyorsan ağacın nerede hani? Girlandın nerede? Ökseotun?"

Mary Ann, "Bir ağaç alabilirim," dedi kendini savunurcasına.

"Anlamı olmaz. Polk sokağına gidip masanın üstüne koyabileceğin küçük bir şey alacaksın, sonra da onu Cleveland'dayken sevdiğin şeylerle süslemek için iki günlük kazancını harcayacaksın. Ve hepsi, karanlıkta tek başına oturup ağacın sana göz kırptığını seyretmek için. Ne anlamı olur ki?"

"Dostlarım var, Fare. Senin de dostların var."

"Dostlar Noel'de ailelerinin yanına giderler. Noel gecesi yalnız yatıp uyumak da çok kötüdür. Bütün öbür gecelerden daha kötü. Çünkü sabah uyandığın zaman Kodak reklamlarındaki resimlerden birini göremezsin. Bilirsin hani, tavşan terlikli çocuklar falan... Noel sabahı da yılın öteki günlerinden farksız bir sabah olur."

Mary Ann oturdukları kanepede biraz daha sokuldu ona. "Jon'u partiye çağıramaz mısın?"

"O konuyu hiç açma."

"Bence senden çok hoşlanıyordu."

"Nicedir görüşmedik."

"*Ben* telefon etsem?"

"Allah kahretsin..."

"Peki, *peki!*"

Michael kızın elini tuttu. "Afedersin... Ama biz insanlardan öyle bıktım ki."

"Kimlerden?"

"Biz insanlar. Ben demezler asla. Hep 'Biz'. Biz Noel'den sonra Hawaii'ye gideceğiz. Biz köpeğin aşılarını yaptırtacağız. Birinci şahıs tekil olmanın boktanlığını hatırladıkları için birinci şahıs çoğulu hiç dillerinden düşürmezler."

Mary Ann onu elinden çekerek ayağa kalktı. "Hadi gel bakalım."

"Nereye?"

"*Biz* gidip Noel ağacı alacağız. İki tane."

Twinkie Fabrikasındaki Açmaz

Mona haftalarca düşünüp dertlendikten sonra D'Orothea'yla ailesini bir araya getirme tasarısını uygulamaya koymaya karar verdi.

Araştırma alanı çok geniş değildi zaten.

Twinkie marka kurabiyeleri Continental Baking Şirketi ürettiyordu. Ve bölgede iki fabrikaları vardı. Biri Oakland'da, ikincisi Bryant sokağında.

"Aloo, Hostes Pastaları..."

"Siz Twinkie üretiliyor musunuz?"

"Evet. HoHo, Ding Dong ve Crumb Cake de üretiliyoruz."

"Fabrikanızda çalışan bir Bay Wilson var mı?"

"Hangi Bay Wilson'ı istiyorsunuz?"

"Ben... pek emin değilim." Zenci olanı diyecekti, ırkçılık yapıyor gibi görünmekten korktu.

"Donald K. Wilson ambalaj bölümünde çalışır... Bir de pişirici var. Leroy N. Wilson."

"O olacak herhalde."

"Leroy mu?"

"Evet... Onunla görüşebilir miyim acaba?"

"Özür dilerim, pişiriciler gece postasında çalışırlar. Gece on birden sabah yediye kadar."

"Ev telefonunu verebilir misiniz?"

"Özür dilerim. Bilgi vermemiz yasaktır."

Canına yandığının, dedi Mona kendi kendine. Ne bu yahu? Bisküvi fabrikası mı, nükleer enerji santrali mi.

"Bu gece oraya gelsem... kendisiyle konuşabilir miyim?"

"Niye olmasın? Kahve molasında falan..."

"On iki sularında?"

"Aşağı yukarı."

"Yeriniz Bryant sokağında, değil mi?"

"Evet. On beş numara. Koskocaman, tuğla bir yapı."

"Çok teşekkür ederim."

"Leroy'a not falan bırakmak ister misiniz?"

"Hayır, sağolun."

D'Orothea akşam sekizde geldi eve. On saat süreyle fotoğraf makinelerinin karşısında poz vermekten canı çıkmıştı.

"Ölünceye kadar bir daha Rice-a-Roni yemeyeceğim," dedi.

Mona gülerek bir kadeh Dubonnet uzattı ona. "Akşam yemeğinde ne var bil bakalım."

"Rice-a-Roni pişirdiysen seni öldürürüm."

"Sıkı dur... Domuz pirzolasıyla bamya var."

"Ne?"

Mona başını sallayarak gülümsedi. "Annenin pişirdiği yemeklerden."

"İnsanın annesi hakkında öyle şey söylenir mi?"

"Ninelerinin pişirdiği yemeklerden öyleyse."

"Sen yine *Kökler*'i mi okudun?"

"Ben zenci yemeklerini seviyorum, D'Or."

D'Or kaşlarını çatarak baktı. "Zenci olmasam beni yine sever miydin?"

"D'Or! O ne biçim söz!"

D'Orothea birkaç saniye süreyle Mona'nın yüzünü inceledikten sonra göz kırparak güldü ve konuyu kapadı. "Hadi, gidelim de domuz pirzolarasını yiyeelim."

Yemekten sonra şöminenin önüne yatarak D'Orothea'nın Adorable külotlu çorapları için çekilen resimlerinin dialarına baktılar.

Söylemenin tam zamanıydı şimdi.

"D'Or... Michael bu gece onunla sinemaya gitmemi istedi. Gece yarısı seansına."

"İyi."

"Sence bir sakıncası yok ya?"

"Sinemaya gitmek için benden izin almana gerek yok, Mona."

"Aslında, sen de gel derdim ama.."

D'Orothea onun elini okşadı. "Ben on dakika sonra yatacağım. Sen git ve iyi eğlen."

Gece yarısından kısa bir süre sonra Twinkie fabrikasına giren Mona'nın kalbi öyle bir hızla atıyordu ki korku filmlerindeki şatolardan birine girdiği düşünülebilirdi.

Bekleme salonu eski Tenderloin Oteli'nin lobisini anımsatmıştı kıza.

Danışma masasındaki zile bastı. Birkaç saniye sonra pişiriciye benzeyen bir adam geldi. "Evet, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Leroy Wilson'ı tanıyor musunuz?"

"Elbette. Onunla mı konuşmak istiyorsunuz?"

"Lütfen."

Adam arkalarda bir yere girdi. Leroy Wilson'ın şaşkın şaşkın bakakalan Mona Ramsey'in karşısına dikilmesi bir on dakika daha sürdü.

Pişirici tepeden tırnağa una bulanmıştı.

Kendi derisi de un gibi beyazdı.

Anna Yıkılıyor

Kadınla erkek dağdan yukarı çıkarken gelip geçenlerin açtığı çamurlu, dar patikada yürüyorlardı.

Erkek, "Saat kaç?" diye sordu.

Kadın saatine baktı. Erkekler için yapılmış bir Timex. "Gece yarısına geliyor."

Okalıptüs ormanından geçerlerken adamın ürpermesine yol açan yalnızca sis değildi. Oysa arkadaşı istifini bozmadan yürüyordu.

"Yiğit kadınsın, Anna."

"Ne oldu? Yokuş fazla mı geldi? Unutma ki buraya çıkmak senin fikrindi."

"Neden istedim bilmem."

Anna bir şey söylemedi. Edgar ona bakıp alnına düşen bir tutam saçı düzeltti.

"Hayır, biliyorum. Çok iyi biliyorum, Anna!"

Davidson Dağı'nın tepesinde, dev boyutlu beton haçın altında durarak soluklandılar.

Edgar aşığıldardaki kenti gösterdi.

"Bir ömür... Bütün bir ömür... Ve ben ilk kez geliyorum buraya."

"Bugüne saklamıştım diye düşün."

Edgar kadını kendine çekti. "Değdi ama. Yemin ederim değdi."

Sessizlik.

"Anna?"

"Buraya fingirdemeye gelmedik, değil mi, Edgar?"

Edgar haçın altındaki betona oturdu. "Ben... Hayır."

Anna da onun yanına ilişmişti. "Ne oldu? Ne var?"

"Kesin olarak bilmiyorum. Bugün biri telefon etti..."

"Ne istiyordu?"

"Benimle konuşmak istediğini söyledi. Madrigallar konusunda konuşacakmış."

"Ne?"

"Öyle dedi. Bütün söylediği bu. 'Ben bir dostunuzum ve sizinle Madrigallar konusunda konuşmak istiyorum.' Bilmiş bilmiş konuşuyordu üstelik."

"Acaba?.."

"Başka ne olacak? Para isteyecektir herhalde."

"Şantaj mı?"

Edgar kıs kıs güldü. "Ne tuhaf değil mi? Altı ay önce olsaydı beni epey sarsardı."

"İyi ama nasıl öğrenmiş?"

"Kimbilir... Kimin umurunda?"

"Senin umurunda olsa gerek. Bunu söylemek için Calvary'ye çıkardın beni."

"Onun için çıkarmadım."

"Adamı göreceksin?"

"Yüzünü belleyip kışına bir tekme vurmama yetecek bir süre için."

"Bunun akıllıca bir davranış olduğuna emin misin?"

"Bana ne zarar verebilir ki? Zaten ölüyorum. Tanrım, bunun günün birinde işe yarayacağı hiç aklıma gelmezdi."

Anna yerden kırık bir dal alıp ıslak toprağa çizgiler çizmeye koyuldu. "Düşünülmesi gereken yalnız senle ben değiliz, Edgar."

"Frannie'den mi söz ediyorsun?"

Anna başını salladı.

"Frannie'ye gideceğini sanmam. Benim aldırmadığımı görürse, gitmez."

"Onu kesin olarak bilmiyorsun?"

"Hayır. Ama bunları düşünüp de uykumu kaçırarak değilim."

"Şantaj olduğuna emin misin?"

"Kesinlikle."

Anna yerinden kalkıp haçtan biraz uzağa, kentin ışıklarına biraz daha yakın bir yere gitti. "Adını söyledi mi?"

"Yalnız Williams dedi. Bay Williams."

"Ne zaman konuşmak istiyormuş?"

"Noel arifesinde. Öğleden sonra." Gülüyordu. "Tuhaf, değil mi?"

Anna gülmedi. "Ailene zarar gelmesini istemem, Edgar. Sana da zarar vermek istemem."

"Bana mı? Anna, sen bana asla zarar vermedin, hiçbir gün kaygı kaynağı olmadın."

"Ama verebilirim. Çok zarar verebilirim."

"Saçma."

"Ailene gereklisin, Edgar. Benim senin üstünde hiçbir hak..."

"Senin neyin var, kuzum? Bu ilişkiden tedirginlik duyması gereken biri varsa o da benim. Ben seni niye

buraya getirdim biliyor musun? Benimle bir yere kaçarmısın diye soracaktım."

Anna hızla dönüp baktı. "Ne?"

"Seninle birlikte bir yerlere gitmek istiyorum."

"Ama biz... Nereye?"

"Nereye istersen. Meksika'ya gidebiliriz. İş yolculuğu olduğunu söyleyebilirim. Bana bak, Anna. Ne kadar az zamanım kaldığını görüyor musun?"

Kadının gözleri dolmuştu. "Ben... güpgüzel bir erkek görüyorum."

"Öyleyse gidiyoruz."

"Frannie'ye bunu yapamazsın."

"Bırak da onu ben düşüneyim."

"Ben..." Sesi kısıldı. "Senin bir çıkmaza girmeni istemem, Edgar."

"Allah kahretsin, zaten girmişim."

"Henüz çok geç sayılmaz. Bay Williams'a birşeyler söyleyebilirsin. Bilmiyorum ama... Doğru değil de. Elinde kesin kanıt yoktur bence. Birbirimizi bir daha hiç görmezsek."

Edgar kadının omuzlarını tutup gözlerinin içine baktı. "Olacak şey değil!"

"Tanrı yardımcım olsun... Biliyorum." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu şimdi.

"Anna, lütfen yapma."

"Ben yalancının biriyim, Edgar. Seni bütün kalbimle seviyorum ama yalancının biriyim."

"Ne demek istiyorsun?"

Anna biraz kendini toparlayıp arkasını döndü. "Durum senin düşündüğünden daha kötü," dedi.

Mona'nın dili tutulmuştu. Bir süre hiç konuşamadı. Gecenin o saatinde, Twinkie fabrikasında karşısına çıkan yabancıya bakıp duruyordu.

Beyaz derili yabancıya.

Adam, "Buyurun efendim," dedi incelikle. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Ben... Özür dilerim. Sanırım siz öbür Bay Wilson olmalısınız."

"Don'ı mı istemiştiniz? Ambalajcı arkadaşı mı? İster-seniz çağırayım."

"Hayır! bir dakika durun! Sizin Dorothy adında bir kızınız var mı?"

Leroy Wilson'ın yüzü büsbütün beyazlaştı. "Aman Tanrım..."

"Bay Wilson, ben..."

"Siz Kızıl Hatan falan mı geliyorsunuz? Ona bir şey mi oldu?"

"Yoo, hayır. Bir şeyi yok. Daha bu akşam gördüm."

"Dorothy San Francisco'da mı?"

"Evet."

Adamın kaygısı kırıgnlığ dönmüştü şimdi. "Bizi aramasını beklememeliydim tabii."

"Artık burada oturuyor, Bay Wilson."

"Siz kimsiniz?"

"Bağışlayın... Ben Mona Ramsey. Kızınızın evini paylaşıyorum."

"Beni niye aramıştınız?"

"Ben... Kızınızı görmek istemez misiniz, Bay Wilson?"

Adam homurdandı. "Bizim isteklerimiz önemli sayılmaz. Öyle değil mi?"

"Bence... Bence aslında Dorothy de..."

"Dorothy, annesiyle beni... insan olarak bile beğenmez."

Demek buymuş, diye düşündü Mona. Bizim görmüş geçirmiş, salon kadını D'Orothea Wilson'ımız halk ta-kımdan, iki ayrı ırktan iki insanın evliliğinden olmay-mış. Ve bunu bir türlü içine sindiremiyor.

İşin böyle olması D'Orothea'nın yüz çizgilerinde be-yaz ırka özgü özellikler bulunmasını, zenci atalarından hiç söz etmek istememesini de açıklıyordu.

Kısacası, D'Or bir melezdı.

Leroy Wilson fabrikanın ikinci kattaki kafeteryasın-da Mona'ya bir kahve ısmarladı. Kızının tutumuna kırıl-dığı belliydi, daha çok Mona'nın konuşmasını bekliyor-du.

"Bay Wilson, Dorothy'nin neden sizden koptuğunu bilmiyorum ama... çok değişti şimdi. San Francisco'da oturmak istiyor. Eminim ki bu da..."

"Dorothy'nin bize en son ne zaman mektup yazdığını bile hatırlamıyorum."

"New York'ta yaşayanların eski çevrelerinden kop-maları çok olağandır. Özellikle insan foto-modelse ve..."

"Ne söylemek istiyorsanız açıkça söyleyin."

"Mona kahve fincanını masaya bırakıp dosdoğru adamın gözlerinin içine baktı. "Karınızla sizin bu hafta bir akşam bize yemeğe gelmenizi istiyorum."

Leroy Wilson'ın ağzı açık kalmıştı. Gözlerini kırıştı-rıp duruyordu.

"Yalnız biz dördümüz olacağız."

"Dorothy'nin bundan haberi var mı?"

"İııı... Hayır."

"Sanırım siz artık evinize dönseniz iyi olacak."

"Bay Wilson, lütfen!"

"Sizin bu işten ne çıkarınız var kuzum?"

"Dorothy benim *arkadaşım*."

"Yeterli açıklama değil."

"Yazık ama! Hepinize yazık!"

Leroy ciddi bir havayla bakıyordu. Mona ilkel bir sezgi mekanizmasının harekete geçtiğini anladı. "Siz babanızla konuşuyor musunuz?"

"Bay Wilson..."

"Konuşuyor musunuz?"

"Ben babamı hiç tanımadım."

"Ölmüş mü?"

"Ben bebekken annemi bırakıp gitmiş."

"Yaa?"

"Pekâlâ, isteğiniz buysa neyi neden yaptığımı analiz edin. Ben yalnızca."

"Peki. Ne zaman?"

"Ne?"

"Ne zaman gelmemizi istiyorsunuz?"

"Ah, Bay Wilson..." Mona kollarını adamın boynuna dolayıp sımsıkı sarıldı, sonra da utanca kapılarak geriledi. "Noel akşamı uygun mu?"

"Peki," dedi Leroy. "Sanırım uygundur."

Eski Oynaşlar

Noel. Bazı yıllar gelir. Bazı yıllar gelmez.

Brian, Gatorade şişesinin dibinde kalan damlaları boşaltırken, bu yıl gelmeyecek, diye düşündü.

Barbary Lane'e kar yağsa bile. Sütlü yumurtalı özel Noel içkisini içmekten gebersen bile. Donny, Marie,

Sonny, Cher ve Mormon Tapınağı'nın bütün korusu gelip kapının eşiğinde Noel ilahileri söylese de. Noel gelmeyecek bu yıl.

Ona kalırsa, Bayan Madrigal'ın partisi de herhangi bir partiden farksız olacaktı.

"Cheryl?"

"Evet."

"Ben Brian."

"Hangi Brian."

"Hawkins. Perry'nin Yeri'ndeki. Anneni düdükleyen, salak."

"Haa... Merhaba."

"Ne var, ne yok."

"Pek bir şey yok."

"Hâlâ karavan kampında mısınız?"

"Evet. *Ben* oradayım."

"İyi."

"Candi gitti. Redwood City'de çalışıyor şimdi. Suyataklarının Harika Dünyasında."

"Harika."

"Yaşlı bir herif buldu. Ünlü biri hem de. Larry Larson."

"Tanımıyorum."

"Tanırsın... 36'ıncı kanaldan."

"Tanımıyorum."

"Suyataklarının Sihirbazı."

"Haa."

"Reklama çıkıyor hani. 'Bizim malımızla, yatakta şakır şakır...' "

"Bildim, bildim."

"Candi'yi de reklama çıkaracak belki."

"İyi... Bakarsın yıldız olur. Dinle ne diyeceğim... Bir Noel partisine gelmek ister misin?"

"Ne zaman?"

"Noel akşamı?"

"Brian, çok isterdim ama Noel akşamı Larry bizi Hyatt House'a götürecek. Hindi falan yiyeceğiz."

"Tamam."

"İstersen Larry'ye bir sorayım. Sen de gelebilirsin belki."

"Gerekmez."

"Yalnız kalmanı hiç istemem."

"Yalnız olmayacağım."

"Atlatmaya çalışırdım ama adam Mateus'larımızı falan ısmarladı..."

"Larry her şeyi düşünüyor canım!"

"Evet. Çok şeker adam."

"İyi. Umarım sen de kendine öyle şişko bir pezevenk bulursun... istediğin bütün Mateus'ları alır... Akdeniz mobilyaları... çelik kemerli radyaller..."

"Hâlâ eskisi kadar kaçıksın ha?"

"Sen de bir kobay kadar özgür."

"Ben *hiçbir gün* özgür olduğumu söylemedim ki!"

"Çok doğru."

"Sana çok acıyorum! Gerçekten!"

"Belli oluyor."

"Aslında kadınlardan nefret ediyorsun değil mi?"

"Sen kendini kadın mı sanıyorsun?"

Cheryl telefonu şuratine kapattı.

"Connie?"

"Bir dakika bekler misin? Şu stereonun sesini kısayım." Arka plandan, *Küçük Davulcu*'yu katleden Ray Coniff topluluğunun sesi geliyordu.

Connie telefona dönünce, "Kim arıyor?" diye sordu.

"Doğum günü dostun."

"Byron mı?"

"Brian."

"Ah, özür dilerim... Çoktandır görüşmedik."

"Evet. Bak... belki çok sıkıcı bir şey olacak ama ev sahibim beni bir Noel partisine çağırdı... İşte böyle."

Sessizlik.

"Ne diyorsun?"

"Beni partiye mi çağırıyorsun, Brian?"

"Evet."

"Anlıyorum. Ne zaman?"

"Yirmi dördünde."

"Dur bir bakayım." Birkaç saniye süreyle telefondan uzak kaldı. "Tamam," dedi sonunda. "Yirmi dördü benim için uygun."

Âşığın Vedası

Perry'nin Yeri'ndeki öğle yemeği müşterilerinin sayısı her zamankinden fazlaydı. Beauchamp barın ucuna yürüyerek lacivert bleyzerli şefgarsona başıyla selam verdi.

"Bir arkadaşla buluşacağım," diye açıkladı.

Jon küçük arka avludaki bir masada bekliyordu onu.

"Bağışla," dedi Beauchamp. "Yine külotlu çoraplara takıldım."

Jinekolog gülümsedi: "Hâlâ mı beni iflas ettirmeye çalışıyorsun."

"Tuhaf. Hiç o açıdan düşünmemiştim."

"Sana bir Bullshot ısmarladım."

"Çok iyi."

"Fazla kalamam, Beauchamp."

"Ben de kalamam."

"Buluşmamızın pek iyi bir fikir olduğunu da sanmıyorum."

"Bak, ben iki erkeğin birlikte bir yemek yiyememeleri için hiçbir neden göremiyorum." Beauchamp alnını kırıştırmıştı.

"Nikâhlı bir eş yeterli neden değil mi sence?"

"Yine başlama."

"Niyetim yoktu aslında."

"Ayrıca... senin ne umurunda. Ben aldırmıyorsam sen niye tasalanıyorsun. DeDe seni görse de tanımaz. Herhangi biri olabilirsin. Kulüpten bir arkadaşım olabilirsin."

"Sorun o değil."

"O değilse ne..."

"Yemek siparişinizi alabilir miyim?" İçkileri getiren ve yeşil gözleriyle koyu kumral saçları iki erkeğin de dikkatini konuştukları konudan uzaklaştıran garson bekliyordu.

Beauchamp hafifçe kızarak listede gördüğü ilk yemeği ısmarladı. "Bana bir çoban böreği."

"Bana da," dedi Jon.

Garson tek söz etmeden uzaklaştı.

"Suratsız hergele," diye söylendi Beauchamp.

John omuz silkti. "Ama çok şeker şey."

"Gözden kaçırmayacağını bilmeliydim."

"Sen kaçırır mıydın?"

"Yanımda ilgi duyduğum biri varsa, evet"

Jon içkisine baktı. "Korkarım benden çok şey bekliyorsun, Beauchamp."

Sessizlik.

"Sanırım bu işi burada bitirsek iyi olacak."

"Böyle birdenbire mi?"

"Birdenbire değil. Böyle olacağı nicedir belliydi."

"DeDe'den ötürü, değil mi?"

"Hayır. Tam olarak değil."

"Ya ne?"

"Ben de kesin olarak bilmiyorum."

"Biliyorsun."

"Beauchamp... Sana güvenebileceğimi sanmıyorum."

"Neee?"

"DeDe'nin güvenemeyeceğini biliyorum. Ben nasıl güvenebilirim?"

"O başka."

"Başka değil. O da senin benim gibi acı çeker."

"Bu DeDe sevdası nereden çıktı birden. Onun bizimle..."

"DeDe gebe, Beauchamp."

Sessizlik.

"O benim hastalarımından biri."

"Hastirsin!"

"O dediğini biri yapmış zaten."

"Ulu Tanrım!"

"Biraz uzak da olsa, o da bir olasılık."

"Böyle bir konuda nasıl şaka yapabiliyorsun, Jon?"

"Şakayı yapan ben değilim. Sensin. Ben bu durumun dışında kalmak istiyorum."

Garson yemeklerini getirdi. O uzaklaşınca kadar ikisi de konuşmadılar.

"Ben seni yine görmek isterim, Jon."

"İnanırım."

"Noel akşamı kulüpte bir parti düzenliyorlar."

"Noel akşamı için planlarım var." Jon iskemlesini geriye iterek ayağa kalktı, masaya bir on dolarlık bırakıp, "Aç değilim," dedi. "Yemekler benden."

Beauchamp adamın bileğini tuttu. "Allah kahretsin, bir dakika dur! Bizden söz ettin mi DeDe'ye?"

"Kolumu bırak!"

"Bilmek istiyorum."

Jon kolunu kurtarıp boyunbağını düzeltti. "O iyi bir kadın," dedi. "Senden iyisin bulabilirdi".

Edgar'ın Bir Ayağı

Sancılar yine başlamıştı.

Edgar masasından kalkarak yorgun bir semaforcu gibi kollarını sağa sola, öne arkaya uzatmaya koyuldu.

Bu egzersizi dört-beş kez yineledi. İşe yaramadığını fark edinceye kadar. Ardından gidip aynaya baktı. Yüzü tebeşir beyazıydı.

Kronik piyelonefrit. Böbrek hastalığı. Toksik maddeler birikecek, birikecek... derken günün birinde akut perikard enfeksiyonu kalbinin durmasına yol açacaktı.

Böbrekler gitmiş demenin doktorcası.

Büro içi haberleşme cihazından Mary Ann'in sesi geldi. "Üretimden Mildred arıyor. Postaya bakan çocukla ilgili olarak sizinle konuşmak istiyormuş."

"O cadıyı benden uzak tutmayı beceremiyor musun, Mary Ann?"

"Özür dilerim, Bay Halcyon. Çok sinirli. Doğrusu ben de ne..."

"Yine niye bozulmuş sinirleri?"

Mary Ann kıkırdadı. "Söylesem inanmayacaksınız."

"Uzatma. Meraktan öleceğim."

"Xerox cihazında mahrem yerlerinin kopyalarını çıkarırken yakalamış oğlanı."

"Ne?"

"Mildred bu sabah işe erken gelmiş ve çocuğu Xerox cihazının üstünde bulmuş. Donunu da indirmişmiş...."

Edgar gülmeye başladı. Çılgınlar gibi gülüyordu. Sonunda öksürük nöbetine tutuldu.

"İyi misiniz, Bay Halcyon?"

"Ömrümde bu kadar gülünç şey duymadım... Ne yapacakmış o kopyaları?"

Şimdi de Mary Ann başlamıştı gülmeye. "Haftalardır yaptığını." Bir an durarak kendini toplamaya çalıştı. "Üretimdeki herkes ona Xerox Operatörü diyordu ama kimliğini bilen yoktu. Mildred..." Kendini tutamıyor, kıkır kıkır gülüyordu.

"Mildred ne olmuş?" İşe bak, diye düşündü Edgar, sekreterimle dedikodu yapmaya da başladım.

"Mildred onun Yaratıcı bölümden biri olabileceğini düşünmüş."

"Oradakilerin de hepsi sapık."

"Her neyse... Bu oğlan her zaman bir sürü kopya çıkartır, sekreterlerin masalarına falan bırakırdı. Mildred'e yakalanıncaya kadar."

"Bu şirkette yalan reklam yapmakla suçlanamayacak tek kişi o desene."

"Korkarım öyle değil."

"Yoksa?.."

"Evet, efendim. Büyüterek dağıtıyormuş kopyaları."

Öğle yemeğinden sonra Frannie telefon etti. Sıkın olduğu belliydi.

"Edgar, Macy's mağazasının personeli konusunda birşeyler yapmanı istiyorum."

"Yine ne oldu?"

"Ben ömrümde... Ömrümde diyorum, Edgar... bu kadar *aşağılandığımı* hatırlamıyorum."

"Frannie..."

"Bu sabah Westlake'e gittim. Loehmann mağazasına."

"Macy's demiştin."

"Bırak da anlatayım. Loehmann mağazasına gittim çünkü Helen'a Noel için güzel bir şey almak istiyordum ve o mağazada Anne Klein, Beene Bag, Blassport gibi firmaların orijinal modelleri var..."

"Frannie!"

"Açıklamak zorundayım, Edgar! Loehmann'da bu harika giyecekler var ama etiketleri kesilmiş. Seri sonu oldukları için hemen hemen bedavaya satılıyor çünkü. Ben de Helen'ı çılgınlar gibi severim ama çılgın değilim. Onun için kıza degaje yakalı bir kaşmir kazak almaya karar verdim. Calvin Klein olduğu belliydi. Calvin Klein etiketi kesilmişti ama içinde GJG yazıyordu."

, Edgar pes ederek kendini suyun akışına bıraktı. "GJG?" diye mırıldandı usulca.

"O *şifresi*. Gel gör ki insan en iyi arkadaşına etiketi olmayan bir kazak veremez. Sizde fazla etiket bulunmaz mı, diye sordum, etiketleri üretici firmalar kesiyor dediler."

"Macy's."

"Şimdi oraya geliyorum. Onun üzerine Macy's mağazasına gittim. Daha doğrusu Macy's değil de Union Alanı'ndaki o yeni mağazaya. Bir-iki tane Calvin Klein kazak seçtim. Soyunma odasına girince bir baktım ki birinin etiketi düştü düşecek. O zaman ben de küçük tırnak makasını çıkarıp..."

"Hey allahım!"

"Amaan, ahlak hocalığına başlama Edgar! Onlarda *yüzlerce* etiket var. Kaldı ki ben... Ama o iğrenç İspanyol melezi tezgâhtar birden içeri dalınca... Gören *hırsızlık* yaptığımı sanırdı yani..."

Frannie kapadıktan iki dakika sonra Edgar yine telefondaydı.

"Anna?"

"Merhaba."

"Seni görmem gerek, Anna."

"Edgar, bunun iyi bir fikir olduğunu san..."

"Benimle tartışma. Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Nedir?"

"Görürsün. Kahvaltıdan sonra uğrayıp seni alırım."

"Bay Williams ne olacak?"

"O akşamüstü altıda gelecek. Biz daha önce döneriz."

Meskene Tecavüz

Michael Noel akşamından bir gece önce Mona'yı aradı.

"Merhaba, tatlım."

"Fare!"

"Fare deyip gönlümü edemezsin. Nerelerdesin? Ben senin sevicisi olmaya gittiğini sanıyordum, manastıra kapanmaya değil."

"Fare... Beni bağışla. Uyum sağlamam gereken öyle çok şey çıktı ki..."

"Bilirim, rahat batar insana. Bir zamanlar ben de denemiştım Laguna Beach'te. Üç günlüğüne."

Mona gülmeyi başardı. "Seni çok özledim, Fare. Gerçekten."

"Kanıtla öyleyse. Bayan Madrigal'ın şenliğine gel."

"Ne zaman?"

"Yarın akşam."

"Gelemem. Hay allah... Düşünmek bile istemiyorum."

"Neyi?"

"Yarın akşam D'Or'un annesiyle babası yemeğe gelecekler."

"İşe bak! Kaynananı yemeğe çağırdın ha? D'Or *mülbis* bir şey olmalı."

"Onun haberi bile yok."

"Onun... Sen neler karıştırıyorsun, çocuk?"

"Anlatmaşı uzun sürer. Çok korkuyorum diyeyim yeter."

"Bayan Madrigal düşkırıklığına uğrayacak."

"Biliyorum. Çok üzgünüm."

"Ona bir telefon etsen. Sanırım... kendisine bozulduğunu sanıyor."

"Niye öyle sansın ki?"

"Haftalardır onu aramadın, Mona."

"Suçluluk duyguları verdiğin için ayrıca teşekkür ederim."

"Suçluluk duyguları vermek için değildi. Seni aramamı o söyledi. Çok özlüyor seni."

Sessizlik.

"Yemeğe konuk beklediğini söylerim. Anlayış gösterecektir ama.. ona bir telefon et. Olur mu?"

"Olur." Sesi zor duyuluyordu sanki.

"Sen iyi misin, tatlım?"

"Fare... Bence D'Or'un bir ilaç alışkanlığı var."

Michael elinde olmadan güldü.

"Ne oldu? Senin Quaalude'lerini mı yürüttü?"

"Öğrenmek istiyorsan dinle, namussuz. Çekmecesinden ne idüğü belirsiz birtakım haplar buldum dün gece. Ne hapi olduklarını sorduğum zaman da çok ürkütücü bir tavır takındı."

"Onun dışında da ürkütücü tavırları var mı?"

"Hayır, yok."

"Merak etme öyleyse. Gevşe biraz."

"Gevşeyemiyorum ki. Son Quaalude'umu yarına saklıyorum."

Bu arada Mary Ann karar vermeye çalışıyordu. Norman konusunda ne yapmalıydı?

Adam günlerdir ondan kaçıyordu. Gündüzleri Barbary Lane'de durmuyor, çatıdaki dairesine ancak sabahın üçünde ya da dördünde dönüyordu. Mary Ann onun merdivenleri zorlukla çıktığını yattığı yerden duyuyordu.

Adamın çok içtiğini, sarhoş geldiğini anlamıştı. Bu duruma kendisinin yol açmış olabileceğini düşününce rahatsız oluyordu.

Bayan Madrigal çatıdaki kiracının kapısına Noel partisi konusunda iki kez not bırakmış, ikisine de karşılık alamamıştı. Norman artık tek bir amaç güdüyordu sanki. Suratsızdı, hafifçe kaçırmış gibiydi. Kendinden başka kimsenin görmediği bir Kutsal Yol'da, her türlü dene-timden yoksun bir biçimde, paldır küldür ilerliyordu.

Birşeyler yapılması zorunluydu.

Mary Ann merdivenlerin altındaki kapıyı, bodruma açılan kapıyı araladığında evin antresi karanlıktı. O karanlıkta el yordamıyla elektrik düğmesini ararken merdivenlerden ayak sesleri gelip gelmediğini anlamak için kulak kabarttı. Bu işi yaparken birine yakalanırsa *ölürdü* yani.

Anahtarların asılı durduğu tahta elektrik sigortalarının hemen yanında, örümcek ağları içindeydi. Etiketinde 'çatı dairesi' yazılı olanı buluncaya kadar aradı. Sonra da bodrum kapısını elinden geldiğince sessizce kapatıp

turuncu boyayla boyanmış kapıya çıkan üç kat merdiveni tırmandı.

Norman'ın evde olmadığını bildiği halde iki kere tıklattı kapıyı. Ses, merdiven boşluğunda yankılanıyordu. Donup kaldı. Kimse duymuş muydu acaba?

Evin içinde en ufak bir kıpırtı yoktu.

Anahtarı kilide soktu. Biraz zor girmişti. Kanat aralanıncaya kadar sağa sola oynattı ve küçük dairenin karanlığına daldı.

Nutri-Vim çantasını bulması bir dakika bile sürmedi.

Ormanda

Onları arazi sınırından içeri alan orman bekçisi Mercedes'in ön kanepesinde kıvrılıp oturan Anna'ya bakmamıştı bile.

Araba kapıdan geçerken Anna heykel yüzlü adama göz kırptı.

"Umarım beni tele-kız falan sanmıştır," dedi.

"Buraya gelen ilk tele-kız sen değilsin herhalde."

Anna yanındaki erkeğin dizini sıktı. "Onun gördüğü ilk tele-kız mı, yoksa senin getirdiğin ilk tele-kız mı?"

Edgar bu konuda şakacı olamıyordu. "Benim buraya getirdiğim ilk kadın sensin, Anna."

Arabayı kapının az ilerisindeki otoparka bırakıp yolun gerisini yürüdüler.

Anna göklere yükselen kırmızı sedir ağaçlarını gözleyerek, "Bak hele bak," dedi. "Anna Madrigal Bohem ormanlarında."

"Bence çok uygun."

"Yine de... Teşekkür ederim."

"Keşke yirmi yıl önce akıl etseydim bunu."

"On iki."

Edgar gülümsedi. "Peki. On iki."

Anna adamın koluna girerken gördüklerinin yarattığı şaşkınlıkla başını iki yana sallıyordu.

Beyaz Tavşan rolünü kolayca benimsemişti Edgar. Harikalar Diyarındaki Alice'ine oradaki sahneyi gösterdiğinde kadının iri mavi gözleri büsbütün irileşti.

"Sen burada *sahneye* mi çıktın yani?"

"Bir keresinde Mabude Valkyrie rolüyle büyük sükse yapmıştım."

"*Kadın* kılığında mı?"

"Ne olmuş? Eski Yunanlılar da kadın kılığına girerlerdi."

"Eski Yunanlılar pek çok şey yaparlardı."

Edgar gülümsedi. "Arkamda kalma bakayım."

"Eski Yunanlılar da öyle derlerdi."

Edgar kadının poposuna bir şaplak indirdi ve göğsünün sıkışmasına aldırmadan adımlarını hızlandırdı.

Önünden geçtikleri küçük dağ evlerinin adları Madonna Motel'in bungalovlarının adlarına benziyordu. Pembe Soğan, Oyuncak Dünyası, Manastır, Son Fırsat...

Edgar'ın evinin adı Acemi Kovboylar'dı.

İç avlusunda bir barbekü bulunan, iki katlı bir yapı. Edgar kapıyı anahtarıyla açıp Anna'yı ikinci kata çıkardı. Orada da renkli taşlardan örülmüş bir şömineyle bir kanepe görölüyordu.

Anna kurnazca gülümsedi. "Şimdi anladım!"

Edgar da çapkın çapkın gülümsüyordu.

"O kadar gururlanma, Edgar Halcyon. Ben de en az senin kadar sefiş bir yaratığım." Denizci ceketinin cebinden ince bir sigara tabakası çıkarıp içinden marihuanalı bir sigara aldı.

"Anna!"

"Senin hastalığına da iyi gelir."

Edgar'ın bir kaşı havaya kalktı. "Bahse girer misin?"

"Kusura bakma... Ben... Bazen abuk sabuk konuşuyorum."

Edgar'ın gülümseyişi kusura bakmadığını gösteriyordu. Anna sigarayı ona uzattı.

"Anna... Soyu tükenen bir türün son örneğini olduğu gibi kabul edemez misin?"

Anna sigarayı önce dudaklarına götürdü, sonra da gerisin geri tabakaya yerleştirdi. "Etmez olur muyum," dedi usulca.

Bir Kızılderili battaniyesine sarınarak şöminenin önünde oturdular.

"Daha eski günlerde yaşasaydık seninle ormana kaçırdık."

Anna adamın aslan yelesine benzeyen ak saçlarını eliyle düzeltti.

"Zaten ormandayız."

"Ayak basılmadık ormanlara kaçırdık öyleyse."

"Ne güzel olurdu."

"Geri dönmek zorunda değiliz, Anna."

"Geri dönmek zorundayız."

Edgar şöminedeki alevlere baktı. "Bay Williams ortaya çıkmasaydı... yine de söyler miydin bana?"

"Hayır."

"Neden?"

"Gereği yoktu."

"Hâlâ çok güzelsin, Anna."

"Teşekkür ederim."

"Bu akşam ne diyeyim ona?"

Anna omuz silkti. "Kirayı ödemesinin zamanı geldi. Onu söyle."

Edgar kadına sarılarak güldü. "Bir soru daha."

"Nedir?"

"Beni niye çağırmadın Noel partisine?"

"Kimden öğrendin?"

"Mary Ann konuşurken duydum."

Anna hayranlıkla baktı. "Ne şeker adamsın."

"Soruma karşılık vermedin ama."

"Sekiz desek iyi midir?"

Edgar başını salladı. "Bay Williams'la işim biter bitmez."

Sanat İçin Sanat

Mary Ann'in yaşadığı o sabah, anımsanan imgelerle dolu bir cehennemdi. Koridorlarda Norman'la karşılaşabileceğini düşünmenin dehşeti içinde, evden kaçarcasına çıktı ve Leavenworth sokağına doğru koştu. Gördüğü ilk taksiye bindi.

"Nereye gideceğiz?"

"İııı... Güzel bir müze biliyor musunuz?"

"Şeref Lejyonu'na ne dersiniz?"

"Köprü'nün öbür yakasındaki mi?"

"Evet. Çok güzel Rodin'ler var."

"Peki." Çok iyi olmuştu bu. Ona Sanat gerekliydi şimdi... Sanat, Güzellik ve ömrünün en kötü Noeli'ni atlatmasına yardım edebilecek herhangi bir şey.

Hemen hemen bir saat süreyle müzeyi gezdi. Sonra da avludaki sağaltıcı güneşte, *Düşünen Adam* 'ın kaidesine ilişti. Durumunun gülünçlüğü onu yeniden çatı altına, Café Chanticleer'e sığınmaya itinceye kadar.

Üç fincan kahve içtikten sonra karar verdi.

Girişte bir telefon kulübesi buldu, Norman'ın Nutri-

Vim kartını çantasından çıkarıp arkasına kurşunkalemle yazılmış numarayı çevirdi.

"Alo?"

"Norman?"

"Evet."

"Ben Mary Ann."

"Merhaba." Sesinden sarhoş olduğu anlaşılıyordu. Çok sarhoş.

"Bir sorunum var. Benimle bir yerde buluşabileceğini umuyordum."

Bir anlık sessizlikten sonra, "Olur tabii," dedi adam. Öğrendiklerine karşın, adamın dizginlerini ellerinde tuttuğu için kendinden nefret ediyordu.

"Ben Şeref Lejyonu müzesindeyim."

"Sorun değil. Yarım saat sonra orada olurum."

"Peki. Norman?"

"Ne var?"

"Dikkatli sür, olur mu?"

Otoparkta, bir heykelin altında bekledi adamı. Norman arabasından aşırı bir dikkatle indi. Dut gibiydi.

"Nasılsın?"

"İyiym, iyiym." Niye öyle demişti sanki. Niye böyle yumuşak davranıyordu herife?"

"Müzeyi mi gezmek istiyorsun?"

"Hayır, sabahtan beri müzeyi geziyordum."

"Peki."

"Biraz yürüyebilir miyiz?"

Norman omuzlarını kaldırdı. "Nerede?"

Mary Ann yolun karşısındaki golf alanına ve çimenlerin üstündeki patikalara işaret etti. İnsanlardan uzaklaşmak istiyordu.

Norman sarhoş kibarlığıyla kolunu uzattı. Yaptığı her şey, Mary Ann'in bir zamanlar adamda görüp beğendiği

özelliklerin gülünç bir parodisiydi sanki. Tiksisini bastırmaya çalışarak, uzatılan kolu tuttu. Böylece Norman'ın yüzüstü kapaklanmasını önleyebilirdi hiç değilse.

Yolun karşısına geçip golf alanının kenarındaki patikada yürümeye başladılar. Sis çıkmış, karşı yamaçtaki Monterey selvilerini perdelemişti. O ağaçların gerisinde bir yerde, okyanus başlıyordu.

Mary Ann adamın kolunu bıraktı. "Seninle baş başa konuşmak istedim, Norman."

"Öyle mi?" Norman gülümsüyordu. Yine umutlanmıştı anlaşılan.

"O resimlerden haberim var."

Norman olduğu yerde durdu, alt çenesini sarkıtarak baktı. "Ne?"

"Resimleri gördüm, Norman."

"Hangi resimleri?" İşini kolaylaştırması beklenemezdi elbette.

"Neden söz ettiğimi çok iyi biliyorsun."

Norman suratsız çocuklar gibi alt dudağını sarkıtmış ve yine yürümeye başlamıştı. Daha da hızlı yürüyordu şimdi. "Neden söz ettiğini hiç bilmiyorum."

"'Küçük Fıstıklar'? 'Tombul Yavrular' "

"Sen aklını..."

"Lexy'yle neler yaptığını da biliyorum, Norman."

Bil Bakalım Yemeğe Kimler Geliyor

Mona dört kişilik sofrayı gözden geçirirken sinirlerini yatıştırmak için Budist mantra'sını mırıldanıyordu.

D'Orothea'nın annesiyle babası on dakika sonra orada olacaklardı.

Ve D'Orothea'nın hâlâ bir şeyden haberi yoktu.

"Şaka etmiyorum, Mona. Sürprizlerden nefret ederim. Petaluma'daki o kampçı lezbiyenleri çağırdıysan beni yok bil. Sincap yüzmek konusunda bilmek istediğim her şeyi biliyorum ben."

Mona hiç başını kaldırmadı. "Konuklarımızı seveceksin. Söz veriyorum, D'Or."

Sevmezse boku yedik diye düşündü. Ya onlara tümüyle yabancılaştığını hissederse? Ya Wilson'ların iki ayrı ırkı birleştiren o garip burjuva evlilikleri kızlarının ruh yapısında akla gelmeyecek izler bırakmışsa?

"Haa, bir şey daha var, Mona... Senin ucuzluktan bulduğun bu 'guru'ların biri Üçüncü Gözden ya da kimin yükselen yıldızının hangi dönenceye girdiğinden dem vuracak olursa..."

"Son Quaalude'umu seninle paylaşayım. İster misin?"

"Beni ilaça uysallaştıramazsın, Mona"

Mona masadaki çatallardan birini düzeltti. "Pekâlâ."

"Özür dilerim. Öyle dememeliydim."

"*İnsanca* davranmaya çalışır mısın, D'Or?"

"Tamam. Ne fark eder zaten..."

"Bu gecenin... güzel bir gece olmasını istiyorum."

"Biliyorum. Elimden geleni yapacağım."

Ondan sonraki on beş dakika Mona'nın hatırlayabildiği en kötü dakikalardı.

Evin orasından burasına koşarak bir iş yapar gibi görünmeye çalışıyor, bir yerde durursa kapıldığı dehşetin yüzünden okunacağından korkuyordu.

Wilson'lar gecikmişlerdi.

D'Orothea üst kattaki yatak odasında makyajını tamamlıyordu.

Mona 'mantra'sını bir yana bırakıp çocukluk yıllarının dualarından birini okumaya başladı. Duanın yarısına

gelmeden kapının zili çaldı. Kaçış yolu yoktu artık. Ertelemenin de yolu yoktu. Hiçbir bahane de bulamazdı.

Tam D'Or merdivenlerin ortasındaki sahanlığa ulaştığında o da kapıyı açmıştı.

"Geciktiğimiz için çok üzgünüm," dedi Leroy Wilson. "Bu da Bayan..." Merdivenlere yönelen gözleri irileşmiş ve donuklaşmıştı. "Dorothy? Aman yarabbi! Dorothy, sen ne yaptın...?"

D'Orothea da sahanlıkta donup kalmıştı sanki. "Mona... Tanrım... Mona, ne yaptığını ..." Dönüp basamaklara atıldı ve deliler gibi hıçkırarak yeniden üst kata çıktı.

Mona yıkılmıştı. Dili tutulmuşcasına duruyordu Leroy Wilson'ın ve birkaç saniye geriden geldiği için bu garip sahneyi izleyemeyen kısa boylu, tombul kadının karşısında.

Kısa boylu, tombul, beyaz derili kadının karşısında.

Wilson'lar alt katta uyurgezer gibi otururken D'Orothea da yukarıda Mona'nın kollarında gözyaşı döküyordu.

"Yemin ederim, Mona... Yemin ederim seni aldatmak istemedim. İşsizdim.. iş arıyor ve bulamıyordum. Beş yıl önce New York'a ilk taşındığımda kimse bana iş vermedi. Hiç kimse! Sonra bir gün çok koyu bir fondötenle, bir Arap cariyesi kılığında birkaç resmim çekildi. Bir reklam için... Ansızın, herkes o siyah dilberin kim olduğunu sormaya başladı... Benim planladığım bir şey değildi. Kendiliğinden oldu..."

"D'Or, benim anlayamadığımı..."

"Ben bir sahtekârım, Mona." Hıçkırıkları ortalığı inleliyordu. "Oakland'lı bir beyaz kızdan başka bir şey değilim."

"Ama D'Or... Derinin rengi..."

"O haplardan... Çekmecemde buldukların. Aslında onlar vitiligo tedavisi için..."

"Anlamıyorum."

"İnsanın derisinde bembeyaz lekeler çıkmasına yol açan bir hastalıktır. Vitiligo hastaları derilerindeki pigmentin koyulaşması için kullanırlar o hapları. İki ay süreyle yeterice hap yutarsan... *Benim Gibi Siyah*'ı okumadın mı sen?"

"Çok eskiden."

"Benim yaptığım da oydu işte. New Orleans'ta bana bu hapları vermeyi kabul eden bir cilt doktoru buldum. Ultraviyole tedavisi de yapıyordu. Üç ay süreyle ortadan kayboldum. New York'a döndüğümde zenci bir model olmuştum. Para kazanıyordum, Mona... Ömrümde görmediğim kadar çok para... Tabii ki annem babamla ilişkiyi kestim ama niyetim asla..."

"Peki ama solmuyor musun?"

"Kolay değil elbette. Birkaç ayda bir gidip ultraviyole ışınları almam gerekiyor. Hapları da hiç bırakmıyorum tabii. Nedir ki günün birinde bu aldatmacayı daha fazla sürdürmeye katlanamayacağımı anladım ve karar verdim..."

"San Francisco'ya yerleşip ağarmaya karar verdin."

D'Or gözyaşlarını silerek başını salladı. "O güne kadar da sana... sığınabileceğimi ummuştum. Annemle babamı da arayacaktım ama... ancak ondan sonra."

"Bana niye söylemedin, D'Or?"

"Çalıştım. Kaç kere söylemeye çalıştım. Tam söyleyeceğim sırada sen gidip bumar gibi bir zenci yemeği pişiriyordun. Ya da Afrikalı atalarımın söz etmeye başladığını duydun. O zaman sahtekâr gibi görüyordum kendimi. Utanıyordum. Senin benden utanmanı da istemiyordum."

Mona gülümsedi. "Utanır gibi bir halim var mı?"

"Ama saçım kendi saçım, Mona. Saçım doğuştan kıvrıktır."

"Benim neler düşündüğümü biliyor musun, D'Or?"
D'Or başını iki yana salladı.

"Ölüyorsun sandım. O hapları ölümcül bir hastalığa yakalandığın için kullandığını sandım."

"Ne hastalığı?"

"Ne hastalığı olacak, orak hücreli anemi tabii."

Yüzleşme

Norman neredeyse koşuyordu artık. Hiçbir şeye dikkat etmeden yamacın tepesindeki selvilere doğru sendeliyordu.

"Çenenı kapa," dedi. "Çenenı kapa ve sus."

"Susmayacağım, Norman. Sen o çocuğu böylesine korkunç, böylesine iğrenç bir biçimde kullanıp sömürken susamam."

"Seni ilgilendirmez."

"Çantadaki dergileri de gördüm, Norman."

"Çantamda ne işin vardı?"

"Sen hastasın, Norman. Sen..." İki de zor soluk alıyorlardı. Adamın kolunu tuttu. "Lütfen durur musun?"

Norman isteneni yaparak yamacın tepesinde durdu. Birkaç saniye süreyle öne arkaya sallandı, dengesini korumak için kıza tutundu.

"Norman... biraz geri gel..."

"Ne?"

"Önün uçurum! Gerile biraz! Lütfen!"

Norman önce aptal baktı, sonra sendeleyerek ona

doğru birkaç adım attı. Mary Ann bir kolunu bir ağaca dolayıp öbür eliyle adamın koluna yapıştı.

Norman çok öfkeliydi. "Benim asıl işim o değil yani!"
"Norman, eğer sen..."

"O saçma sapan resimler hiçbir şey değil! Çok daha önemli işlerim var!"

"Norman..." Mary Ann sesini yumuşatarak adamı uçurumdan biraz daha uzaklaştırmaya çalıştı. "Bir kere... yaptığın yasalara aykırı."

"Hah! Onu bilmiyor muyum sanıyorsun?"

"*Nasıl* yapabildin, Norman? Çocuğa o kadar iyi davranıyordun!"

"Ne olmuş yani?"

"Yok, ben bu işe seyirci kalamam. Çocuğun annesiyle babasına telefon edeceğim."

"Onlar bilmiyorlar mı sanıyorsun?"

Mary Ann dişlerini sıktı. "Ulu Tanrım!"

"Nasıl geçindiklerini sanıyorsun? Lexy kendi alanında yıldız sayılıyor, kızım. Ünlü bir çocuk yıldız... Ben onun... menajeri sayılırım olsa olsa."

"Ama dergilerdeki resimlerde sen de varsın!"

Norman başıyla onayladı. Neredeyse övünçle denebilecek bir tavırla, "Birkaç filmde de oynadım," diye açıkladı.

"Hey yarabbi!"

"Suç bende değil. Lexy benden başkasıyla... yapmıyor."

"Sus Norman!"

"Benim bir boka yaramaz bir herif olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Çocuk pornosundan para kazanan pis bir herif olduğumu..."

"Norman! Oradan çekil!"

Bakamıyordu Mary Ann.

"O zaman dinle de öğren, Bayan Ahlakçı. Ben özel

bir detektifim ve ömrümün en önemli vakasını çözmek üzereyim..."

Mary Ann bir daha baktığında adam yarın kıyısından uzaklaşmış, daha tehlikesiz görünen bir noktaya doğru ilerliyordu.

"Geri gel, Norman."

Norman omuzunun üstünden bakarak hırladı. "Eve de kendin dönersin artık!"

Derken, hiç beklenmedik bir anda, ayağı kaydı, patikadan kayalıklara, denize inen yamaca yuvarlandı.

Mary Ann koşup baktı. Ters dönmüş hamamböceği gibi sırtüstü yatmış debeliyordu. Üç-dört metre aşağısında uçurum yine dümdüz uzanıyordu. Acıklı bir sesle yalvarıyordu Norman.

"Lütfen... Yardım et, lütfen!"

Mary Ann yere çömeldi, dik eğimde ilerleyebileceği kadar ilerledi. "Kımıldama, Norman. Öylece dur, tamam mı?"

Dinlemiyordu bile. Kolları bacakları çılgın hareketlerle savruluyordu. Sonunda altındaki toprak kaymaya, taşlar, erimiş lav gibi yuvarlanmaya başladı. Mary Ann adamın kolunu tutabilmek için umutsuzca atıldıysa da kola ulaşamadı.

Norman'ın uçurumun kıyısına kayışı ağır, kaçınılmaz ve korkunç bir süreçti.

Geride bir tek klipse tutturulan papyonu kalmıştı. O da Mary Ann'in elinde sallanıyordu.

Kulaklarında yankılanan çığlıklarla, sis bulutları arasında müzeye koştu.

Telefon kulübesine girince çantasındaki parayı saydı. Otuz yedi sent. Eve Norman'ın arabasıyla dönebileceğini tasarlamıştı.

MUNI-675'i çevirdi.

Öbür uçtaki erkek, "Muni," diyerek açtı telefonu.

"Lütfen... Şeref Lejyonu müzesinden Barbary Lane'e nasıl gidebileceğimi söyler misiniz?"

"Barbary Lane'e mi? Bir dakika, bakayım... Evet... Clement'la Otuz Dördüncü caddenin köşesine yürüyün, oradan 2 numaralı Clement otobüsüne binin. Post ve Powell sokaklarının köşesinde inerek 60 numaralı Hyde tramvayıyla aktarma yapın..."

"2 numaralı Clement otobüsü mü?"

"Evet."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. İyi Noeller."

"Size de iyi Noeller."

Parti

Connie Bradshaw kırmızı püsküllerle bezenmiş kemerli kapının altında durarak, "Mary Ann nerede?" diye sordu. "Burada olacaktı hani?"

Brian güzelim Wedgewood tabaktan bir cigaralık seçti. "Burada. Hiç değilse az önce yukarıdaydı."

"Onu görmeyeli bin yıl oldu."

"Siz ikiniz iyi arkadaşsınız ha?"

"Can dost! Yani... birbirimizi pek sık görmüyoruz ama... bu kentte yaşamak nasıldır bilirsin."

"Bilmez miyim?"

"Hey seninle konuşmak isteyen biri var sanırım."

"Hı? Haa, merhaba Michael."

"Merhaba. Bayan Rüzgâr Fırtına'yı gördün mü?"

"Kimi?"

"Mary Ann'i?"

Brian cigaralıktan bir nefes çekip Connie'ye uzattı.

"Biz de şimdi onu konuşuyorduk. Bu şenliği onun yönettiğini sanıyordum ben."

"Öyleydi. Herhalde boyanması uzun sürdü. Ya da öyle bir şey. Hey... Bir yere kaybolma, sana bir şey vereceğim." Mutfağa girdi, birkaç saniye sonra da yaldızlı kâğıda sarılmış küçük bir paketle döndü.

Brian'ın yüzü kızardı. "Kimse kimseye Noel armağanı vermeyecekti hani?"

"Biliyorum," dedi Michael. "Ama bu Noel armağanı değil. Daha önce verecektim, unuttum."

Connie ağzı kulaklarında sırtarak, "Ne tatlı!" diye söylendi.

Brian önce ona baktı, sonra da Michael'a. Michael'ın gülüşünde her zamankinden daha şeytanca bir hava vardı. "Bana bak, Michael... Yoksa..."

"Aç hadi," dedi Connie. "Meraktan patlıyorum."

Brian dosdoğru Michael'ın gözlerinin içine baktı. "Açayım mı?" O da gülüyordu.

"Niye açmayacaksın? Ne kadar erken açarsan o kadar erken kullanmaya başlayabilirsin."

Connie de aynı görüşteydi. "Tabii!"

Brian kağıdı yırttı. Yaldızlı kâğıdın altındaki ince perlden çıkan kalın pirinç halkayı gördüğünde hiç şaşırmadı. "Çok güzel, Michael. Çok şık."

"Emin misin? Değiştirebilirim çünkü..."

"Hayır. Çok... Bayıldım doğrusu."

Michael hiç gülmeden konuşuyordu. "Umarım ölçülerine uyar."

Connie sordu: "Nedir o?"

Brian pirinç halkayı ona uzattı. "Güzel değil mi?"

"Çok güzel. Ama ne işe yarıyor?"

Brian bir an Michael'a baktı, sonra yine Connie'ye döndü. "Bir... süs," dedi. "Ağacına asıyorsun."

Michael mutfaktaki kurabiye tabağını aldı. "Bunlara da bir şey kattınız mı?"

Bayan Madrigal tatlı tatlı gülümsemekle yetindi.

"Anlamıştım zaten," dedi Michael.

"Mary Ann aşağı indi mi?"

"Henüz hayır."

"Bu kız bu kadar saat ne yapıyor?"

"İsterseniz gidip bir bakayım."

"Sağol, yavrum ama istemem. Burada çok işe yarıyorsun şu ara."

"Başka konuk bekliyor musunuz?"

Anna saatine baktı. "Bir kişi," dedi. "Ancak pek emin değilim. Kesin söz vermedi."

"Her şey... yolunda mı, Bayan Madrigal?"

"Ailem yanımda ya!" Michael'ı yanağından öperek gülümsedi.

Oturma odasına girdiğinde Michael elindeki tabağı yere düşürecekti az kalsın.

"Mona!"

"Sıkı, ama yumuşak etiyle, kemiğiyle Mona."

"Vay canına! D'Orothea'ya ne oldu?"

"O Oakland'da ailesiyle beyaz bir Noel geçirmeye gitti."

"Oakland'a *kar* mı yağıyormuş?"

"Anlatması çok uzun sürer, Fare."

Michael tabağı bırakıp kıza sarıldı. "Seni çok özledim, Mona."

"Ben de seni özledim."

"Neyse, pek yıpranmış bir halin yok."

"Mona hep aynı Mona." Sırıtıyordu. "En acıklı durumlarda bile gülüşü yüzünden eksik olmaz."

Mary Ann sonunda aşağı inebildiğinde Bayan Madrigal'dan özür diledi.

"Umarım size sorun yaratmamışımdır. Ben... ne bileyim... Noel alışverişi falan derken saati unutmuşum."

"Hiç sorun yaratmadın, tatlım. Michael çok iyi ev sahipliği yaptı... Bay Williams'ı gördün mü? Evdeyse onu da çağırmamız gerekir."

"Görmedim. En azından öğleden sonra görmedim."

"ok yazık."

"Son zamanlarda pek evde durmuyor. Bir de... Bambaşka bir adam oldu sanki. En azından bana öyle geliyor."

"Galiba haklısın."

"Eski arkadaşım Connie'yi burada görmek ne güzel."

"Yaa, ne rastlantı değil mi? Sonunda Mona da gelebildi... Tanrı bizi korusun. Her birimizi!" Mary Ann'i yanağından öperek dışarı kaçtı.

Ağlıyor gibi gelmişti Mary Ann'e.

Mona on beş dakika sonra ev sahibini aradığında onu kapının önündeki basamaklarda otururken buldu.

O da aynı basamağa ilişerek, "Birini mi bekliyorsun?" diye sordu.

"Hayır, canım. Artık beklemiyorum."

"Benim tanıdığım biri mi?"

"Keşke tanısaydın... Zamanında."

"Zamanında mı?"

"Yani... Neyse, açıklaması çok uzun sürer."

"Seni daha sık aramadığım için çok zgnm."

Bayan Madrigal dönüp ona baktı. Gözleri yaşlıydı.

"Bunu söylediğin için çok teşekkür ederim!" Bir an için Mona'ya sarıldı. Sonra da kendini toplayarak doğruldu.

"Yine buraya taşınmak istiyorum," dedi Mona. "Varlığıma katlanabilirsen tabii."

"Varlığına katlanmak mı? Aptal çocuk! Seni tahmin edebileceğinden çok daha fazla aradım!"

Mona gülümsedi. "Teşekkür ederim. İyi Noeller."

"Sana da iyi Noeller canım."

"Niye içeri gelmiyorsun? Burası çok soğuk."

"Geleceğim. Bir dakika sonra oradayım. Sen git hadi."

"Arkadaşın seni içeride bulsa olmaz mı?"

"O gelmeyecek canım. Gitti o."

Gidişi Halcyon Tepesi'nde yaşanmıştı.

Kızıyla damadı onu son kez görmeye girdiklerinde Dr. Kincaid karısına yatıştırıcı bir iğne yapmıştı.

Sırtüstü yatıyordu yatağında, yüzü öyle solgundu ki derisi saydamlaşmıştı sanki.

"Baba?"

"Sen misin, DeDe?"

"Beauchamp'la ben geldik."

"İyi."

"Sana bir sürprizimiz var, baba."

Beauchamp huzursuzca baktı karısına. DeDe de ona ateş püsküren bakışlarla karşılık verdikten sonra yatağın yanında diz çöktü.

"Seni dede yapacağız, baba."

Sessizlik.

"Duydun mu, baba?"

Edgar gülümsedi. "Duydum."

"Sevinmedin mi?"

Edgar elini kaldırdı güçlükle. "Bana... gösterebilir misin?"

"Henüz çok küçük." DeDe ayağa kalktı, babasının elini tutup usulca karnına dayadı. "Bir şey hissedebileceğini sanmıyorum."

"Hayır, onu hissediyorum. Kız mı olacak sence?"

"Evet."

"Bence de. Adını kararlaştırdın mı?"

"Hayır. Henüz değil."

"Adını Anna koyun. Olur mu?"

"Anna mı?"

"Oldum bittim... sevmişimdir Anna adını."

Yine gülümsedi, elini bu yeni canlının sıcaklığına bastırdı. "Merhaba, Anna. Nasılsın bakalım?"

Golden Gate Köprüsü

Mary Ann'le Michael rüzgârdan korunmak için sarınıp sarmalanmışlar, yılbaşı günü köprüyü yayan geçmeye girişmişlerdi.

"Bunu ilk kez yapıyorum," dedi Mary Ann.

Michael güldü. "İnanamıyorum. Senin dünyada hiç yapmadığın bir şey olabilir mi?"

"Gırgır geçme, Michael."

Michael kızın kolunu sıktı. "Çok dolu bir yıl geçirdin, Lukrezia."

"Michael, dinle.. Bu konuda benimle konuşup şakalaşabilirsin ama çok, çok dikkatli olmalısın..."

"Biliyorum. Suç ortağı ne demektir bilmez miyim?"

"Hâlâ çok korkuyorum. Korkudan ölebilirim."

Michael köprüünün parmaklığına yaslandı. "Nerede olduğunu göster."

Mary Ann biraz sıkılmış gibi görünüyordu ama karşı-

daki uçuruma işaret etti. "Şuralarda," dedi. "Şu şamandırayı görüyor musun? Onun hemen arkasında."

Michael şamandıraya parmağıyla işaret etti. "Şu şamandıra mı?"

"*Parmağınla* gösterme, Michael!"

"Niye?"

"Biri görür."

"Yapma, Mary Ann. Ceset bile ortaya çıkmadı daha!"

"Ama her an çıkabilir!"

"Çıksa ne olacak?"

"Polisler... olayın kaza olmadığını düşünebilirler. Benim müzede onunla buluştuğumu görüp tanıklık edecek biri çıkabilir. Suçlu görünmeme yol açacak bir sürü şey olabilir..."

"Kazayı niye polise bildirmediğini hâlâ anlayamıyorum. Kazaydı, değil mi?"

"Evet, kazaydı!"

Michael güldü. "Emin olmak istedim de."

"Michael, sana bir şey söylersem başka kimseye açmayacağına bir deste İncil üzerine yemin eder misin?"

"Senin sözünden çıkar mıyım hiç? Düşmanlarına ne yaptığını gördük."

"Bırak... Kalsın o zaman."

"Lütfen söyle! Kimseye bir şey demeyeceğim. Söz veriyorum. Anlat hadi."

Mary Ann onu sert bakışlarla süzdü. Sonunda, "Norman'ın tek işi pornografi değildi," diye açıkladı.

"Ne?"

"O özel detektifti."

"Hay allah! Nereden biliyorsun?"

"Kendi söyledi. Düşmeden az önce. Çok önemli bir iş üstünde çalıştığını, onu çözdüğü zaman çok para kazanacağını da söyledi. O zaman, adamın niye Barbary

Lane'e geldiğini merak ettim. Niye bana... bazı konular-
da sorular sorduğunu..."

"Üff be! Ee, sonra?"

"Onun için, şeyden sonra... eve döndüğümde bod-
rumdaki anahtarı aldım yine. Bir kez daha odasını karış-
tırdım. Bu kez çocuk pornografisi bile durduramadı be-
ni."

Michael bir ıslık çaldı. "Senin yanında Nancy Drew
halt etmiş!"

"Koca bir dosyası vardı, Michael. Araştırdığı konu da
neydi bilir misin?"

"Ne?"

"Bayan Madrigal."

"Neee?"

"Ben de inanamadım."

"Neler öğrenmiş peki?"

"Bilmiyorum."

"Hadi canım!"

"Dosyayı yaktım, Michael. Odama götürüp çöp tene-
kesinde yaktım. Partiye niye o kadar geç geldim sanı-
yorsun?"

Yarımadanın güneyinde, Cypress Law Mezarlığında,
şal deseni türban takan bir kadın külüstür arabasından
inerek taze bir mezara doğru yürüdü.

Bir an öylece durup kendi kendine bir şarkı mırıl-
dandı, sonra da ince sigara tabakasından bir çigaraklık çı-
karıp mezara bıraktı usulca.

"Tadını çıkarmaya bak." Gülümsüyordu. "Bu Kolom-
biya malı."